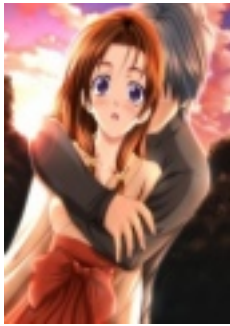

Đừng Cố Gắng Chạy Trốn Vì Đó Là Định Mệnh

Contents

Đừng Cố Gắng Chạy Trốn Vì Đó Là Định Mệnh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	14
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	25
20. Chương 20	25
21. Chương 21	26
22. Chương 22	28
23. Chương 23	28
24. Chương 24	30
25. Chương 25	32
26. Chương 26	34
27. Chương 27	36
28. Chương 28	39
29. Chương 29	41
30. Chương 30	44
31. Chương 31	46
32. Chương 32	48
33. Chương 33	50
34. Chương 34	53
35. Chương 35	53
36. Chương 36	56
37. Chương 37	58
38. Chương 38	62
39. Chương 39	64

Đừng Cố Gắng Chạy Trốn Vì Đó Là Định Mệnh

Giới thiệu

Sân bay Incheon Ba cô gái trông rất bắt mắt đi từ phía trong ra. Họ có cái gì đó rất lôi cuốn làm ai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-co-gang-chay-tron-vi-do-la-dinh-menh>

1. Chương 1

Chap đầu nè. Post trước một chap xem phản hồi thế nào đã ^^

Sân bay Incheon

Ba cô gái trông rất bắt mắt đi từ phía trong ra. Họ có cái gì đó rất lôi cuốn làm ai đi qua cũng phải ngoái lại nhìn nhưng ba cô gái ấy chẳng chút quan tâm đến điều đó.

Bước ra khỏi sân bay, cô gái đi ở giữa đưa tay lên che bớt ánh nắng mặt trời đang ra công ra sức chiếu vào cô (hai cô gái kia đeo kính râm nên không bị chói mắt)

- Rain, mình có mang theo một cái kính mắt nữa nè – Cô gái đi bên phải lấy từ trong túi xách ra một cái kính râm màu nâu đất.

- Cậu định sẽ đeo hai cái kính một lúc hay sao mà đeo một cái rồi còn mang theo một cái làm gì? – Cô gái đi bên trái châm trọc.

- Bộ cậu nghĩ tớ bị khùng à? Vì tớ đoán trước Rain sẽ không mang theo kính nên tớ mang cho Rain đấy.

- Cô gái ở giữa đón chiếc kính từ tay bạn mình rồi nói bằng giọng lạnh lùng – Hai cậu thôi đi! Hôm nay nhiều việc phải làm lắm không có thời gian cho hai cậu đầu khẩu đầu.

(Giới thiệu qua nhé: cô gái đi phía bên phải tên là Mita. Cao: 1m68, nặng: 48kg. Mẹ cô là người Hàn Quốc ba cô là người Anh. Cô giống ba nhiều hơn nên có mái tóc màu nâu sáng và đôi mắt màu xám tro. Gương mặt đẹp như thiên thần thêm hai má lúng đồng tiền khi cười trông rất có duyên)

2. Chương 2

Cô gái đi ở giữa tên là Raindy. Cao 1m7, nặng 40kg. Nhìn không khác gì một cái cây khô. Cô cũng là con lai. Mẹ cô là người Mỹ, ba cô là người Hàn Quốc. Cô giống ba nhiều hơn nên có mái tóc đen tuyền nhưng điều kỳ lạ là tròng mắt cô cũng màu đen. Gương mặt không khác gì một thiên sứ địa ngục. Đẹp nhưng băng giá. Da trắng một cách kì lạ. Trên nền da trắng là đôi môi đỏ như vừa uống máu trông rất khủng bố)

Cô gái đi bên trái tên là Anna. Cao 1m7 nặng 45kg. Cô giống người mẹ người Pháp của mình nên có mái tóc màu hung đỏ và đôi mắt màu trầm tím. Giống như bước ra từ thế giới truyện tranh. Đôi mắt lúc nào cũng như đang ướt. Đôi môi mỏng bí ẩn và khuôn mặt nhỏ gọn xinh xắn.

Đặc điểm chung của 3 cô gái này là cả 3 đều là con lai)

- Taxi! – Mita nhanh nhẩu gọi taxi.

- Bây giờ chúng ta làm gì trước? – Anna hỏi sau khi cả ba đã lên taxi.

- Dù sao cũng phải về nhà cất đồ rồi mới tính tiếp được. Xem nào, địa chỉ mẹ Un Song cho tớ để đâu rồi nhỉ? – Raindy vừa nói vừa lục tìm trong túi xách của mình.

- Đây rồi!

- Làm ơn cho bọn tôi đến địa chỉ này.

Hai ngày sau:

Trường cấp III Chun Ja

- Các em, hôm nay lớp chúng ta có ba học sinh mới chuyển tới.

- Chà, xinh quá nhỉ!

- Xem ra còn xinh hơn Hee Mi.

- Họ từ đâu chuyển tới vậy nhỉ?

(ồn ào, xôn xao)

-Ồn ào quá! Có im hết đi không hả? – Giọng nói bực bội và còn ngái ngủ phát ra từ phía góc lớp. Đó là nơi một nam sinh đang gục đầu xuống bàn.

Cả lớp bỗng dưng im thin thít.

- Được rồi! Các em ngồi ở ba bàn trống phía cuối lớp nhé! – Thầy giáo nói nhỏ.

Giờ giải lao

Sân thượng

- Mới ngày đầu đi học mà đã trốn lên đây hút thuốc à? – Mita đi từ phía sau tới vỗ vai Raindy.

- Cậu làm tớ giật mình đấy!

- Xem này, Rain cứng đầu mà cũng biết sợ sao? – Mita nói vẻ chọc ghẹo.

- Không phải là sợ mà chỉ là giật mình thôi.

- Cậu còn chưa trả lời tớ. Sao lại trốn lên đây hút thuốc một mình vậy?

- Chỉ là muốn yên tĩnh thôi.

- Lần này về Hàn Quốc cậu không sao chứ?

- Cậu đừng lo, người muốn về đây là tớ mà. Anna đâu? Cậu bỏ cậu ấy một mình à?

- Cậu ấy đang bị đám nam sinh vây quanh ở bên dưới đó – Mita nói rồi cười khúc khích.

- Haizzz! Anna dù ở đâu cũng vậy. Đi đâu cũng có fan hâm mộ.

- Trời lạnh lắm! Hút nhanh cho hết điếu thuốc rồi xuống đi – Mita vừa nói vừa chà hai tay lên má.

- Cậu xuống trước đi, tớ muốn yên tĩnh.

- Xui cho cậu rồi! Vì hôm nay tớ quyết định không để cậu yên tĩnh – Mita nói rồi nháy mắt với Raindy.

Các nữ sinh đang xôn xao trước hình ảnh Soo Bin đang chạy như bay trên hành lang tiến về phía phòng học 511 với vẻ mặt rạng rỡ.

(Kang Soo Bin, một trong 4 hotboy của trường. Cao 1m9 nặng 73kg. Gương mặt rất hiền. Sở hữu một nụ cười ấm áp như bình minh, đôi mắt long lanh như nước hồ mùa thu)

- Raindy! – Soo Bin vừa xò đầu vô lớp đã lớn tiếng gọi.

- Soo Bin kìa!

- Cậu ấy đến lớp ta làm gì nhỉ?

- Hình như là tìm ai tên Raindy.

- Lớp chúng ta làm gì có ai tên Raindy? Hay là học sinh mới?

- Trông anh ấy đẹp trai quá!

- Phải đấy.

Đúng lúc đó thì nam sinh ban nãy nằm ngủ trong lớp đi từ ngoài cửa lớp vào.

3. Chương 3

- Soo Bin? Cậu đến làm gì vậy? Tìm tớ à?

- Tớ có việc quan trọng nên đến chứ tớ đến tìm cậu làm gì hả Shin?

(Lee Shin, một trong 4 hotboy của trường. Sở hữu một chiều cao lý tưởng: 1m92 nặng 75kg. Mái tóc đen che chắn, da trắng và mịn. Lông mi dày và đen còn hơn cả con gái. Đôi mắt lạnh lùng đi kèm nụ cười kiêu ngạo nhưng đẹp chết người. 99% con gái đổ ngay lập tức khi nhìn thấy nụ cười ấy)

- Cái thằng này! Nói chuyện kiểu đó à?

- Tớ không đến đây để cãi nhau với cậu đâu. Hôm nay lớp cậu có học sinh chuyển đến phải không?

- Thì ra là đến xem gái đẹp à? Đang ngồi kia kìa – Shin chỉ tay về phía Anna.

- Nay đừng có nói bậy! – Soo Bin dấm nhẹ vào vai Shin.

- Anna – Soo Bin lớn tiếng gọi.

- Anna nhìn Soobin một cách ngơ ngác rồi đôi mắt bừng sáng như chợt nhớ ra – Anh Soo Bin!

Anna chạy nhanh ra cửa lớp bỏ lại tiếng bàn tán của các học sinh.

- Sao thế? Không nhận ra anh nữa à?

- Anh đẹp trai ra nhiều nên em không nhận ra đó mà – Anna nói giọng thích thú.

- Em nói thế thì có nghĩa trước đây anh xấu lắm à? – Soo Bin chau mày.

- Cũng không hẳn là xấu lắm đâu – Anna thật thà nói còn Shin thì ôm bụng cười trước vẻ mặt xấu hổ của Soo Bin.

- Cậu đi vào lớp đi. Đứng đây hóng chuyện người khác à – Soo Bin nói rồi đẩy Shin vào lớp.

- Cậu ấy là bạn anh à? Đẹp trai quá!

- Anh cũng đẹp trai nè.

- Ừ nhưng không bằng cậu ấy.

- Cái con bé này!

- Raindy và Mita cũng về cùng em chứ?

- Ừ. Nhưng không biết hai cậu ấy chạy đi đâu mất rồi.

- Có chuyện gì mà cậu ra đứng đây vậy? – Giọng nói lạnh băng của Raindy phát ra từ phía sau là Anna và Soo Bin giật mình.

- Cậu đi đâu vậy? Có người tìm cậu nè.
- Tìm mình?
- Em đừng có nói là em không nhận ra anh nha.
- Anh Soo Bin. Em làm sao mà không nhận ra anh được.
- Nhưng anh thì không nhận ra em đó. Em khác quá!
- Em vẫn như vậy thôi mà.
- Hôm qua nghe mẹ nói em về Hàn Quốc và đến học ở trường này anh còn không dám tin.
- Bây giờ thì anh tin chưa? Hay em giúp anh xác minh nhé – Mita nhéo Soo Bin một cái rõ đau.
- Aaa!!!! Tin! Được rồi. Anh tin! Nhân dịp các em về tối nay anh sẽ tổ chức party ăn mừng.
- Ôi thích quá! Nhớ rủ cả cậu bạn đẹp trai ban nãy nữa nhé! – Anna vui vẻ nói. Gương mặt sáng bừng lên thích thú.
- Thôi được rồi, các em vào lớp đi! Địa điểm và thời gian anh sẽ báo sau.

Giờ ăn trưa

- Thức ăn kiểu gì thế này? – Một nữ sinh có gương mặt đẹp như tượng và đôi mắt sắc xảo. Mái tóc đen mượt gọn sóng trông rất bắt mắt.
- (Song Hee Me hoa khôi của trường. Con gái thầy hiệu trưởng. Bạn thân của 4 hotboy trong trường. Cao 1m65. Nặng 50kg)
- Hee Mi à, cậu ăn cái này đi. Là cơm hộp do mẹ tớ làm đó, ít chất béo nên sẽ tốt cho vóc dáng của cậu đó
 - Nữ sinh bên cạnh nhiệt tình mời mọc.

4. Chương 4

- Vậy à? Vậy Hee Mi cảm ơn cậu nha!
 - Mà cậu nghe gì chưa? Có ba nữ sinh mới chuyển đến lớp Shin đấy.
 - Vậy thì có gì đặc biệt đâu.
 - Nhưng bọn con trai đang bàn tán rất nhiều. Bọn nó kêu ba con nhỏ đó xinh hơn cậu và còn cao hơn cậu nữa đấy)
 - Cái gì? Sao có thể? – Hee Mi gằn giọng đầy tức giận nhưng không dám quát lên vì sợ mất hình tượng nữ sinh thanh lịch.
 - Hee Mi, cậu đừng giận mà. Chỉ là học sinh mới nên bọn nam sinh thấy lạ rồi đồn thổi quá lên thôi chứ làm sao có chuyện có người xinh hơn cậu cơ chứ - Nữ sinh kia vội vàng tìm cách chữa cháy.
 - Phải, cậu nói đúng đó – Hee Mi hất mặt lên một cách chảnh chọe.
- Canteen đang ồn ào càng ồn gấp đôi với những tiếng bàn tán khi nhóm của Raindy bước vào.
- Bọn họ là ai vậy?
 - Hình như là học sinh mới.
 - Có phải là ba nữ sinh mới chuyển đến mà cả ngày hôm nay đám nam sinh bàn tán không vậy?
 - Có lẽ đúng.
 - Đúng là rất xinh!
 - Ước gì được ngồi ăn cùng với các cậu ấy nhỉ.

Những tiếng bàn tán cứ thế tiếp tục theo chiều hướng gia tăng và có vẻ không có ý định giảm chùng nào nhóm của Raindy còn ở trong canteen.

- Cái gì chứ? Ba con đó ở đâu ra vậy? Bọn nó là ai mà dám qua mặt mình. Ngày đầu tiên bọn nam sinh nhìn thấy mình cũng chẳng xông xáo đến thế này. Đáng ghét! – Hee Mi nghĩ thầm và khuôn mặt xinh đẹp đang hiện rõ vẻ ghen tức.

-Ồn ào thật đấy! – Raindy tỏ ra khó chịu.

- Chúng ta mua thức ăn rồi ra lên sân thượng ăn nhé! – Mita đề nghị.

Nhóm của Raindy đi chưa đầy 5 phút thì canteen lại một lần nữa ồn ào hơn bình thường nhưng lần này là vì sự xuất hiện cùng lúc của 3 hotboy.

Soo Bin vừa vào đã đưa mắt nhìn quanh các gương mặt trong canteen làm các nữ sinh bất gặp ánh mắt đó phải nín thở vì hồi hộp.

- Không có ở đây sao? Đi đâu rồi nhỉ? Không định ăn trưa sao? – Soo Bin nghĩ thầm.

- Shin à! Qua đây ngồi đi! – Hee Mi đứng dậy vẫy tay ra hiệu và đưa mắt nhìn nữ sinh bên cạnh. Ánh mắt ấy có nghĩa là “còn không biết điều mà đi chỗ khác đi”

- Sao hôm nay các cậu lại cùng đến canteen vậy? – Hee Mi hỏi khi mọi người đã ngồi xuống.

- Là Bin rủ bọn tớ đấy. Cậu ấy bảo hôm nay có chuyện vui nên muốn mời cả bọn ăn trưa. Còn bảo tối nay sẽ tổ chức party ở night club nữa đấy – Ji Hoo cười tít mắt lại.

(Oh Ji Hoo, một trong 4 hotboy. Cao 1m9, nặng 78kg. Mái tóc dài chải keo dựng đứng rất hợp với gương mặt baby như trẻ con. Mắt một mí nên mỗi khi cười là típ lại không thấy tổ quốc đâu nên trông càng đáng yêu hơn)

- Vậy sao? Là chuyện gì vậy? Không phải cậu muốn ra mắt bạn gái chứ? – Hee Mi tò mò.

- Cũng gần như là vậy đấy – Soo Bin nở một nụ cười dịu dàng như nắng sớm.

- Bọn tớ thật sự mong chờ đấy – Ji Hoo nói đầy thích thú rồi lại cười cái nụ cười đặc trưng của mình.

- Tớ đã bảo cậu bao nhiêu lần là khi cười thì mở mắt ra mà cười rồi mà – Soo Bin châm chọc.

- Cậu thiếu đồn à? – Ji Hoo tắt hẳn nụ cười nheo mắt nhìn Soo Bin (mắt đã híp rồi còn nheo lại nữa)

- Được rồi? Không cần ăn trưa à? Hay muốn ăn đồn – Shin càu nhàu.

- Này khó tính vừa thôi! Sau này không lấy được vợ đâu – Soo Bin chọc ghẹo.

- Nếu Shin mà không lấy được vợ thì mình chịu trách nhiệm cho – Hee Mi cười tươi.

Sân thượng

- Ăn táo cũng no được sao? – Mita nhìn trái táo trong tay Raindy bằng ánh mắt ngờ vực.

5. Chương 5

- Dù sao cũng không có gì ngon để ăn mà – Nói rồi Raindy cắn một miếng nhỏ trên trái táo. Đôi môi hoàn mỹ màu đỏ máu chuyển động rất khẽ.

- Cậu có định đến chào mẹ Un Song không? – Anna vừa gặm bánh hamburger vừa hỏi một cách quan tâm.

- Có chứ nhưng có lẽ sẽ không đến nhà. Hẹn gặp ở đâu đó sẽ tốt hơn – Raindy nói bằng giọng mệt mỏi.

Mita dường như cũng cảm nhận được sự chán nản qua giọng nói của Raindy nên nhanh chóng chuyển chủ đề.

- Này! Uống cái này đi! Ăn mỗi quả táo không no được đâu – Mita đưa cho Raindy một hộp sữa tươi.

- Này còn của tớ đâu? – Anna phân bì.

- Cậu cũng muốn uống sữa à? – Mita giả bộ ngạc nhiên hỏi Anna.

- Lại lắm sao?

- À không. Không có gì lạ. Sữa sản xuất ra là để uống mà. Vậy nên... nếu cậu muốn uống thì dưới canteen nhiều lắm đấy. Xuống mua đi! Mua cho tớ luôn nhé!

Mita nói rồi đứng lên thật nhanh và chạy vụt đi. Vì cô biết chắc Anna sẽ “đánh yêu” cô (đánh yêu mà cũng nẩy dom đóm đấy) Đúng như dự đoán của cô, Anna lập tức đuổi theo.

Raindy ngồi dựa lưng vào lan can. Đôi mắt đen nhánh đầy mệt mỏi nhìn theo hai người bạn đang chạy vòng quanh sân thượng đuổi bắt nhau. Bất giác cô nở một nụ cười thật hiền (chuyện hiếm thấy). Dù nụ cười vẫn mang vẻ man mác buồn nhưng đôi mắt cô nhìn những người bạn của mình thật trìu mến. Công bằng mà nói, dù hai đứa bạn nhí nhỏ này không ít lần làm cô đau đầu vì những trăn cãi và rất trẻ con nhưng chính nhờ họ mà cô có thể tiếp tục sống đến ngày hôm nay. Chỉ có ở bên họ cô mới thấy ấm áp.

Cuối cùng thì một ngày học mệt mỏi cũng qua. Cổng trường Chun Ja giờ tan học giống hệt như một đàn ong vỡ tổ vậy. Và góp mặt trong đàn ong đó là nhóm của Raindy. Cả ba đang đi bộ và cười đùa rất vui vẻ (thật ra thì chỉ có Mita và Anna đang chỉ chóc với nhau thôi)

Vì nhà chỉ cách trường chưa đến 100m nên cả ba cùng đi bộ. Góc đường họ đi sáng rực lên bởi vẻ đẹp của họ.

- Về đến nhà rồi – Anna reo lên mừng rỡ cứ như vừa phải đi bộ mấy cây số vậy.

- Tớ định làm nước trái cây. Ai uống thì đăng ký nhé – Mita nói. Nói cho vui thôi chứ Mita chắc chắn sẽ làm cho hai người bạn của mình.

- Uống nước xong chúng ta cùng đắp mặt nạ nhé – Anna cười toét miệng.

- Các cậu ở nhà nhé. Tớ ra ngoài một chút – Raindy nói rồi đi thẳng xuống gara.

Chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ máu lao vút ra ngoài. Cánh cổng cảm ứng chỉ cần mở chậm tí nữa thì chắc sẽ bị chiếc xe ấy đâm vào rồi.

Chiếc xe lao đi vun vút trên đường như muốn nghiền nát tất cả những chướng ngại vật xuất hiện trên đường đi.

Đưa ánh mắt chán nản mệt mỏi nhìn về phía trước. Trái ngược với ánh mắt tràn trề sức sống của những cô cậu thanh niên tuổi này, đôi mắt Raindy tối sầm một màu tuyệt vọng.

Nơi cô đến là sông Hàn.

Đi dạo men theo bờ sông Hàn. Tận hưởng làn gió mang hơi nước ẩm ướt và se se lạnh mơn man mái tóc đen mượt. Ít nhiều gì cũng làm lòng Raindy nhẹ đi được phần nào. Vừa đi Raindy vừa đá băng quơ những viên đá, vỏ lon dọc bờ sông nhưng hình như có phần mạnh chân quá làm một cái vỏ lon bay lên hơi cao và đáp xuống đầu một tên con trai đang ngồi viết nguệch ngoạc cái gì đó trên đất.

6. Chương 6

- Là đứa chết tiệt nào vậy! – Cậu ta quát lên đầy tức tối. Ánh mắt sắc lạnh quét vào không khí và hướng thẳng về phía “cầu thủ” vừa “ghi bàn”.

- Làm cái trò gì vậy hả? – Tên con trai đó quát lên.

- Chỉ là vô tình thôi mà – Raindy trả lời cộc lốc, giọng ngang sè.

- Cái cậu này, đá vỏ lon vào đầu tôi không xin lỗi còn trả lời kiểu đó nữa à?

- Xin lỗi gì chứ? Dù sao cũng đâu phải cố ý. Hơn nữa cũng đâu có bị thương – Raindy nói rồi bỏ đi.

Nhưng chưa đi được mấy bước đã bị tên con trai kia nắm tay kéo ngược lại.

- Buông ra – Đôi môi hoàn mỹ buông ra câu nói sắc lạnh.
- Không! Cậu phải xin lỗi tôi đã – Tên con trai kia tỏ ra lì lợm.
- Nhất định không buông à? – Raindy hỏi, giọng lạnh nhạt.
- Không! – Tên con trai kia kiên quyết.
- Bộp!!! – Raindy đá mạnh vào ống chân kẻ đang nắm khư khư tay mình làm anh ta ngã ra đất, hai tay ôm ống chân.
- Raindy lấy trong túi ra một ít tiền ném xuống đất - Tiền bồi thường đấy. Coi như xong rồi nhé!
- Này! Cậu đứng lại đó! Đứng lại cho tôi – Tên con trai đó ngồi dưới đất la hét trong khi Raindy đã lên xe và lao đi.

Điện thoại Raindy báo có tin nhắn

- 8h, Eden Club. Sẽ vui lắm đấy – Soo Bin.

Vẫn chạy với vận tốc chết người, nhưng mắt lại chăm chăm vào cái điện thoại mà không để ý nhìn đường nên không biết phía trước đèn báo giao thông sắp chuyển qua đèn đỏ.

Chiếc xe phía trước dừng lại đợi đèn đỏ và khi Raindy nhận ra sẽ xảy ra tai nạn thì cô lập tức thắng gấp nhưng cũng không ngăn được một cuộc va chạm dù không đủ mạnh để bị thương nhưng cũng đủ làm chủ nhân chiếc xe phía trước nổi điên.

- Chết tiệt! – Shin lầm bầm rồi ra khỏi xe mạnh tay đóng cánh cửa xe một cách không thương tiếc.
- Này! Mất để đâu vậy?

Nó đưa đôi mắt lạnh nhạt nhìn Shin.

- Cậu ta là học sinh mới lớp mình mà – Shin nghĩ thầm – Nhưng là ai thì cũng vậy thôi.
- Bồi thường là được thôi mà – Raindy vẫn ngồi trong xe nói chuyện với Shin chứ không ra khỏi xe.
- Cậu nói cái gì? Bồi thường là xong sao? Vậy nếu vừa rồi va chạm mạnh, ví dụ như tôi chết thì sao? Cậu cũng nói bồi thường là được à? – Shin gắt gỏng.
- Chứ không lẽ tôi phải chết theo cậu luôn à?
- Thật là ngang tàn!
- Đẳng nào đụng cũng đụng rồi. Cãi nhau chỉ mất thời gian thôi. Nói đi! Cậu muốn bao nhiêu?
- Cái gì? Cậu đang nói chuyện tiền bạc với tôi đấy à? Đụng trúng xe tôi mà không một lời xin lỗi còn ở đây phách lối nữa à?
- Sao các người cứ thích được xin lỗi vậy? Xin lỗi thì giải quyết được gì?
- Không được gì nhưng đó là phép lịch sự tối thiểu, cả điều này mà cậu cũng không biết sao?
- Thế bây giờ cậu đứng đây cãi đến cũng không để cho tôi đi trong khi phía sau các xe khác đang nhúc nhích ỏi là lịch sự à?
- Tôi... - Shin bối rối.

Raindy lấy giấy bút viết nguyệt lịch ngược một hàng số rồi đưa cho Shin.

- Đây là số điện thoại của tôi, cậu mang xe đi sửa đi rồi gọi cho tôi, tôi sẽ chịu chi phí sửa chữa.

Tiếng còi và những tiếng phàn nàn ở phía sau ngày một lớn. Shin không còn cách nào khác đành lái chiếc xe thương tật của mình tránh ra một bên.

Và không một chút do dự, Raindy cho xe lao vút đi bỏ lại Shin và sự tức tối.

7. Chương 7

Chap 2 nè ^^

Tất cả mọi người đang đứng trong phạm vi 50m tính từ cửa Eden Club đều trầm trồ vì vẻ đẹp của chiếc xe vừa đỗ xích lại trước cửa Eden.

Đó là siêu xe Bugatti Veyron 16.4 Super Sport, một trong mười siêu xe chạy nhanh nhất Thế Giới, được mệnh danh là ông hoàng tốc độ. Là niềm mơ ước của những tay đua.

Và xe sao thì người vậy. Ba cô gái bước ra từ trong xe mang những vẻ đẹp hút hồn. Dáng cao như người mẫu.

Mita quyền rũ trong chiếc váy ống da báo quàng thêm chiếc khăn lông màu đen. Tóc búi cao, mang giày cao gót đen. Túi xách nhỏ cầm tay.

Anna thì cá tính trong chiếc áo somi thùng cột tà, quần đùi jean, giày bít cao gót màu đen, cổ cao đến mắt cá chân. Túi xách màu đen cỡ lớn. Mái tóc hung đỏ dập xù.

Raindy thì không khác gì một thiên sứ địa ngục. Quần da đen bó sát, áo da đen kéo khóa, mang boss da đen, tay đeo bao tay nửa ngón cũng bằng da và cũng màu đen nốt. Tóc để tự nhiên.

Và khác với hai người bạn của mình, Raindy không hề trang điểm trong khi hai người bạn trang điểm khá đậm.

Vừa thấy Raindy bước vô cửa Soo Bin đã nhảy bật ra khỏi chiếc ghế sofa ở khu khách VIP

Thấy biểu hiện của Soo Bin, tất cả đều ngạc nhiên nhìn về hướng Soo Bin đang nhìn.

Không hẹn mà gặp, ba người còn lại cùng đứng lên theo Soo Bin (thiếu điều chưa nhảy dựng lên) và đều nín thở khi nhìn thấy ba người con gái đẹp như tranh vẽ đang tiến lại gần.

- Đúng giờ quá nhỉ! – Soo Bin chỉ tay vào chiếc đồng hồ đang đeo trên tay, miệng cười toe toét.
- Chính là cậu ta, người đụng trúng xe mình – Shin nghĩ thầm và nhìn Raindy bằng ánh mắt không mấy thiện cảm.
- Các cậu, đây là Raindy, em gái tớ - Soo Bin nói một cách tự hào.
- Còn đây là Mita và Anna, bạn thân của Raindy.
- Chào mọi người – Anna cười thân thiện.
- Đây là Shin, Ji Hoo, Hee Mi. Đều là những nam thanh nữ tú của trường Chun Ja đấy.
- Rất vui được làm quen – Mita nói về khách sáo.
- Mà sao mọi người lại đứng hết vậy? – Anna thắc mắc.

Thế rồi lại một lần nữa không hẹn mà gặp, tất cả lại cùng một lượt ngồi xuống.

- Bin à, cậu có em gái sao? Sao trước giờ không gặp vậy? – Ji Hoo
- Em gái tớ sống ở Mỹ, mới về Hàn Quốc được mấy ngày.
- Thế mà bọn này còn tưởng hôm nay cậu sẽ giới thiệu bạn gái cơ đấy – Hee Mi.
- Em gái tớ còn quan trọng hơn bạn gái ấy chứ - Soo Bin cười, xoa đầu.
- Ra đây là em gái cậu à? Hồi chiều tớ xem chết trong tay cậu ấy đấy? – Shin vừa dứt lời thì tất cả mọi người trong bàn cùng nhìn Shin bằng ánh mắt tò mò.
- Tôi gặp cậu rồi sao? – Raindy
- Cái gì? Hồi chiều đụng trúng xe tôi mà bây giờ định chối sao?

Soo Bin, Anna và Mita cùng phá lên cười ngặt nghẽo.

- Cười gì thế hả? Các cậu không tin tớ à? – Shin cau có.
 - Tin chứ. Tớ tin chắc là có chuyện đụng xe. Nhưng em gái tớ không nhớ mặt cậu đâu.
 - Nói vậy là sao? – Shin ngơ ngác.
 - Rain không nhớ mặt con trai đâu, phải gặp ít nhất chục lần thì may ra cậu ấy mới nhớ được – Anna giải thích.
 - Còn có người như vậy nữa sao? – Hee Mi
 - Thôi, quên chuyện đó đi. Uống đi nào! – Ji Hoo.
- Mọi người cười nói rất vui vẻ, một hồi sau Mee Hi kéo Shin ra nhảy, Mita và Anna cũng kéo nhau ra nhảy. Raindy thì cứ ngồi im, giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng, dựa lưng vào ghế, ngả đầu ra sau, dùng ngón trỏ và ngón cái của tay trái day day trán.
- Em sao vậy? Mệt à? – Soo Bin quan tâm.
 - Có một chút!
 - Vậy em về nghỉ sớm đi, lần sau chơi tiếp cũng được.
 - Không cần đâu.
 - Nhìn em miễn cưỡng quá đấy.
 - Nếu thấy thương thì cho em điều thuốc đi!
 -

Sau một hồi nhảy nhót làm náo động bao trái tim của những tên con trai hiện diện trong quán, Mita và Anna quay lại bàn với nét mặt vui vẻ.

- Cậu sao thế Rain? Đến đây rồi thì chơi cho vui đi – Anna.
- Thì tớ đang chơi vui đây – Raindy xoa đầu Anna và cười một cách khổ sở (cười gượng)

Anna dựa đầu vào vai Raindy một cách nũng nịu.

- Đáng yêu quá! – Ji Hoo nhìn hành động nhõng nhẽo của Anna thì bật giác suy nghĩ đó ủa về.

Ji Hoo cũng không mấy để ý đến suy nghĩ đó, chỉ cho rằng đó là suy nghĩ thoáng qua mà đâu nhận ra rằng kể từ giây phút đó trái tim mình đập khác đi một nhịp.

Cổng Eden:

- Shin à, cậu đưa tớ về nhé – Hee Mi không nhẽo.
- Thế ban đầu cậu đến đây bằng cái gì? – Shin có phần khó chịu.
- Tớ đi taxi, nhưng bây giờ trễ rồi, tớ lại hơi say. Không lẽ cậu định để tớ đi taxi về một mình à?
- Thôi được rồi, lần này thôi đấy.
- Bin, cậu về cùng với Raindy à? – Ji Hoo hỏi.
- Đúng đấy, hai người ở cùng nhà mà – Hee Mi.
- Ai nói bọn tớ ở cùng nhà? – Soo Bin.
- Hai người là anh em mà không ở cùng nhà à? – Ji Hoo ngạc nhiên.
- Không có chuyện đó đâu – Raindy trả lời lạnh nhạt rồi đi thẳng về hướng chiếc xe của mình đang đậu.
- Bọn em về đây – Mita nói với Soo Bin.
- Chào mọi người nhé! – Anna nói rồi nháy mắt tinh nghịch.

- Chuyện này rốt cuộc là sao? Họ là anh em mà không sống chung một nhà. Mà hai người lại học bằng lớp nhau – Shin nghĩ thầm.
- Ôi cậu ấy dễ thương quá! – Anna ríu rít bên trong chiếc siêu xe đang lao nhanh một cách đáng sợ.
- Cậu đang nói ai thế? – Mita hỏi.
- Là Ji Hoo, bạn anh Bin. Gương mặt bầu bĩnh như trẻ con, mỗi khi cười nhìn đáng yêu chết đi được.
- Đó là người hồi chiều cậu kể cho tớ là gặp trước cửa lớp đấy à? – Mita.
- Không. Người tớ gặp trước cửa lớp là Shin. Ban đầu thấy cậu ấy rất cuốn hút nhưng giờ mình thấy Ji Hoo đáng yêu hơn.
- Đừng có nói là tình yêu sét đánh nha! – Mita nheo mắt nhìn Anna.
- Cũng dám lắm chứ.
- Anna thích người đó thật sao? Cậu ấy chưa bao giờ nói nhiều như vậy về một người con trai nào. Mà Ji Hoo là ai nhỉ - Raindy nghĩ thầm (trí nhớ quá tốt)

8. Chương 8

Chap 3

- Aaaaaaaa!!!! – Tiếng hét thất thanh từ phòng Anna.
- Cả Raindy và Mita đều giật mình tỉnh giấc vì tiếng hét đó nhưng có vẻ không mấy ngạc nhiên.
- Lại nữa rồi – Raindy lầm bầm.
- Cánh cửa phòng Raindy hé mở. Anna bước vô, mặt đầm đìa nước mắt, đôi mắt hoang dại. Chạy thật nhanh đến chỗ Raindy.
- Rain à... tớ...
- Cậu lại mơ thấy ác mộng nữa à?
- Tớ... tớ sợ... lắm...
- Không sao! Chỉ là mơ thôi. Không sao đâu!
- Tớ... ngủ ở... đây... nhé...
- Ừ, cậu ngủ đi! Tớ canh cho cậu ngủ. Ngủ đi nào!
- Raindy cứ ngồi đó suốt đêm nhìn Anna ngủ, đôi mắt khắc khoải những lo âu. May sao sau đó Anna ngủ rất ngon giấc, không bị ác mộng hành hạ.
- Sáng hôm sau
- Anna thức dậy, sắc mặt khá tốt. Ngáp dài, vươn vai.
- Ủa??? – Anna ngơ ngác nhìn quanh.
- Sao mình lại ở trong phòng Rain?
- Mà Rain đâu rồi?
- Anna lững thững đi xuống cầu thang.
- Khịt!!! Khịt!!! Là trứng opla – Anna reo lên rồi chạy thật nhanh xuống bếp, nơi Raindy vừa chuẩn bị xong món trứng opla mà Anna rất thích ăn vào mỗi buổi sáng trước khi đi học.
- Dậy rồi à? Tớ đang định lên “thỉnh” cậu xuống ăn sáng – Mita chọc ghẹo.
- Rain à, sao tớ lại ở trong phòng cậu vậy?

- Tại cậu đáng yêu quá nên tớ qua phòng bắt cóc cậu qua phòng tớ đây – Raindy nói bằng giọng ngang phè, lạnh tanh nhưng đôi mắt nhìn Anna thật hiền.

- Mà cũng không phải là lần đầu tiên tớ thức dậy và thấy mình đang ở trong phòng cậu nhỉ - Anna thật thà nói.

Trong khi Anna vừa nói vừa cặm cụi ăn, Mita và Raindy đã kịp lén lút trao nhau ánh mắt bất an, lo lắng.

Giờ giảo lao

Sân thượng

Raindy đang đứng tì vào thành lan can nhâm nhi điều thuốc.

- Đứng ở đó hút thuốc, phía dưới nhìn lên sẽ bị phát hiện đấy – Mita đi từ phía sau đến, cất tiếng nói dịu dàng.

- Anna đang ở dưới à? – Raindy hỏi.

- Anh Bin vừa đến tìm Anna, cậu ấy đang nói chuyện với anh Bin.

- Anh Bin đến tìm Anna?

- À... là dẫn Ji Hoo đến tìm Anna.

- Ji Hoo là ai?

- Cậu có nhớ được đâu mà hỏi làm gì.

Raindy im lặng. Không hỏi thêm lời nào.

- Tớ thấy Anna có vẻ thích cậu bạn đó mà hình như cậu ta cũng để ý Anna – Mita nói.

- Tớ thấy lo quá! Cứ nghĩ về Hàn Quốc sẽ khá hơn nhưng cậu ấy vẫn vậy – Raindy nói, theo sau là tiếng thở dài náo nức.

- Tớ cũng cảm thấy lo. Nếu Anna mãi mãi không nhớ gì, cứ mãi vui vẻ như thế này thì tốt quá! Nhưng ngộ nhỡ cậu ấy nhớ ra chuyện đó có lẽ cậu ấy sẽ không bao giờ cười nữa.

- Vậy trở về đây là vô ích sao? – Raindy nói, trong giọng nói phảng phất một nỗi buồn đến đau lòng.

- Cũng không hẳn. Tình yêu có thể chữa lành mọi vết thương của con người đấy. Hình như Anna đã gặp được người cậu ấy thật sự thích rồi.

- Nhưng người cậu ấy thích có thích cậu ấy không? Liệu cậu ta có chấp nhận Anna khi biết được người con gái của mình không còn nguyên vẹn. Cậu ta sẽ giúp Anna vượt qua nỗi đau này hay còn gây thêm cho cậu ấy một nỗi đau khác? – Nỗi lo lắng không cách nào che giấu trong giọng nói của Raindy.

- Nhìn Ji Hoo không giống người xấu – Mita nhận xét.

- Nhìn người sao đoán được lòng?

- Cậu nói cũng phải.

- Mà Ji Hoo là ai vậy? Mình đã gặp chưa?

-

Mấy ngày sau

Giờ ăn trưa

- Rain à, hôm nay chúng ta ăn ở canteen nhé – Anna hào hứng.

- Có chuyện gì mà cậu háo hức vậy? – Mita hỏi.

- À... là... anh Bin muốn chúng ta cùng ăn chung – Anna ấp úng, hai má ửng hồng trông cực kỳ đáng yêu.

- Ủ, vậy chúng ta xuống canteen thôi – Raindy nói.

Canteen

- Rain à, đây là Shin, còn đây là Ji Hoo – Bin giới thiệu.

- Gặp nhau rồi mà - Hee Mi ngạc nhiên khi thấy Soo Bin giới thiệu về hai người bạn của mình.

- Em gái cậu ấy có trí nhớ tương đối tốt! – Shin mỉm cười.

Canteen đang ồn ào bỗng nhiên im lặng một cách khác thường vì sự xuất hiện của những nhân vật “nổi tiếng”

Nhìn thấy người dẫn đầu nhóm người đó, đột nhiên ánh mắt Shin trở nên lạnh lùng khó tả. Hai hàm răng nghiến chặt.

Tên con trai ấy tiến lại gần bàn của Shin.

- Thì ra là ở đây – Hân nói rồi nở một nụ cười nửa miệng, nụ cười đẹp chết người nhưng lại sắc mùi xấu xa.

- Won, mày muốn gì? – Shin đứng bật dậy.

(Yu Min Won, một trong 4 hotboy của trường, được mọi người biết đến với cái tên Ma Vương. Là thủ lĩnh nam sinh của trường Chun Ja. Cao 1m9, nặng 70kg. Sở hữu một vẻ đẹp quyến rũ nhưng cũng rất đáng sợ. Da trắng, đôi mắt sâu hút hồn người, môi mỏng màu cam nhạt. Tóc hơi quăn, bông bênh trông rất lãng tử)

- Không phải chuyện của mày đâu Shin. Tao tìm con nhóc này cơ – Min Won nói rồi chỉ thẳng vào Raindy.

Vẫn không thay đổi sắc mặt, Raindy nhìn Min Won bằng cặp mắt vô hồn.

- Tôi và cậu quen nhau sao? – Một câu hỏi lạnh nhạt phát ra từ đôi môi hoàn mỹ, giọng nói của Raindy lạnh đến mức khiến mọi người khẽ rùng mình.

- Cậu chính là người hôm đó đá vỡ lon vào đầu tôi – Min Won lừ mắt.

Canteen bỗng vỡ òa vì những tiếng bàn tán.

- Cái gì? Con đó dám đá vỡ lon vào đầu Ma Vương sao?

- Nó chán sống rồi à?

- Xem ra nó tới số rồi.

- Nó là ai mà dám làm như vậy chứ?

- Câm miệng! – Min Won quát lên.

Quả nhiên canteen im phăng phắc. Mọi người không ai dám gây ra một tiếng động nào. Thở cũng không dám thở mạnh.

- Tôi không biết cậu – Raindy nói rành rọt từng tiếng.

- Không nói nhiều. Hôm đó cậu còn ném lại cái thứ rác rưởi này nữa – Min Woo lấy trong túi ra một xấp tiền ném xuống bàn.

- Thôi đúng là Rain rồi. Gây chuyện rồi để lại một mớ tiền mà chẳng mấy may xin lỗi chính là phong cách của cậu ấy mà – Mita nghĩ thầm.

- Nếu đúng như vậy thật thì cậu muốn gì? – Anna xen vào.

- Câm miệng! Không phải chuyện của cậu – Min Won quát.

- Rầm! Cậu nghĩ mày đang quát ai vậy? – Ji Hoo đập bàn đứng dậy.

Đám đàn em phía sau Min Won định nhảy bổ vào Ji Hoo nhưng Min Won ra hiệu dừng lại.

9. Chương 9

- Hôm nay tôi không muốn gây chuyện ở đây, nhưng cậu hãy nhớ cho kỹ! Yu Min Won này chắc chắn sẽ trả cậu cả vốn lẫn lời. Nhớ cho kỹ mặt tôi để thấy còn lo trốn đi!

Không khí đang căng thẳng đột nhiên bị phá vỡ vì sự kiện Mita và Anna phì cười.

- Hãy cười đi khi còn có thể! – Min Won nhón mày nhìn Mita và Anna.

Min Won bỏ đi và đám đàn em cũng đi theo. Canteen lại ồn ào như cũ. Mita và Anna vẫn chưa hết cười.

- Có gì mà hai cậu cười giữ vậy? – Ji Hoo ngơ ngác.

- Cậu ta vừa nói cái gì nhỉ? Bảo Rain nhớ cho kỹ mặt cậu ta à? – Mita nói rồi cười ngất ngưỡng.

- Có thật là cậu không thể nhớ mặt con trai không? – Shin tò mò.

- Ừ. Sao?

- Thế mặt ba cậu, cậu cũng không nhớ luôn à?

Mita và Anna đang cười khúc khích bỗng nhiên im bặt, cả hai đều nhìn về phía Raindy.

Raindy nhìn Shin một cái rất nhanh. Gương mặt thoáng quặn lại đau đớn. Đôi mắt toàn một màu u uất, tuyệt vọng. Rồi không nói lời nào, đứng lên bỏ đi.

- Cậu ta sao vậy? Mình nói gì sai à?

- Trước mặt Raindy đừng có nhắc đến ba hoặc mẹ – Soo Bin nói, giọng buồn bã.

Raindy không quay lại lớp học. Cả buổi hôm đó cô ấy bỏ đi mất dạng. Mỗi lần vô tình hay cố ý nhìn vào cái ghế trống nơi Raindy ngồi, lòng Shin lại như lửa đốt, bồn chồn, lo lắng nhưng chính Shin cũng không hiểu vì sao mình như vậy.

- Đôi mắt cậu ấy khi này có cái gì đó rất xót xa! Cậu ấy sẽ không sao chứ? – Shin nghĩ thầm.

Dường như chợt nhớ ra chuyện gì, mặt Shin sáng hẳn lên.

- Phải rồi! Hôm đó cậu ta có ình số điện thoại.

Không chần chừ gì nữa. Shin đứng bật dậy, chạy vụt ra ngoài.

- Lee Shin! Em đi đâu vậy? Tôi đang giảng bài cơ mà! – Thầy toán quát lên nhưng Shin đã mất dạng sau cánh cửa lớp rồi.

Nhà Shin

Shin đang bối tung phòng của mình nên để tìm tờ giấy mà Raindy ghi số điện thoại. Căn phòng gọn gàng, ngăn nắp, sạch sẽ bây giờ không khác gì cái ổ chuột.

- Chết tiệt! Rốt cuộc là ở đâu chứ? Tìm hoài không thấy là sao – Shin lẩm bẩm.

- Lee Shin, con muốn chết à? – Tiếng quát làm Shin giật mình. Quay đầu lại thì nhận ngay được ánh mắt sát thủ của mẹ mình.

Mẹ Shin không một chút thương tiếc sách tai thẳng con quý tử của mình.

- Con có biết là tuần này chị giúp việc phải nghỉ để về quê không hả? – Mẹ Shin nghiêng răng.

- Dạ... con biết ạ.

10. Chương 10

- Vậy con có biết ai là người dọn dẹp nhà cửa không hả?

- Dạ... con... biết thưa mẹ.

- Vậy có phải là con chán sống rồi đúng không? Con bày ra một đồng như thế này, con tính sao đây?

- Dạ... dạ mẹ ơi tha con, con sẽ dọn dẹp lại phòng mình ạ.

- Chỉ phòng con thôi sao?

- Dạ... con sẽ dọn cả phòng mẹ... và nấu bữa tối ạ.

Bàn tay mẹ Shin lập tức buông khỏi tai con trai mình.

- Tốt! Con trai ngoan! – Nói rồi mẹ Shin đi ra ngoài, nét mặt hí hửng không thèm che giấu.

- Ôi cái lưng của mình! – Shin nhăn nhó (không phải là ôi cái tai mà là ôi cái lưng. Vì Shin cao những 1m92 trong khi mẹ Shin chỉ có 1m52 thôi, cách nhau gần nửa mét nên khi bị mẹ nhéo tai Shin phải cúi xuống => đau lưng)

- Đã tìm không được giờ còn phải dọn dẹp hai cái phòng, lại còn phải nấu bữa tối nữa chứ - Shin than vãn.

Eden Club

- Đại ca! Anh đến rồi à? – Boy 1

- Nhìn không thấy sao còn hỏi? – Min Won cúi kính.

- Đại ca à, bên kia có con bé nhìn ngon lắm, nó ngồi có một mình từ nãy đến giờ - Boy 2 nói và chỉ tay về phía một cô gái mang vẻ đẹp của một thiên sứ địa ngục.

- Là cậu ta – Min Won nghĩ thầm.

- Đại ca, em qua bắt nó qua đây cho anh nhé! – Boy 3

- Không cần – Min Won nói rồi nở một nụ cười ranh mãnh.

“Cô gái mang vẻ đẹp của một thiên sứ địa ngục” khỏi nói thì ai cũng biết là ai luôn rồi.

Ném một cái nhìn hờ hững vào đám người đang nhảy điên cuồng trong ánh đèn chớp liên tục. Raindy cứ ngồi như thế, hết điệu thuốc này lại mỗi điệu khác, hết ly rượu này lại rót ly khác cho đến khi mọi âm thanh xung quanh đều không còn rõ nữa, thứ nhạc 320kb làm tim con người ta đập nhanh hơn ấy rót vào tai Raindy chỉ là những tiếng lũng bùng. Những con người trước mắt trở nên nhòe nhoẹt, mọi thứ cứ quay cuồng điên đảo.

Raindy lão đảo đứng lên định đi về.

Bất ngờ ở đâu xuất hiện ba gã con chai chặn đường Raindy lại

- Này em! Đi đâu vậy? Ở đây chơi với anh tí đã nào! – A

- Tránh ra thằng khốn!

- Này em, nói chuyện cho lễ phép chứ! – B

- Mày thích nói chuyện lễ phép lắm à? Nói đi! Tao nghe cho! – Raindy nở một nụ cười nửa miệng đẹp mê hồn nhưng lạnh như quỷ hút máu.

- Con khốn! Mày ăn nói với đại ca tao thế à? – C

Một bàn tay vung tới định tát Raindy nhưng nhanh như chớp, cô đỡ được và bẻ vặn tay thằng khốn đó ra đằng sau.

- Rắc! Aaaaaaaa!!! – Tiếng hét đau đớn vì bị gãy xương của thằng đó. Raindy thả nó ra và ngay lập tức nó nằm rũ xuống sàn quần quai đau đớn.

Thấy thằng đàn em bị đánh hai thằng còn lại nhảy vô nhưng một lần nữa, nhanh đến mức không ngờ. Raindy đá một cái thật mạnh vào bụng một thằng làm nó lùi lại phía sau mấy bước, chộp cổ thằng còn lại đập mạnh đầu nó vô tường, máu mũi, máu đầu chảy gấn kín khuôn mặt thằng đó.

- Con chó! Mày chết với tao! – Thằng bị đá vào bụng cay cú rút trong túi ra một con dao bấm, đâm về phía Raindy nhưng con dao chưa có lấy 1% cơ hội chạm vào người cô thì một cái chai đã vỡ tan vì đập vào đầu thằng đó.

Raindy thả mảnh vỏ chai vỡ còn lại trên tay xuống sàn, phúi phúi tay rồi bỏ ra về.

11. Chương 11

Một nụ cười thích thú nở trên môi Min Won, người này giờ quan sát và cũng có ý định giúp đỡ nhưng nhận ra là không cần thiết nên thôi.

Cái dáng người cô đơn, liêu xiêu đi vào màn sương dày đặc. Bóng đêm vô tận đang dần nuốt chửng cô gái bé nhỏ.

Hơi men đưa Raindy bước đi một cách vô thức đến bên một ngôi nhà. Bên trong tối om, ngôi nhà này đã bị bỏ không từ rất lâu rồi.

Ngồi dựa lưng vào cánh cổng àu đen. Mỗi một điều thuốc và cứ thế, khói thuốc bay lên rồi tản vào không khí và dòng suy nghĩ của Raindy cũng mông lung, vô định như làn khói ấy.

Đột nhiên, trời mưa như chút nước. Mưa càng lúc càng lớn. Xối làn nước lạnh buốt xuống người cô gái đáng thương mà không một chút do dự.

- Cậu điên à? – Min Won từ đâu chạy tới chỗ Raindy ngồi, hét lên đầy giận dữ.

Raindy ngược mắt lên nhìn người vừa hét lên. Đôi mắt tuyệt vọng của Raindy nhìn Min Won như đang van xin cậu hãy giúp cô (theo cảm nhận của Min Won thì là như vậy)

- Đứng lên nào! Nhanh lên! – Min Won gào lên mà kéo Raindy đứng dậy.

- Cậu quen... tôi sao? – Raindy nói một cách yếu ớt và ngất đi.

- Cậu chủ, cậu ướt hết rồi!

- Tôi không sao!

- Ai đây ạ?

- Đừng hỏi nhiều. Mau giúp tôi thay đồ cho cô ấy đi!

- Dạ vâng.

Min Won đưa Raindy vào phòng rồi nhờ cô giúp việc thay đồ cho cô. Phần mình, Min Won cũng đi tắm và thay đồ vì bản thân cũng bị ướt.

Min Won đang đứng bên phòng thay đồ sấy cho khô tóc thì...

- Cậu chủ, tôi thay đồ cho cô ấy xong rồi, nhưng cô ấy đang sốt cao lắm.

- Cái gì? Sốt sao? – Min Won lo lắng.

- Cậu có chắc là không cần tôi giúp không? – Người giúp việc đi vào, trên tay cầm túi đá chườm.

- Được rồi, tôi tự lo được, dì cứ đi ngủ đi!

- Có điều này tôi không biết có nên nói không.

- Là chuyện gì?

- Cậu đừng **** tôi nhiều chuyện nhưng thực ra cô gái này là như thế nào vậy ạ?

- Như thế nào là sao? – Min Won tỏ ra khó chịu.

- Ban này khi thay đồ cho cô ấy, tôi thấy trên lưng và phần bụng cô ấy chằng chịt những vết sẹo dài.
 - Sẹo? – Min Won ngạc nhiên.
 - Dạ phải! Rốt cuộc cô ấy là người như thế nào? Những vết sẹo đó rõ ràng không phải là những vết tích của tai nạn giao thông mà là những vết đòn roi.
 - Thôi được rồi! Dì đi ngủ đi!
 - Tôi...
- Min Won nhìn người giúp việc bằng ánh mắt lạnh đến ghê người.
- Vâng, cậu chủ có cần gì thì gọi tôi nhé!
- Raindy vẫn sốt rất cao. Gương mặt quàn quại đau đớn.
- Bất chợt Raindy ngồi bật dậy, đôi mắt bàng hoàng kinh hãi nhưng tuyệt nhiên không hề có một tiếng hét hay một giọt nước mắt nào.
- Gặp ác mộng à? – Min Won hỏi bằng giọng quan tâm, đưa tay về phía Raindy định sờ chán cô xem còn sốt không nhưng giật mình vì phản ứng của cô.

12. Chương 12

Trước mắt Min Won là một cô gái yêu đuối đầy sợ hãi đang thở gấp và run rẩy. Cô co thu người lại để tránh bàn tay của Min Won, hai tay ôm đầu. Mắt nhắm nghiền.

- Cái gì thế này? Phản ứng này là sao? – Min Won ngạc nhiên hỏi.
 - Cậu sợ tôi à?
- Raindy sợ hãi đến mức không nói lên lời, chỉ khẽ gật đầu.
- Cậu giỡn mặt với tôi đấy à? Ban này ở bar cậu đánh ba thằng du côn thừa sống thiếu chết mà bây giờ lại sợ tôi sao? – Min Won quát lên.
- Raindy vẫn giữ nguyên tư thế đó, không dám ngược nhìn Min Won.
- Nhìn tôi xem nào!
- Raindy vẫn ôm đầu.
- Tôi nói là nhìn tôi! – Min Won nổi nóng giật tay Raindy ra, xoay khuôn mặt cô về phía mình và ghì chặt lấy đầu cô.
- Đôi mắt đen láy của Raindy đang tối cùng sợ hãi. Ánh mắt man dại và tuyệt vọng một cách thê lương. Nhịp thở càng lúc càng gấp hơn. Những hình ảnh đáng sợ ấy lại ùa về trong tâm trí cô.
- Người phụ nữ có gương mặt hoang dại, vô hồn, trong tay cầm chiếc roi da, miệng cười ngạo nghễ.
- Mà mà khóc tao sẽ cắt cổ mày! – Người phụ nữ buông ra lời đe dọa độc ác.
- Bây giờ thì không chỉ đôi mắt mà cả khuôn mặt cũng thể hiện sự kinh hãi tột độ.
- Là sự thật. Cậu ấy thật sự sợ mình – Min Won nghĩ và thấy chợt thấy lòng mình nhói đau.
 - Tôi không làm hại cậu đâu – Min Won từ từ buông Raindy ra, nói một cách chậm rãi và nhẹ nhàng.
 - Cô nằm xuống đi nào! Nằm xuống và ngủ đi.
 - Tôi... sợ... lắm... - Raindy thều thào.
 - Có tôi ở đây, đừng sợ! Tôi sẽ bảo vệ cậu – Min Won ôm Raindy vào lòng. Vỗ nhẹ lên vai Raindy như đang dỗ dành một đứa trẻ

13. Chương 13

Chap 4 luôn nè

Min Won thức dậy và ngạc nhiên khi thấy người đang nằm trong vòng tay mình ngủ ngon lành là Raindy

- Chuyện gì đây trời?

- À! Mình nhớ rồi. Mình đã ngủ quên.

- May quá! Đêm qua cậu ấy không gặp ác mộng thêm lần nào nữa! – Min Won cười hiền (hiếm có), nhẹ nhàng vén nhẹ lọn tóc đang phủ xuống gương mặt Raindy.

Bất chợt Min Won bỗng giật mình.

- Mà đang làm gì vậy Min Won? Mà là Ma Vương chứ đâu phải nhà truyền giáo. Không làm việc xấu đã đành đằng này lại đi làm việc tốt nữa.

Min Won bối rối đẩy Raindy ra khỏi vòng tay mình và lao ra khỏi phòng với gương mặt đỏ như trái cà chua.

Một lúc sau

- Này! Dậy! Dậy đi! – Min Won đá vào cạnh giường.

Raindy mở mắt ra, từ từ ngồi dậy. Dùng ngón trỏ và ngón cái của bàn tay trái day chán.

- Cậu là ai vậy? Sao lại ở đây? – Raindy nhìn Min Won. Gương mặt không biểu cảm nhưng thật ra thì đang ngạc nhiên lắm.

- Cái gì? Tôi là ai á? – Min Won trợn mắt nhìn Raindy.

- Cậu biết tôi à?

- Cậu bị mất trí nhớ rồi à? Thế thì hỏi luôn một thể luôn đi!

- Hỏi gì?

- Thì như trong phim đó, nhân vật bị mất trí nhớ sau khi tỉnh lại sẽ hỏi: “Anh là ai? Tôi là ai? Đây là đâu?”

Min Won nói Raindy mới để ý rằng đây không phải là phòng mình.

- Đây là đâu?

Nghe Raindy hỏi Min Won phá lên cười thích thú.

- Thế cậu có biết cậu là ai không? – Min Won châm chọc.

- Vớ vẩn.

- Thế cậu là ai nói tôi nghe xem!

- Việc gì tôi phải nói với cậu?

- Đó là thái độ của cậu đối với ân nhân à?

- Ân nhân?

- Cậu sẽ lại lấy ra một mớ tiền rồi nói đó là tiền hậu tạ mà tuyệt nhiên không nói lời cảm ơn chứ gì – Min Won gật gật cái đầu tỏ vẻ am hiểu.

- Cậu có vẻ hiểu tôi quá ha!

- Đây là đâu vậy? Sao tôi lại ở đây? – Raindy hỏi.

- Việc gì tôi phải nói với cậu? – Min Won trả đũa.

- Được rồi, không nói cũng được. Tôi đi đây – Raindy bước chân xuống giường mới nhận ra quần áo đang mặc trên người không phải quần áo của mình.

- Quần áo của tôi đâu? Sao tôi lại mặc thứ này?
 - Nói đi! Cậu tên gì? Trả lời tôi đi rồi tôi sẽ trả lời cậu – Min Won nghiêm mặt.
 - Raindy.
 - Được rồi. Hôm qua tôi “nhặt” được cậu ngoài đường. Cậu ngất đi nên tôi đưa về đây. Đây là nhà tôi.
 - Thế còn vụ quần áo này là sao?
 - Hôm qua cậu dầm mưa ướt như chuột lại còn sốt rất cao nên phải thay đồ cho cậu chứ sao.
 - Cậu thay đồ cho tôi sao? – Giọng nói của Raindy có chút biết đổi. Không còn lạnh lùng và ngang phè nữa.
 - Hm... phải (nói dối). Đây! Mấy vết sẹo trên người cậu là sao vậy?
 - Chết tiệt! – Raindy lao tới nắm cổ áo Min Won.
 - Cậu đang nổi giận đấy à? Vì tôi thay đồ cho cậu hay vì tôi nhìn thấy mấy vết tích không mất hay ho trên người cậu?
- Raindy nổi giận ra mặt. Đôi mắt căm phẫn, đôi môi hoàn mỹ đang khẽ run lên vì tức giận.
- Raindy dùng hết sức bình sinh để đấm Min Won nhưng Min Won đã chop được tay cô và đẩy mạnh cô vào tường. Ghì chặt lấy cô.
- Dù cậu có tài giỏi cỡ nào thì cũng không mạnh bằng tôi – Min Won đưa sát mặt mình vào tai Raindy, nói thì thầm.
 - Bây giờ thì nói tôi nghe, những vết sẹo đó là sao? – Min Won nghiêm mặt.
 - Nếu không thì sao.
 - Nếu không à? Cậu muốn biết không?
- Nói rồi Min Won ném Raindy lên giường và đè nghiêng lấy cô. Đặt lên môi cô một nụ hôn thô bạo. Raindy ra sức dấy dựa nhưng vô ích. Min Won buông tha cho đôi môi của Raindy và chuyển sang hôn vào hõm cổ của cô.

14. Chương 14

- Cậu làm gì vậy? Dừng lại đi!
- Phớt lờ câu nói của Raindy, Min Won vẫn tiếp tục hôn lên cổ cô.
- Làm ơn... dừng lại đi!
- Chiếc cúc áo đầu tiên của bộ pijama rộng thùng thình mà Raindy đang mặc bị Min Won cởi ra.
- Xin cậu đấy... dừng lại đi!
- Chiếc cúc thứ hai...
- Tôi... tôi không muốn phải nhắc lại những chuyện đó... nên xin cậu dừng lại đi – Raindy thều thào.
- Chiếc cúc thứ ba... và bàn tay Min Won đã chạm nhẹ vào ngực Raindy.
- Được rồi! Tôi nói! Tôi sẽ nói nên cậu hãy dừng lại đi! – Raindy hét lên.
- Min Won dừng lại ngay lập tức. Một nụ cười nửa miệng đều không thể ta xuất hiện trên môi.
- Cậu nên quyết định như thế ngay từ đầu có phải hơn không – Min Won dùng ngón giữa của bàn tay trái miết nhẹ lên môi mình. Lại một nụ cười nửa miệng nữa.
 - Thằng khốn!
 - Cậu mặc đồ lại đàng hoàng đi! Hay để tôi mặc giùm?

- Cậu sẽ chết trong tay tôi – Raindy nghiêng răng.

- Được thôi! Nhưng trước khi chết tôi phải nghe câu chuyện của cậu đã. Những vết sẹo đó là sao?

- Là... là do mẹ tôi gây ra – Giọng Raindy nhỏ lí nhí. Cô không dám nói to vì sợ giọng mình sẽ vỡ òa.

Min Won nhìn cô bằng ánh mắt ngờ vực nhưng khi bắt gặp đôi mắt tối sầm một màu u uất, tuyệt vọng của Raindy, Min Won biết đó không phải là nói dối.

- Mẹ tôi là người Mỹ. Trong một lần đi công tác ở Mỹ, ba đã gặp mẹ tôi, sau đó hai người yêu nhau và kết hôn. Nhưng... thật ra ông ta đã có vợ ở Hàn Quốc.

Hai tay Raindy siết chặt.

- Khi mẹ tôi biết chuyện. Do quá sock nên... bà ấy... hóa điên. Cầm thù ba tôi đến tận xương tủy.

- Tôi lại rất giống ba mà không hề giống mẹ nên nhìn thấy tôi là cơn giận trong lòng bà ta lại chỗi dậy. Những vết sẹo này là viết tích suốt ba năm bà ta dày vò tôi bằng chiếc roi da khốn kiếp – Raindy cười nhạt. Nụ cười chua chát đến đau lòng.

- Giờ mẹ cô đang ở đâu? – Min Won hỏi.

- Chết rồi! Vào năm tôi tám tuổi. Khi tôi đi học về thì thấy bà ta nằm trong bồn tắm. Cả một bồn tắm toàn là máu. Bà ta dùng dao rạch đầy lên người những câu nói hận thù, nguyên rửa và cuối cùng bà ta cắt mạch máu tự tử.

- Là vậy đấy. Giờ thì cậu hài lòng chưa?

Min Won quay đi không dám nhìn vào mắt Raindy

- Mà làm gì thế này? Sao mà lại ép cậu ấy nhắc lại chuyện đau lòng như vậy chứ? – Min Won tự trách thầm.

- Tôi xin lỗi – Min Won lí nhí.

Im lặng.

- Tôi xin lỗi – Min Won tưởng Raindy không nghe thấy lời mình vừa nói nên nói to hơn.

Im lặng.

- Tôi đã xin lỗi rồi mà.

Min Won quay lại nhìn Raindy và... sững sờ! Nhìn Raindy bây giờ không khác gì quỷ hút máu. Đôi mắt đầy thù hận và... những dòng máu đỏ tươi đang chảy từ môi cô ấy xuống. Raindy đang cắn chặt răng vào môi dưới của cô. Dòng máu đỏ tươi chảy trên nền da trắng muốt nhìn rất khủng bố. Hai bàn tay của cô cũng ứa máu do móng tay cô bấu vào.

- Trời ơi... Raindy! – Min Won hốt hoảng lao đến bên cô.

- Raindy! Cậu có nghe thấy tôi nói không? – Min Won lay người cô thật mạnh.

Raindy vẫn như thế. Dường như không còn ở thế giới này nữa.

15. Chương 15

- Cậu ấy không sao chứ? – Min Won lo lắng.

- Tôi đã tiêm thuốc an thần cho cô bé! Giờ cô ấy ngủ rồi.

- Cảm ơn bác sĩ!

(Vì Raindy cứ ngồi như một xác chết nên Min Won phải gọi bác sĩ gia đình đến tiêm thuốc an thần cho cô)

Min Won bước đến bên giường Raindy, nhẹ nhàng ngồi xuống, quay lưng lại phía cô.

- Tôi xin lỗi! Vì từ trước đến giờ tôi luôn sống và hành động như một ma vương, tôi luôn muốn mọi người sợ mình nhưng vì sự xuất hiện của cậu làm tôi không còn là tôi nữa, nên tôi mới cố tỏ ra độc ác với cậu.

- Rainy à, tôi không biết tuổi thơ của cậu lại như vậy? Tôi đã ép cậu phải nhớ lại quãng thời gian kinh khủng nhất. Tôi xin lỗi!

Giọng Min Won lúc này thật ấm, lại rất dịu dàng.

Min Won quay lại nhìn Rainy bằng ánh mắt thật hiền. Rồi đôi mắt ấy chợt se lại đau đớn. Rainy đang nằm co ro một góc giường, hai tay ôm đầu.

- Ngay cả lúc ngủ mà cậu cũng sợ hãi đến như vậy sao?

- Tôi và cậu biết nhau chưa bao lâu. Ấn tượng của về nhau cũng chẳng tốt đẹp gì nhưng hình như... hình như... tôi... tôi đã phải lòng cậu rồi. Tôi biết nói ra điều này rất vô lí. Nhưng tôi thật sự muốn che chở cho cậu.

- Ngay từ cái hôm đầu tiên gặp cậu ở sông Hàn tôi đã để ý cậu.

- Trước giờ tôi không tin trên đời này có tình yêu sét đánh nên có lẽ vì vậy mà tôi bị trời phạt. Để tôi gặp phải cậu, tình yêu sét đánh của tôi.

Trường Chun Ja

Giờ ăn trưa

Shin, Soo Bin, Ji Hoo, Hee Mi, Anna, Mita đang ngồi chung một bàn nhưng không khí có vẻ không sôi nổi lắm.

- Hôm nay Rain không đi học sao? – Soo Bin.

- Ừ - Anna trả lời uể oải.

- Rain bệnh à? – Soo Bin

- Haizzz!!! Từ hôm qua tới giờ cậu ấy không về nhà. Điện thoại và xe đều không mang theo – Mita

- Cái gì? Từ hôm qua tới giờ cậu ta không về nhà sao? – Shin đột nhiên đứng dậy quát to làm cả bàn, mà không, cả canteen giật mình và bao nhiêu con mắt đều nhìn về Shin.

- Sao cậu lại phản ứng như vậy? – Ji Hoo ngơ ngác

- Tớ... ờ thì... tại vì tớ thấy con gái mà đi qua đêm như vậy không được hay cho lắm – Shin bối rối.

- Cậu ta “không được hay cho lắm” thì liên quan gì tới cậu? – Hee Mi có vẻ bức bối.

- Chúng ta là bạn học của nhau mà... phải quan tâm nhau chứ - Shin ấp úng.

- Tớ cũng là bạn học của cậu nè mà cậu có quan tâm gì tớ đâu – Hee Mi giận dỗi.

- Cậu đang ở ngay đây có đi đâu đâu tớ quan tâm làm gì?

- Thế nếu tớ đi cậu có lo lắng cho tớ như vậy không?

- Tớ... cậu đi thử đi thì sẽ biết – Shin cúi rồi bỏ đi.

- Cái gì thế này? Thái độ của cậu ấy như vậy là sao? – Hee Mi nghĩ thầm.

Sân thượng

- Bực mình quá! Cái gì mà trước mặt Rainy dừng nhắc tới ba mẹ?

- Soo Bin và Rainy là anh em mà lại bằng tuổi nhau. Sinh đôi sao? Trông họ đâu có vẻ gì là anh em sinh đôi. Là anh em sao không ở chung một nhà nhỉ?

- Nhắc đến nhà lại thêm bực! Làm cái trò gì mà cả đêm không về cơ chứ? Đã vậy còn không thèm mang điện thoại theo để liên lạc nữa.

Shin làm ột chuỗi “liên hoàn cần nhân”. Lại còn kèm theo những động tác khua tay múa chân nữa. May là đây là sân thượng không có người chứ nếu là giữa đường người ta đã “nhặt” cậu ta đem nhốt vô căn phòng có bốn bức tường bằng nệm rồi (phòng nhốt người điên)

- Mà xe để ở nhà thì... - Shin đang nói dở câu thì chợt nhớ ra một chuyện gì đó và rồi nửa câu nói còn lại kia bị trôi vào quên lãng (mình cũng không biết nữa câu đó là gì đâu, ai muốn biết thì hỏi Shin ấy nha!)
- Phải rồi! Xe! Xe! – Shin nhảy cẫng lên như trúng số (điên tập hai)

16. Chương 16

Min Won bê một tô cháo nghi ngút khói và thơm nức vào phòng.

- Này! Tôi biết là cậu đã dậy rồi. Đừng có nằm lì ở đó! Dậy ăn cháo đi cho nóng.
- Raindy ngồi dậy nhìn tô cháo đầy ngao ngán rồi nhìn người đang bưng tô cháo bằng ánh mắt sắc ghê người.
- Cậu... cậu biết tôi là ai ko? – Min Won ấp úng cười trừ.
 - Trí nhớ tôi không tốt nhưng tôi lại là đứa thù dai đấy – Raindy nghiêng răng.
 - Ra là cậu vẫn nhớ tôi là ai à? – Min Won đặt tô cháo xuống bàn rồi lúng túng xoa đầu.
 - Ăn cháo đi này! – Min Won đánh trống lảng.
 - Không bỏ độc vào đấy chứ?
 - Tôi mà muốn giết cậu thì đã ra tay lúc cậu đang ngủ chứ việc gì phải mất công nấu cháo cho cậu rồi bỏ độc vào?
 - Cháo này cậu nấu à?
 - Không... cô giúp việc nhà tôi nấu. À, còn chuyện này nữa, hôm qua người thay đồ cho cậu là cô giúp việc chứ không phải tôi đâu – Min Won thú nhận.
 - Tôi biết – Raindy vừa nói vừa bước xuống giường đến ngồi bên chiếc bàn duy nhất trong phòng.
 - Sao cậu biết?
 - Cậu không có cái gan đó đâu.
 - Cái gì? Ma Vương tôi mà không có gan sao?
- Mặc kệ Min Won đang làm ồn, Raindy múc một thìa cháo rồi bỏ vào miệng.
- Này! Cậu ăn kiểu đó à! Biết nóng không hả? – Min Won lớn tiếng rồi đến ngồi ở chiếc ghế bên cạnh Raindy, giật lấy cái thìa trên tay cô, khuấy khuấy tô cháo. Múc lên một thìa không quá đầy, thổi cẩn thận.
 - A đi! – Min Won nói.
 - Cậu điên à?
 - Làm theo lời tôi nói đi! – Min Won nói bằng giọng tha thiết mắt long lanh.
- Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm mê hoặc lòng người, Raindy chợt làm theo lời Min Won mà không hiểu tại sao bản thân lại chợt yếu đuối như vậy. Hai má cô đỏ ửng trông đáng yêu chết được.
- Thế nào? Ngon không? – Min Won háo hức.
 - Ăn được! Không chết.
 - Tôi đã mất gần hai tiếng loay hoay mà chỉ “ăn được, không chết” thôi à? – Min Won phụng phịu.
 - Không phải nói là cô giúp việc nấu sao?
 - Tôi... là tôi nấu cho cậu đó – Min Won lí nhí. Gương mặt trắng không tí viết chuyển sang đỏ bừng.

Bất chợt Raindy bật cười (hiếm còn hơn mưa sao băng nữa)

- Cậu cười đẹp lắm! Dù nụ cười thoáng có nét buồn nhưng nó rất đẹp. Hãy cứ cười như vậy nhé! Vì nụ cười của cậu là niềm hạnh phúc của tớ đây – Min Won chỉ nghĩ thầm chứ không nói với Raindy.

17. Chương 17

Chap 5 nè ^^

Mita và Anna đi học về thì đã thấy Raindy đang ngồi trên ghế sofa tay cầm điều thuốc. Hai mắt nhắm nghiền. Trong không gian vang lên giai điệu du dương của bản nhạc hòa tấu Melancholy của S.E.N.S. Giai điệu thật dịu dàng, buồn bã nhưng nghe rất bình yên.

Anna đến ngồi cạnh Raindy, gục đầu vào vai cô. Raindy không hề giật mình hay mở mắt ra. Cô thừa biết là Anna. Cô nhận ra Anna vì mùi hương của Anna rất dễ nhận. Như mùi hoa nhài nhưng dịu hơn, thoáng thoảng nhưng làm người ta nhớ rất lâu.

- Cậu là tớ lo quá! – Anna thủ thỉ.

- Chẳng phải tớ đã về rồi sao? – Raindy nói bằng giọng dịu dàng. Đôi mắt vẫn nhắm. Đưa điều thuốc lên miệng rít một hơi thật sâu. Đôi môi hoàn mỹ hé mở nhả khói ra.

- Hôm nay chúng ta ra ngoài chơi rồi ăn tối ở ngoài luôn nhé! – Mita cố gắng làm không khí vui lên.

- Tuyệt quá! Được không Rain? – Anna nín cánh tay Raindy lay nhẹ. Giọng nói nũng nịu. Hai mắt long lanh (xinh khỏi chê)

- Ủ, hai cậu muốn đi đâu – Đôi mắt mệt mỏi của Raindy cuối cùng cũng mở ra nhìn Anna mà Mita thật hiền.

- Tớ muốn đi bar, muốn đi ăn thịt bò Hàn Quốc, muốn dạo sông Hàn – Mita hào hứng.

- Còn tớ muốn ăn kem, muốn đi hát – Anna cũng vui vẻ nói.

Raindy nhìn vô đồng hồ trên tay mình. Đã 5:15PM rồi.

- Các cậu chuẩn bị đi! Sáu giờ chúng ta sẽ xuất phát! Đi ăn thịt bò Hàn Quốc rồi đi hát, sau đó sẽ ghé qua bar chơi, xong rồi đến quán cafe ở sông Hàn ăn kem và ngắm cảnh khuya – Raindy đã sắp xếp để tất cả mong muốn của Anna và Mita được thực hiện không sót cái nào. Có lẽ mỗi nơi chỉ chơi được một chút, nhưng Raindy muốn hai người bạn mình được vui vẻ.

- Vậy còn cậu? Cậu muốn đi đâu? – Anna nhìn Raindy bằng đôi mắt mong đợi.

- Tớ muốn đi đến những nơi mà các cậu muốn đi – Raindy xoa đầu Anna.

- Cậu tuyệt quá! – Mita cũng đến ngồi cạnh Raindy rồi cả Mita và Anna cùng hôn lên má cô bạn tuyền vời của mình, sau đó hai cô nàng hớn hỡ chạy lên phòng để chuẩn bị đi chơi.

30 phút sau

Anna và Mita đi từ trên lầu xuống. Raindy nhìn hai cô bạn của mình. Dù mặt không biến sắc nhưng trong lòng hơi hoang mang.

- Hai nhóc tiểu yêu này lại bày ra cái trò gì nữa đây – Raindy nghĩ thầm.

Mita và Anna đang mặc hai bộ đồ giống hệt nhau và giống hệt bộ đồ Raindy đang mặc. Chuyện là hai cô nàng này thích mua đồ giống y chang Raindy nhưng không bao giờ mặc mà chỉ để trong tủ. Hôm nay không hiểu sao lại trái gió trở trời hai nàng lại diện hai bộ cánh y hệt Raindy.

Quần jean bó màu đen. Áo khoác da đen mặc bên ngoài áo ba lỗ xám. Mang boss da đen và bao tay nửa ngón.

Mita và Anna cười tươi như hoa đến đứng trước mặt Raindy.

- Phiên bản Raindy một – Anna cười tươi rồi đưa tay lên đầu chào như kiểu quân đội.
- Phiên bản Raindy hai – Mita cũng nói và làm như Anna, mặt cũng hớn hở không kém.
- Cậu thấy hai bọn tớ thế nào? Giống chứ? – Anna hỏi riu rít.
- Ủ, hai cậu nhìn giống nhau lắm!
- Chứ không giống cậu sao? – Mita hỏi.
- À... tớ đâu có định mặc bộ này đi chơi tối nay.
- Cái gì? – Mita và Anna đồng thanh.

Nhà hàng Ganggang sullai

Người ta thấy ba cô gái đẹp lạ thường và ăn mặc giống hệt nhau bước ra từ chiếc Koenigsegg Trevita 2010.

- Đó có phải là siêu xe Koenigsegg Trevita 2010 không? – Người đi đường 1.
- Nghe nói là 1 trong 10 siêu xe mắc nhất thế giới đó – Người đi đường 2.

18. Chương 18

- Thật đáng người mộ - Người đi đường 3.
- Ước gì được một lần cầm lái chiếc xe ấy – Người đi đường 4.
- Sao lại chọn nhà hàng này? – Anna hỏi Raindy.
- Lúc này khi các cậu lên lầu tớ tranh thủ lướt web tìm. Thấy quảng cáo rằng nhà hàng này có món thịt bò nướng hầm gia vị rất ngon nên đến.
- Cậu đã tìm hiểu rồi à? – Mita nói, giọng cảm động. Cô cảm động vì cô chỉ nói muốn ăn thịt bò Hàn Quốc mà Raindy lại mất công lên mạng xem nhà hàng nào ngon. Cô thấy vui vì Raindy luôn chú ý những lời cô và Anna nói.
- Ủ, phải tìm nơi thật ngon để ăn chứ. Vào thôi!

- Woa! Ngon quá! – Anna vui ra mặt. Đôi mắt trầm tím sáng ngời vẻ thích thú.
- Ngon thì ăn nhiều một chút! – Raindy nói.
- Phải rồi, hôm qua ông ngoại gọi đó Rain – Mita nói nhưng mắt thì đang chăm chú nhìn những miếng thịt bò nướng đang xèo xèo bốc khói.
- Ông nói gì?
- Ông hỏi cậu có thích bộ siêu xe ông gửi cho cậu không? Hỏi chuyện trường học và hỏi xem cậu đã để ý anh chàng nào chưa.
- Thật hết biết! Ông lúc nào cũng vậy – Raindy thở dài.
- Tớ nói vs ông cậu thì chưa có nhưng Anna thì có rồi – Mita nói rồi nhìn Anna cười khúc khích.
- Tớ làm gì có? – Anna nói bằng giọng nũng nịu, hai má bắt đầu chuyển từ trắng sang hồng và dự báo có thể chuyển từ hồng sang đỏ.
- Thế Ji Hoo là cái gì? – Mita bắt bẻ.
- Bọn tớ chỉ là bạn thôi mà – Vẫn giọng nói trong trẻo như con nít, hai má đang tiếp tục công trình đổi màu.
- Thật chỉ là bạn à? Vậy nhường Ji Hoo cho tớ nhé! Mặt baby, cười dễ thương. Chết mất – Mita làm bộ mơ màng, mắt long lanh. Anna dính chiêu ngay lập tức.

- Không được! – Anna nhanh nhẩu nói.

Mita và Raindy bật cười thành tiếng. Lúc này Anna mới biết mình bị mắc lừa.

- Cậu đáng ghét thật đấy! – Anna nói nhưng không có vẻ gì đang giận cả. Chỉ là trách yêu cô bạn thân mà thôi.

- Dù sao, bạn trai tớ cũng sẽ qua kiểm duyệt của hai cậu – Anna nói chắc nịch, nhìn hai người bạn bằng ánh mắt ăm ắp.

- Vậy thì rủ đi chơi chung luôn đi! – Raindy nói.

- Thật sao? – Anna hét lên sung sướng (thiếu điều chưa nhảy lên thôi)

Mita nhìn Raindy bằng đôi mắt cảm phục! Cô hiểu người bạn của mình đang rất lo cho Anna. Cô nhìn thấy sự yêu thương và ăm ắp mà Raindy dành cho cô và Anna.

- Mà hai cậu không định về thăm nhà à? – Raindy hỏi.

- Cậu nhắc tớ mới nhớ đó. Về Hàn Quốc cũng lâu rồi mà chưa về nhà thăm ba mẹ.

- Ngày mai là chủ nhật, các cậu ghé thăm gia đình đi! – Raindy nói.

- Thế còn cậu? – Mita và Anna đồng thanh hỏi.

- Tớ sẽ đi gặp mẹ Un Song.

19. Chương 19

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

20. Chương 20

Anna và Ji Hoo đang nắm tay đi dạo bên sông Hàn. Mita và Raindy đã tránh đi để cặp đôi này có khung trời riêng.

Cả hai đều im lặng. Thỉnh thoảng Ji Hoo lại siết chặt thêm cái nắm tay vốn đã rất chặt. Và mỗi lần như vậy Anna lại khẽ mỉm cười thật hiền.

- Này! Hai đứa kia! – Một giọng nam khàn khàn cất lên.

Ji Hoo đẩy Anna nép ra phía sau mình. Hai tay dang ra che chở. Dù chưa biết là chuyện gì nhưng Ji Hoo có linh cảm không tốt.

Trước mặt là hơn 10 thằng con trai vai u thịt bắp. Thằng vừa cất tiếng gọi có vẻ như là thằng đầu đàn. Hắn có gương mặt to bè, để tóc bờm ngựa (đã xấu còn đóng vai ác)

- Mày! – Hắn chỉ vào Ji Hoo.

Ji Hoo ngêngh mặt lên vẻ thách thức.

- Tao chỉ muốn con nhỏ phía sau mày, còn mày biến đi!

- Đừng có đùa! – Ji Hoo gằn giọng (không ngờ chàng Ji Hoo trẻ con của chúng ta lại có lúc trở nên dữ dằn như vậy)

- Tao không đùa. Tao không có hứng với mày, để lại con bé đó rồi biến đi! – Thằng đầu đàn nói như ra lệnh.

- Nếu không? – Ji Hoo hỏi nhát gừng.

- Nếu không à? Tụi mày, lên! – Thằng đầu đàn ra lệnh cho hơn chục thằng đệ phía sau.

Không chút do dự, chúng nó nhảy bổ về phía Ji Hoo. Ji Hoo cũng đâu có vừa. Chân đá, tay đâm. Những cú đòn của Ji Hoo chính xác đến hoàn hảo.

Vì lo đánh mấy thằng lâu la, Ji Hoo không để ý đến thằng đầu đàn đang tiến đến chỗ Anna.

Anna lùi một bước thì hấn tiến một bước. Gương mặt xấu xí của hấn không giấu diếm sự thích thú khi thấy gương mặt sợ hãi không còn giọt máu của Anna.

Chân Anna không còn chút sức lực, cổ họng khô khốc đến nỗi không thể hét lên. Cô ngã xuống đất.

Hấn thấy vậy thì càng thích thú. Chậm rãi tiến lại phía Anna, như một con mãnh thú tiến lại gần con mồi không có khả năng chống cự của nó.

Anna sợ hãi. Cô nhận ra tay mình đang đặt trên một vật gì đó lạnh ngắt và rất cứng.

Không chút do dự. Cô cầm vật đó nên ném thẳng về phía thằng đầu đàn. Cú ném chính xác đến kinh ngạc. Hấn lùi lại phía sau, hai tay ôm đầu. Cái mùi tanh của máu đang chảy từ trên đầu xuống sọc vào mũi làm hấn nổi điên lên. Hấn rút con dao bấm từ trong túi quần ra. Hai mắt nhìn Anna đầy phần nộ.

- Con khốn, mày dám ném đá vào đầu tao à? – Hấn cầm con dao lăm lăm trên tay. Lao về phía Anna.

- Không! Anna – Ji Hoo hét lên rồi lao như bay về phía Anna. Ở khoảng cách này, nếu Ji Hoo ra đòn rất có thể sẽ trúng cả Anna nữa.

Không chần chừ do dự gì. Ji Hoo lao tới ôm Anna, lấy thân mình che chắn cho cô khỏi lưỡi dao sắc lạnh.

Cứ tưởng sẽ rất đau nhưng Ji Hoo lại chẳng cảm thấy gì. Quay lại nhìn thì thấy thằng đầu đàn đang nằm bất động dưới đất. Người đang đứng nhìn hấn bằng đôi mắt giận dữ chính là Raindy.

May mà Raindy đến kịp! Từ phía sau, cô tặng cho hấn một cú đá xoáy cực mạnh vào cổ. Hấn bất tỉnh ngay lập tức.

- Cút ngay trước khi tao giết tụi mày – Raindy nghiêng răng. Giọng nói lạnh buốt sống lưng cùng đôi mắt của quỷ hút máu làm đám lâu la kia sợ hãi vội vã bỏ chạy, không quên vác theo thằng đại ca của tụi nó.

Ji Hoo ôm ghì lấy Anna như để trấn an cô. Cứ nghĩ Anna sẽ khóc thút thít trên vai mình nhưng phản ứng của Anna thật sự làm Ji Hoo ngỡ ngàng. Nói đúng hơn là giật mình.

- Aaaaaa! Tránh xa tôi ra! – Cô đẩy Ji Hoo ra, hai tay ôm đầu. Đôi mắt hoang dại đầy sợ hãi.

Raindy và Mita lao đến ôm lấy Anna.

Cảm nhận được mùi hương và hơi ấm quen thuộc của hai người bạn thân. Anna có phần bình tĩnh hơn.

- Rain à... tớ... tớ - Anna nấc lên rồi ngắt đi trong vòng tay hai người bạn mình.

21. Chương 21

Raindy đang ở trên phòng canh chừng cho Anna ngủ. Mita và Ji Hoo đang ngồi dưới phòng khách.

Bầu không khí im lặng bao trùm lên hai người. Từ lúc đưa Anna về đến giờ, Ji Hoo không nói tiếng nào. Gương mặt đáng yêu như trẻ con đang biểu hiện sự lo lắng tột cùng.

Cậu ngồi trên ghế sofa, hai tay tì lên đầu gối. Mắt nhìn chăm chăm xuống nền nhà.

- Chắc cậu lo cho Anna lắm – Mita quyết định phá tan bầu không khí im lặng đáng sợ này.

- Tớ... tớ không thể bảo vệ cho cậu ấy – Giọng nói của Ji Hoo run run như sắp khóc.

- Không phải như vậy đâu! – Mita an ủi.

- Cậu đừng an ủi tớ. Khi đó tớ thật sự rất sợ. Nếu lưỡi dao đó trúng vào cậu ấy. Nếu cậu ấy bị gì, tớ sẽ không sống nổi – Ji Hoo vẫn nhìn chăm chăm xuống nền nhà.
- Nhưng chẳng phải cậu đã ở đó sao? Cậu đã không do dự gì mà lấy thân mình che chắn cho Anna. Hành động của cậu còn hơn cả một sự bảo vệ. Cậu đã sẵn sàng hi sinh vì Anna.
- Như vậy thì có ích gì chứ. Anna đã rất sợ hãi. Tớ... tớ đã để cậu ấy phải sợ hãi – Giọng nói Ji Hoo rất trầm. Cậu đang dần vật mình.
- Không phải vì chuyện đó. Anna phản ứng như vậy... không phải vì chuyện tối nay – Mita nói một cách khó nhọc.
- Cậu nói vậy là sao? – Ji Hoo thôi nhìn xuống cái sàn nhà vô tri vô giác. Cậu đưa đôi mắt buồn bã nhìn Mita. Mita bây giờ đang khó xử ra mặt. Không biết có nên kể chuyện của Anna cho Ji Hoo nghe không. Cô sợ nếu Ji Hoo biết được sự thật sẽ không chấp nhận Anna. Nhưng nếu không nói ra, cô sợ một ngày nào đó Ji Hoo biết được sẽ nghĩ cô và Rainy đang lợi dụng cậu.
- Chuyện xảy ra năm ngoái. Khi chúng tôi còn ở Mỹ - Sau một hồi im lặng, Mita quyết định sẽ nói cho Ji Hoo biết.
- Anna là một cô gái rất có sức hấp dẫn nên có rất nhiều chàng trai theo đuổi. Trong số đó, có một người mà Anna rất có thiện cảm. Cậu ta là đội trưởng đội bóng rổ của trường nên có rất nhiều cô gái đeo bám. Trong số những người thích cậu ta có một nữ sinh tên là Jessica.
- Vì ghen tức nên cô ta đã thuê người bắt cóc Anna – Sống mũi Mita cay xè. Đôi mắt nóng ran.
- Khi chúng tôi tìm được Anna trong một nhà kho bỏ hoang. Trên người cậu ấy không còn một mảnh vải che thân... lũ... khốn đó đã... làm hại cậu ấy... - Giọng Mita lạc đi.
- Chúng tôi đưa cậu ấy vào bệnh viện... và suốt một tuần... cậu ấy gần như mất hết nhận thức. Cậu ấy cứ ngồi trên giường... đôi mắt hoang dại... sợ hãi... miệng lẩm bẩm những lời van xin...
- Mita im lặng một lúc để giọng nói trở lại bình thường.
- Rồi một ngày, khi chúng tôi đến, cậu ấy đang vui vẻ ngồi bên cửa sổ của phòng bệnh. Nhìn thấy tôi và Rain, Anna mừng rỡ như một đứa trẻ được mẹ cho quà.
- Hai cậu đến rồi à? Tớ tưởng hai cậu bỏ tớ ở đây luôn rồi chứ. Nào, bây giờ nói tớ nghe! Sao tớ lại ở trong bệnh viện thế này? Tớ chẳng nhớ sao mình lại ở đây nữa.
- Có lẽ để tự bảo vệ bản thân mà thần kinh Anna loại trừ cái kí ức khủng khiếp ấy ra khỏi trí nhớ cậu ấy. Nhưng thỉnh thoảng khi ngủ, cậu ấy vẫn nằm mơ thấy cơn ác mộng đó. Dù sao nó vẫn là nỗi ám ảnh trong cậu ấy.
- Aaaaaaaa!!!! – Tiếng hét của Anna làm Ji Hoo giật mình. Còn Mita thì đã quá quen với chuyện này.
- Ji Hoo đứng bật dậy toan chạy lên phòng Anna thì bị Mita ngăn lại.
- Cậu đừng lên! Đã có Rain rồi. Bây giờ cậu lên chỉ càng làm mọi chuyện tệ hơn. Tôi và Rain quyết định quay về Hàn Quốc với hi vọng Anna sẽ khá hơn nhưng xem ra mọi chuyện không khả quan cho lắm.
- Bây giờ thì cậu biết toàn bộ câu chuyện rồi đấy. Nếu cậu không thể chấp nhận Anna, tôi cũng có thể hiểu được điều đó – Mita nói một cách chân thành.
- Lũ chó đó đang ở đâu? – Ji Hoo nói bằng giọng giận dữ.
- Sau chuyện đó bọn chúng đã bỏ trốn, không tìm ra tung tích gì của bọn chúng – Mita nói, giọng nói căm phẫn.
- Trong một con hẻm tối vang tên những tiếng động chói tai.
- Chát! Chát!.....

22. Chương 22

Những tiếng bạt tai vang lên liên tục. Một người đang mạnh tay tát đám du côn ban nãy chặn đường Ji Hoo và Anna.

- Thằng Sói đâu? – Người đó hỏi, giọng nói độc ác và có sức tàn phá lòng người đến đáng sợ. (Sói chính là thằng đầu đàn ban nãy)
- Dạ... anh Sói bị gãy cổ... đang nằm trong bệnh viện... - Thằng đứng gần người đó nhất lắp bắp thưa.
- Lũ ăn hại! – Người đó đập thẳng vào bụng thằng vừa thưa chuyện mà không chút thương xót.
- Bắt một đứa con gái mà cũng bắt không được – Người đó đến gần thằng vừa bị đập. Hắn đang lồm cồm bò dậy thì bị nắm tóc giật ngược ra đằng sau.
- Aaaa!!!!!! – Tiếng gào đau đớn rợn người vang lên. Một con mắt của thằng đó bị người bí ẩn kia dùng ngón tay trở đang đeo chiếc móng bạch kim chọc vào. Nó nắm ôm mắt đau đớn.
- Chúng mày nhìn cho rõ. Thất bại một lần nữa thì chúng mày cũng sẽ như thế này.

Đám du côn vai u thịt bất, nhìn hung tợn là thế mà bây giờ đứng run sợ. Mồ hôi lạnh chảy ướt đầm người.

23. Chương 23

Raindy mệt mỏi đi ra từ phòng Anna. Đêm qua cô đã thức trắng để canh cho Anna ngủ. Đêm qua Anna gặp ác mộng liên tục. Những tiếng hét vài tiếng lại bay ra từ cổ họng Anna. Bây giờ đã là 8h sáng. Raindy có thể yên tâm được rồi. Cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng Anna lại và về phòng mình. May sao hôm nay là chủ nhật. Cô có thời gian chợp mắt một chút trước khi cô đi gặp “mẹ Un Song”

Thả mình xuống chiếc giường êm ái. Đôi mắt cô khép lại lim dim.

Tiếng gõ cửa phòng Raindy làm cô giật mình tỉnh dậy.

Anna bước vào. Mặc trên người chiếc váy ngủ màu trắng (tối qua Raindy thay đồ cho Anna), tay ôm con ếch bông. Nhìn cô bây giờ ngổ toàn tập nhưng lại rất tinh khôi. Trông như một bông búp công anh đang phiêu diêu trong gió.

Raindy vẫn nằm trên giường. Cô nhìn Anna thật hiền. Anna lưỡng lự bước đến ngồi xuống giường. Raindy vẫn nhìn Anna, đôi mắt ấm áp như nói “Ừ nói đi! Tớ sẽ lắng nghe”

- Rain à. Hôm qua, hình như tớ đã làm điều không phải với Ji Hoo phải không? Ji Hoo đã dùng thân mình bảo vệ tớ vậy mà tớ lại đối xử với cậu ấy như vậy.
- Vì cậu hoảng sợ quá thôi mà – Anna an ủi.
- Tớ thật không hiểu sao mình lại có phản ứng như vậy.
- Vì cậu quá sợ hãi thôi mà.
- Ji Hoo sẽ không buồn tớ chứ.
- Ngốc quá! Sao Ji Hoo lại buồn cậu được. Hôm qua cậu ấy đã bế cậu lên phòng đó.
- Thật à? Vậy mà tớ cứ lo – Khuôn mặt dài thượt của Anna sáng bừng lên. Cô đã lấy lại cái vẻ vui tươi như mọi ngày.

- Mà sao giờ này cậu còn ngủ? Ngủ cả đêm chưa đã à? – Anna ngậy ngô hỏi. Cô hoàn toàn không nhớ gì việc cô gặp ác mộng. Cô không biết rằng người bạn tốt của mình thường xuyên phải thức trắng đêm để canh cho cô được một giấc ngủ bình yên.

- Tại hôm nay là chủ nhật nên tớ muốn ngủ thêm.

- Dậy đi! 11h rồi, không phải cậu có hẹn với mẹ Un Song sao?

- Ủ, cậu cũng đi chuẩn bị đi, gọi cả Mita nữa nhé! Tớ sẽ đưa hai cậu về nhà.

- Không cần đâu. Bọn tớ đi taxi được rồi. Nhà tớ và Mita ngược đường nhau mà. Bất tiện lắm!

Chiếc Laborghini Reventon đen bóng dừng lại trước nhà hàng Seoul Garden.

Bao nhiêu ánh mắt của những người ở đó đều đổ dồn vào chiếc siêu xe (lần nào cũng chơi nổi)

Cũng dễ hiểu thôi vì đây là siêu xe mà các tỉ phú có tiền chưa chắc đã mua được. Nó nằm trong top 10 siêu xe đắt và khan hiếm nhất hành tinh. Mỗi năm Laborghini chỉ cho ra lò 20 chiếc Reventon với cái giá cực “sốc”

Những người ở đây đang trầm trồ trước chiếc siêu xe mà họ nghĩ chỉ có thể nhìn thấy trên tạp trí thì lại được dịp xuyết xoa thêm lần nữa khi nhìn thấy cô gái bước ra từ trong chiếc siêu xe.

Cô gái này ăn mặc giản dị mà vẫn hút hồn.

Chắc các bạn cũng đoán ra người lần nào cũng làm người đi đường lác mắt vì những siêu xe là ai rồi đúng không?

Raindy tháo kính râm rồi quăng vô xe. Cô đang mặc chiếc somi màu trắng sọc đen, tay ngắn xắn lại kết hợp với áo ghile màu nâu đất bên ngoài. Quần jean đen và giày cao cổ đen.

Cô đi vào bên trong nhà hàng, tiến về phía chiếc bàn có một người phụ nữ khoảng ngoài 40 tuổi đang ngồi. Bà có gương mặt phúc hậu và đôi mắt thanh tân như nước trên núi.

- Ôi trời! Raindy, con đã lớn thế này rồi sao? – Người phụ nữ ngạc nhiên nhưng là ngạc nhiên theo hướng tích cực.

- Mẹ Un Song thì chẳng già đi chút nào. Vẫn đẹp như xưa – Raindy nói, giọng nói có phần ầm áp nhưng vẫn ngang phè.

- Con đừng nịnh đầm vậy chứ. Bao nhiêu năm rồi mà không già đi cái gì? – Người phụ nữ nói vậy chứ trong lòng đang lằng lằng vì được khen.

- Con cứ nghĩ anh Soo Bin sẽ cùng đi.

- Nó đi chơi từ sáng sớm rồi. Cái thằng. Mở mắt ra là đi. Chẳng mấy khi có ở nhà.

- Anh ấy là thanh niên mà, phải đi dạo du với bạn bè chứ. Cứ ở trong nhà thì đến bao giờ mẹ Un Song mới có con dâu.

(Người mà Raindy gọi là “mẹ Un Song” là mẹ ruột của Soo Bin. Chắc các bạn cũng đoán ra bà chính là người vợ lớn của ba Raindy rồi đúng không. Còn vì sao Raindy lại gần gũi với người mà theo lẽ thường thì phải ghét thì từ từ các bạn sẽ biết)

Raindy và người phụ nữ ấy ăn uống và nói chuyện rất vui vẻ.

Nhà Anna

- Ôi cục cưng! Cục cưng bé nhỏ của mẹ! Con đã về đấy à? Con lớn quá! Lại còn xinh đẹp nữa. Xém chút mẹ không nhận ra con rồi – Người phụ nữ Pháp có gương mặt điển hình đang lú lo bên con gái mình (giờ mới hiểu Anna thừa hưởng tính cách nhí nhảnh từ ai)

- Anh ơi, ra đón công chúa của chúng ta này! – Người phụ nữ ấy lớn tiếng gọi với vô trong phòng làm việc của chồng mình.

- Anna, con về thăm nhà à? Con về một mình sao? Mita và Raindy không về với con à? – Người đàn ông cao ráo, tuấn tú đi ra từ căn phòng nhỏ niềm nở đón Anna. Ông không rời rít lên như vợ mình nhưng ông thực sự đang rất vui.

24. Chương 24

- Con về đây sống luôn ạ.
- Con về nhà ở luôn sao công chúa của mẹ? Ôi mẹ vui quá!
- Dạ không. Con sẽ không sống ở nhà. Con đang ở cùng Mita và Rain. Con về Hàn Quốc cũng hơn một tuần rồi nhưng vì bận rộn thu xếp công việc nên không về thăm nhà sớm được – Anna nói về ấy đấy.
- Raindy về Hàn Quốc ở luôn sao? Con bé có thể vượt qua chuyện trước đây rồi à? – Bà Anna ngạc nhiên ra mặt.

(Gia đình Anna, Mita và Raindy là 3 đối tác làm ăn. Họ rất thân với nhau do đó chuyện gia đình Raindy, gia đình Anna và Mita đều biết. Vì ba gia đình thân nhau, Mita, Anna và Raindy lại cùng tuổi nên họ thân nhau từ bé)

- Con không biết nữa. Đột nhiên cậu ấy đòi về Hàn Quốc sống.
- Vậy thì càng tốt! Mẹ có thể gặp công chúa của mẹ thường xuyên rồi.
- Ba không biết con về nên không chuẩn bị trước. Để ba đi chợ mua đồ về nấu cho con gái ba một bữa thật ngon nha!
- Mẹ vẫn chưa biết nấu ăn sao? – Anna chau mày.
- Ba đã đầu hàng vô điều kiện với mẹ con rồi. Bà ấy mà vô bếp thì y như rằng cái bếp thành cái bãi rác – Bà Anna nói, ông đang nhìn vợ mình đầy âu yếm.

Nhà Mita

- Chào tiểu thư! – Đám gia nhân trong nhà xếp hàng nghênh đón cô chủ mình.
- Ba mẹ tôi đâu? – Mita hỏi quản gia.
- Ông chủ đi đánh golf, còn bà chủ thì đêm qua tới giờ không thấy về ạ.
- Thôi được rồi, nói với ba mẹ tôi là tôi có ghé qua, giờ thì tôi đi đây – Mita nói rồi bỏ ra khỏi nhà. Không quay đầu nhìn lại một lần. Cô thậm chí còn không thừa nhận đây là nhà. Đối với cô nó chỉ là cái sân khấu để diễn vở “gia đình hạnh phúc” cho người ngoài ngưỡng mộ thôi.
- Cô leo lên chiếc thang đậu bên đường. Cô ngồi ở ghế phía sau. Dựa lưng vào thành ghế, đầu ngửa ra sau một hồi.
- Người đang ngồi sau vô lăng giật mình khi có người leo lên xe mình bất ngờ.
- Đến sông Hàn! – Cô nói, giọng nói buồn đến nỗi chàng trai kia thay vì lịch sự nói “nhầm rồi chị hai” lại nhìn cô chăm chăm.

Anh ta rất trẻ. Chỉ khoảng 20 tuổi. Anh có mái tóc bạch kim và đôi mắt màu hổ phách thật hiền. Làn da trắng hồng mịn màng đáng để các cô gái ghen tị. Đôi môi màu hồng nhạt, hai bên mép nhướn lên tự nhiên. Điều anh nhìn thấy bây giờ không phải là một cô gái mà là một tuyệt tác nghệ thuật.

Trong khoảnh khắc ấy ánh mắt Mita và người con trai kia chạm nhau. Mita chợt nhận được một luồng khí ấm áp từ đôi mắt đang nhìn cô thật hiền.

- Anh ấy ấm áp như mùa xuân vậy! – Mita nghĩ thầm.

- Cô ấy đẹp như một thiên thần. Dù không có đôi cánh trắng tinh khôi phía sau lưng nhưng vẫn rất hoàn hảo – chàng trai kia nghĩ thầm.

- Hôm nay anh hãy đi chơi cùng em nhé! Em sẽ trả cho anh gấp 10 lần thu nhập một ngày của anh – Mita nói, nội dung câu nói đầy vẻ ngạo mạn nhưng không, Mita đang nói bằng giọng yếu ớt, có chút tủi thân. Cô bây giờ giống như một thiên thần vì mất đi đôi cánh nên không thể bay về thiên đàng, đang bơ vơ lạc lõng giữa trần gian lạnh lẽo.

Anh chàng khẽ gật đầu.

Thay vì nói với cô gái ngồi phía sau rằng đây không phải là taxi, cô lên nhầm xe rồi thì anh chàng lại nhận lời mời đi chơi của cô ngay lập tức.

- Em là Mita, còn anh?

- Anh là Robert. Gọi anh là Ro cho ngắn gọn.

- Anh là con lai phải không? – Mita nheo mắt nhìn.

- Em tỉnh thật đấy!

- Tỉnh gì đâu. Nhìn anh rõ ràng là con lai mà. Em cũng vậy.

- Em muốn đi đâu?

- Em muốn đến sông Hàn ngắm hoàng hôn.

- Mới 2 rưỡi lấy đâu ra hoàng hôn cho em ngắm?

- Ngoài nơi đó ra em chẳng biết đi đâu cả.

- Đi cưới ngựa nhé!

- Cưới ngựa? Em chưa thử bao giờ.

- Không sao! Anh sẽ chỉ em.

- Một tài xế taxi lại có sở thích cưới ngựa sao? – Mita nghĩ thầm. Không biết đầu óc nhạy bén hàng ngày của cô biến đi đâu mà vẫn không nhận ra đây không phải là xe taxi. Rõ ràng nội thất của chiếc xe này sang trọng hơn taxi gấp trăm lần ấy chứ.

Robert đưa Mita đến một câu lạc bộ cưới ngựa.

Mita bước xe và bây giờ mới tá hỏa lên khi nhận ra mọi chuyện.

- Đây không phải là xe taxi sao? – Mita tròn mắt ngơ ngác. Giọng cao chót vót thể hiện sự ngạc nhiên tột độ.

Robert vẫn im lặng không nói gì.

- Anh cũng không phải tài xế taxi sao? – Mita nhìn Robert. Bây giờ cô mới để ý bộ đồ anh đang mặc trên người. Một cây hàng hiệu.

- Trời ơi! Em nhầm! Em xin lỗi! – Mita áy náy.

Robert nhìn gương mặt đỏ bừng của Mita. Thích thú! Anh chàng phá lên cười.

- May cho em anh là người tốt đấy! – Giọng nói vẫn nghe như đang cười.

- Ôi trời! Em bị sao thế này? – Mita nói như không thể tin nổi.

- Vào thôi! Tuy anh không phải tài xế taxi nhưng hôm nay anh sẽ là tài xế cho em – Nói rồi Robert kéo Mita đi vào.

25. Chương 25

- Bây giờ con về sao? – “Mẹ Un Song” nói giọng tiếc nuối.
- Vâng – Raindy cũng có phần lưu luyến.
- Hôm nào rảnh mẹ sẽ qua nhà nấu cho con một bữa thật ngon.
- Con cảm ơn mẹ Un Song.

(giải thích vì sao lại gọi là “mẹ Un Song”: thật ra thì bà ấy tên là Un Song nhưng thay vì gọi mẹ thì Raindy gọi là “mẹ Un Song”)

- Để con đưa mẹ Un Song về.
- Không cần đâu! Mẹ đi taxi được rồi.
- Sao như vậy được chứ? Con sẽ đưa mẹ Un Song về.

- Anh à, có ổn không đấy? – Mita hỏi, giọng nói thể hiện sự nghi ngại. Bên cạnh cô là chú ngựa mà Robert nói là “chiến hữu” của anh và đã đem tên mình đặt cho nó.
- Ro hiền lắm, em đừng sợ! Hơn nữa còn anh ngồi phía sau em mà.
- Ủ, em sẽ thứ.

Robert đỡ cô lên ngựa rồi cũng mau mắn leo lên ngồi phía sau cô (cảnh này cứ như trong phim cổ trang ấy)

- Thấy thế nào? – Khi chú ngựa tên Ro chạy được một vòng thì Robert hỏi Mita.
- Cảm giác rất tuyệt anh à – Mita reo lên thích thú.
- Vậy chạy nhanh hơn nữa nhé!
- Vâng.

Robert thúc nhẹ chân mình vào hai bên hông của Ro và chú ngựa bắt đầu tăng tốc.

- Mẹ Un Song vào nhà đi! – Raindy dừng xe khi còn cách nhà “mẹ Un Song” 100m.
- Ủ, có chuyện gì thì gọi ẹ nhé!
- Con biết rồi ạ.

Raindy ngồi trong xe nhìn theo bóng “mẹ Un Song” cho đến khi bà đi vào nhà. Đang định quay xe đi thì cô thấy một chiếc Fortuner đen từ phía ngược lại chạy đến và dừng trước cửa nhà “mẹ Un Song”. Từ trong xe, một người đàn ông bước ra. Đã 10 năm rồi Raindy mới thấy lại cái dáng người mà cô cảm hận đến tận xương tủy này. Gần như ngay lập tức. Cô quay đầu xe một cách điêu luyện rồi lao vút đi.

Chiếc siêu xe Reventon trang bị động cơ V12 dung tích 6.5L, công suất 650 mã lực, mô-men xoắn tối đa đạt 660Nm và có khả năng tăng tốc từ 0 lên 100 km/h chỉ trong 3,4 giây đang chạy với tốc độ tối đa trên 340 km/h.

Gương mặt người ngồi trong xe bây giờ còn đáng sợ hơn tốc độ của chiếc xe lúc này. Đôi mắt tối sầm tuyệt vọng. Môi dưới đang bị cắn chặt.

- Kéttttt!!!! – Chiếc xe thắng lại bên đường. Raindy gục đầu vào vô lăng. Đôi mắt nhắm nghiền mệt mỏi.
- Soo Bin vừa đi chơi về và đang nằm trong phòng thì điện thoại reo.
- Alô – Soo Bin bắt máy.
 - Soo Bin à?

- Không tớ thì còn ai? – Soo Bin nghĩ thầm.
- Ủ - Soo Bin đáp.
- Tớ, Shin đây.
- Biết rồi, thấy trên màn hình điện thoại rồi.
- Cậu cho tớ số điện thoại của Raindy, em gái cậu đi.
- Có chuyện gì vậy?
- À, hôm qua cậu ấy nghỉ học không phép, thầy chủ nhiệm kêu tớ gọi điện hỏi thăm xem sao, mà tớ không có số cậu ấy (nói xạo 100%)
- Từ bao giờ cậu ra dáng lớp trưởng vậy? – Soo Bin trêu ghẹo.
- Tớ luôn là một lớp trưởng gương mẫu đấy. Thôi không dài dòng nữa. Mau cho tớ số điện thoại Raindy đi.
- Được rồi. Để tớ gửi tin nhắn cho cậu.
- Cảm ơn cậu nha!

Tút tut tut...

Raindy đã lấy lại được bình tĩnh. Đang ngồi trong xe nhìn những người đi đường trầm trồ trước siêu xe của mình. Vì kính xe đen sẫm. Chỉ ở trong nhìn ra ngoài chứ ở ngoài không thể nhìn vô trong.

Điện thoại Raindy đổ chuông

- Alô? – Raindy bắt máy.
- Này! Cậu đang ở đâu vậy?
- Ai vậy?
- Tôi, Shin đây.
- Shin nào?
- Grừ!!! Shin học cùng lớp với cậu. Là bạn của anh chai cậu và là người bị cậu đụng trúng đấy.
- Ồ, rồi sao? – Raindy hỏi một cách thờ ơ. Thật ra cô cũng đang cố lục tìm trí nhớ của mình xem Shin là thằng nào mà tìm không ra.
- Sao ư? Hôm đó cậu để lại số điện thoại cho tôi nói sẽ bồi thường toàn bộ chi phí sửa chữa mà.
- Làm gì mà hét lên vậy? Tôi có nói là không bồi thường đâu. Giờ cậu muốn sao?
- Cậu đến ngay gara X trên đường YY đi!
- Được! Đến thì đến.

Nói rồi Raindy cúp máy luôn. Trong đời Shin chưa bao giờ bị đứa con gái nào cúp máy trước. Đây là lần đầu tiên. Cảm giác vừa tức tối, vừa thú vị.

15 phút sau

- Tôi ở đây – Shin vẫy tay khi thấy Raindy bước ra từ trong xe (cũng may là Shin vẫy tay trước chứ không Raindy của chúng ta cũng chẳng biết Shin là ai và ai là Shin)
- Hết bao nhiêu? – Raindy hỏi cộc lốc.
- Vừa mới đưa đến, đang sửa.
- Vậy gọi tôi đến đây làm gì? Sửa xong thì hãy gọi chứ.
- Cậu đụng trúng xe tôi thì phải đi sửa với tôi chứ.
- Ở đâu ra vậy?

- Dù sao cũng đến rồi, cần nhả cái gì nữa – Shin cười xòa.
- Vậy thì đi mua cái khác đi! Đợi đến bao giờ? – Raindy cau có nói.
- Tôi không cần! Tôi chỉ cần chiếc xe của tôi thôi – Shin cãi.
- Thì mua một cái giống vậy là được chứ gì.
- Không! Dù có giống y hệt thì cũng không thay thế được chiếc xe ấy trong lòng tôi (cổ tình bắt bẻ đây mà)
- Tùy cậu. Đợi thì đợi.
- Này, cậu có đói bụng không? – Shin xoa xoa đầu hỏi.
- Liên quan gì tới cậu – Cậu trả lời của Raindy làm Shin té cái ằm trong lòng.
- Tôi mời cậu đi ăn.
- Không cần. Cậu đói thì đi ăn đi! Tôi ở đây đợi.
- Này... tôi... xe tôi hư rồi, tôi đi bằng cái gì? Cậu phải chở tôi đi chứ.
- Phiền thật!

- Ăn nhanh đi! – Raindy hối.
- Cậu không ăn thật à? – Shin hỏi.
- Cậu lo ăn đi! Hối nhiều.

Chuông điện thoại của Raindy vang lên. Trên màn hình hiện lên hai chữ: “Thằng khốn”.

- Alo – Raindy bắt máy.
- Cậu đang ở đâu vậy?
- Nhà hàng XX. Sao?

Tút tut tut...

26. Chương 26

- Điên rồi à? – Raindy nghĩ thầm.

Chưa đầy 5 phút sau.

- Này, tôi nhớ cậu muốn chết! Min Won từ đâu chạy đến bàn Raindy ngồi phịch xuống bên cạnh cô (cô và Shin ngồi đối diện nhau)

Min Won giờ mới phát hiện ra sự hiện diện của Shin.

- Sao mày lại ở đây? – Shin và Min Won đồng thanh.
- Sao thằng này lại ở đây? – Min Won hỏi Raindy. Tay chỉ thẳng mặt Shin.
- Không thấy à? Ăn chứ làm gì? – Raindy trả lời nhát gừng.
- Sao cậu lại đi với nó? – Min Won tiếp tục hỏi.
- Liên quan gì tới cậu?
- Mày tới đây làm gì? – Shin hỏi, giọng nói có vẻ tức giận.

- Tao đến tìm Raindy của tao – Min Won cười tươi.

- Muốn chết à? – Raindy nghiêng rằng.

- Chết tiệt! Thằng Min Won cũng thích Raindy sao? Không lẽ... lịch sử lại lặp lại... một lần nữa... - Shin nghĩ thầm.

Hai năm trước, Shin và Min Won cùng thích một cô gái tên Bo Ra. Cô gái này đã chọn Shin và từ chối tình cảm của Min Won, nhưng sau ba tháng quen nhau, một buổi tối, cô gái ấy tìm đến nhà Shin.

- Có chuyện gì sao không gọi tớ tới nhà mà cậu đến tận đây vậy? – Shin vui ra mặt khi người yêu đến nhà tìm.

- Người nhà cậu đâu rồi? – Bo Ra hỏi.

- Đi dự tiệc hết rồi.

- Vậy thì tớ nói ở đây cũng được – Bo Ra nói, giọng nghiêm trọng.

- Có chuyện gì mà trông cậu lạ vậy?

- Chúng ta... chia tay đi!

Shin thấy như trời đất quay cuồng khi nghe câu nói của Bo Ra. Cố lấy lại bình tĩnh, Shin bước đến ôm Bo Ra thật chặt.

- Lần này tớ bỏ qua nhưng nếu còn đùa như vậy tớ giận thật đấy – Shin nói.

Bo Ra đẩy Shin ra.

- Tớ không đùa. Tớ muốn chia tay.

- Tại... tại sao? – Gương mặt Shin lúc này trắng bệch. Trái tim muốn ngừng đập.

- Tớ chán cậu rồi! Tớ muốn đến bên Min Won – Bo Ra nói rõ ràng từng chữ. Giọng nói không có vẻ gì do dự.

- Cậu... cậu nói dối – Shin lắp bắp.

- Việc gì tớ phải nói dối cậu? Tớ chán cậu rồi – Bo Ra nói rồi bỏ ra ngoài.

Shin chạy theo. Cậu ôm gì lấy Bo Ra từ phía sau.

- Cậu... cậu đừng đi! Đừng... đi mà! Tớ... xin cậu đấy... - Hai dòng nước mắt nóng hổi chảy từ đôi mắt cay xè của Shin.

- Cậu có biết cậu làm như vậy chỉ làm tớ coi thường hơn không? – Câu nói của Bo Ra như mũi dao đâm thẳng vào tim Shin, con tim đang hấp hối bấy giờ ngừng đập hẳn.

Shin buông thõng hai tay. Như chỉ đợi có vậy, Bo Ra bỏ đi ngay lập tức. Shin quy xuống, hai tay ôm ngực. Quả thật rất đau! Mỗi tình đầu của Shin đã kết thúc như vậy đấy.

- Không lo ăn đi! Ngồi đó mà ngơ ngẩn gì vậy? – Min Won gọi Shin làm Shin giật mình.

- Liên quan gì đến mày – Shin cau có.

- Mày ăn nhanh rồi biến đi! Hôm nay tao có việc phải làm với Raindy – Min Won nói như ra lệnh.

- Mày đang mơ đấy à? Là tao hẹn Raindy trước. Hôm nay tao cũng có việc phải làm với cậu ấy – Shin gằn giọng.

Hai tên con trai đang nhìn xoáy vào nhau bằng ánh mắt giận dữ và thách thức.

Raindy đứng lên bỏ đi.

- Cậu đi đâu vậy? – Cả Shin và Min Won cùng đồng thanh hỏi.

- Hai người ngồi gậy tiếp đi! Tôi về ngủ - Raindy đáp.

- Vậy thì đi chung đi! – Min Won nhượng bộ.
- Tôi nói là sẽ đi với hai cậu sao? – Raindy trừng mắt.
- Đi đi mà – Cả Shin và Min Won cùng làm giọng nũng nịu, mắt long lanh (hài ***)

Rạp phim

- Chúng ta coi Hùng Đông nhé! – Min Won hỏi Raindy.
- Coi Transfomer 3 – Shin nói.
- Tao nói là coi Hùng Đông mà – Min Won gắt gỏng.
- Việc gì tao phải nghe mày? – Shin cãi lại.
- Cậu đi coi Hùng Đông đi! – Raindy chỉ tay vào Min Won.
- Tao đã nói mà – Shin cười khoái trí.
- Còn cậu đi coi Transfomer 3 đi! – Raindy chỉ vào Shin làm nụ cười của cu cậu tắt ngấm.
- Còn cậu? – Shin và Min Won đồng thanh hỏi.
- Harry Potter and the deathly halows – Raindy trả lời lạnh tanh.

- Hoàng hôn đẹp thật! – Mita trầm trồ.
- Em hay đến đây ngắm hoàng hôn lắm à? – Robert hỏi.
- Không. Em mới từ Mỹ về được hơn một tuần à – Mita cười. Nụ cười của cô cũng buồn như hoàng hôn lúc này.
- Anh thì hay đến đây lắm. Nhưng đến ngắm bình minh cơ. Anh không thích hoàng hôn. Nó buồn và làm cho người chiêm ngưỡng nó cũng buồn theo. Thành thật mà nói. Anh rất sợ thời khắc chạng vạng – Robert nói. Giọng nói chân thật, gần gũi.
- Vậy mà em lại kéo anh tới đây – Mita nói giọng áy náy.
- Không sao. Có em ngắm cùng anh thì sẽ không buồn. Cũng may anh đã đi với em. Nếu không một mình em ngồi đây sẽ cô đơn lắm đấy.
- Có lẽ anh nói đúng.

27. Chương 27

Chiếc xe mà Mita tưởng nhầm là taxi vừa dừng bánh trước cửa nhà cô. Mita đã định rằng sẽ ngồi lại trong xe nói chuyện thêm một lát nữa. Không hiểu sao Mita luôn bị cuốn hút theo những câu chuyện của Robert, dù chỉ là những chuyện linh tinh. Hơn nữa mỗi khi Robert nhìn cô, cô lại cảm thấy rất ấm áp.

Nhưng không được rồi. Chiếc xe vừa về đến nhà thì cô đã lao ngay ra khỏi xe mà chẳng kịp nói với Robert câu nào. Thấy cô như vậy, anh chàng cũng theo xuống xe xem chuyện gì.

- Anna, sao cậu lại ngồi đây? – Mita hỏi, giọng lo lắng. Thì ra vừa về tới Mita đã thấy Anna đang ngồi trước cổng nhà.
- Tổ đợi cậu và Rain – Anna ngây ngô đáp.
- Trời, cậu ngốc quá! Sao không vô nhà đợi?
- Tổ muốn đón các cậu cơ – Anna nhõng nhẽo như một đứa con nít.

- Còn đây là gì? – Mita chỉ vào những túi đồ linh kinh bên cạnh Anna.
- Là đồ ba tố nấu cho chúng ta đây – Anna cười thích thú.
- Ba cậu thật tuyệt! – Mita cũng cười, rồi như chợt nhớ ra sự hiện diện của Robert.
- Anna à, đây là Robert, bạn mình.
- Anh Ro, đây là Anna, bạn thân của em và đang sống cùng nhà với em.
- Chào em! Rất vui được gặp em.
- Em cũng vậy.
- Tố vào nhà trước đây – Anna nói với Mita vội quay qua nhìn Robert, cô khẽ gật đầu, như một lời chào.
- Anh có muốn vô nhà chơi một chút không? – Mita ngại ngùng.
- Thôi được rồi. Hôm nay tới đây thôi – Robert cười hiền với Mita.
- Vậy anh ngủ ngon nhé!
- Em cũng vậy nha! Em vào nhà đi! – Robert nói.
- Anh về đi rồi em vào!
- Ngốc quá! Em vào đi!
- Em muốn nhìn anh đi rồi em vào mà.
- Vậy bây giờ cả hai đếm từ 1 đến 3 rồi cùng đi một lúc luôn nhé! – Robert đề nghị.
- Dạ được.
- 1...
- 2...
- 3...

Mita quay đầu chạy thẳng vô nhà. Cô chạy thật nhanh vì sợ nếu đi chậm cô sẽ do dự và quay đầu lại. Nhưng cô không biết rằng Robert vẫn đứng đó nhìn theo cái dáng thanh mảnh của cô và cười thật hiền.

Chiếc siêu xe Revoten đang đứng im lìm bên một ngôi nhà tối. Đó là ngôi nhà mà lần trước say rượu Raindy đã đến. Trái ngược với cái dáng vẻ hùng dũng của chiếc xe, chủ nhân của nó đang rất mệt mỏi về tinh thần. Đầu xe được thiết kế góc cạnh, với phần mũi xe như hình mũi tên vươn về phía trước đầy khiêu khích. Thế nhưng con người bé nhỏ ngồi trong xe kia đang yếu đuối hơn bao giờ hết. Đôi mắt cô bây giờ không còn chút sức sống, không còn chút ánh sáng nào trong đôi mắt ấy.

- Chết tiệt! Sao mình lại đến đây cơ chứ? – Raindy nghĩ thầm.

Bất chợt kí ức ủa về trong cô một cách vô thức. Cô không thể kiểm soát được hồi ức của mình.

Đứa bé gái đang ngồi co ro trong góc tường. Đôi mắt trẻ thơ ấy đang ánh lên những tia sợ hãi. Thân hình bé nhỏ đầy thương tích của nó đang run lên bần bật.

Cần một nơi để chốn chạy...

Cần một bờ vai để dựa vào...

Cần một cách tay dang ra sẵn sàng che chở để thấy lòng mình còn chút bình yên...

Cần một tia nắng để thấy lòng mình ấm áp...

Cần một chút ánh sáng để thấy mình còn hi vọng...

Nhưng...

Không! Tất những thứ đó đều nằm ngoài tầm với.

Tất cả chỉ là ước mơ. Vì là ước mơ nên không bao giờ có thể thành sự thật.

Vì đó chỉ là ước mơ trong khi cuộc sống lại quá thực tế.

Đứa bé gái nghe lòng mình tê buốt! Những vết thương đang rỉ máu nhưng lòng nó còn đau hơn những vết thương trên thân thể.

Tại sao???

Tại sao người mẹ mà nó yêu thương nhất...

Người nó nghĩ rằng yêu thương nó nhất...

Lại tàn nhẫn với nó như vậy?

Một người bị tổn thương thì có quyền chút sự phẫn nộ và đau đớn lên người khác sao?

Trước mặt nó bây giờ không còn là người mẹ đã từng đến tham dự những buổi ngoại khóa của trường nó.

Không phải là người luôn làm cho nó những món thật ngon khi nó cùng lớp đi picnic khiến những đứa bạn nó phải ghen tị.

Không phải là người mỗi sáng đều tết cho nó hai bím tóc thật xinh để nó đi học.

Không...

Hoàn toàn không...

Bây giờ người trước mặt nó là một MỤ PHÙ THỦY hung ác trong tay đang lăm lăm chiếc roi da. Miệng cười một nụ cười nhiều tâm trạng.

Nụ cười vừa ngọt ngào như nhìn thấy kẻ thù của mình đang khúm núm sợ hãi.

Nụ cười lại vừa chua chát.

Chiếc roi da vung lên liên tục và liên tục hằn lên cơ thể bé nhỏ đến đau lòng kia những vết rách. Khi vết thương ngoài da vừa xuất hiện thì trong tim đứa bé tội nghiệp cũng xuất hiện một vết thương vô hình.

- Dừng lại đi! – Một người phụ nữ khoảng hơn 30 lao ra ôm lấy Raindy và hét lên. Người đó chính là “mẹ Un Song”

- Chị làm gì vậy? Đây là con gái chị mà.

- Con gái? Không! Tao không có con gái. Nó chỉ là đồ rác rưởi. Rác rưởi như ba nó vậy – Mẹ nó hét lên. Sau đó là một tràng cười điên dại. Tiếng cười ma quái đến ghê người.

- Con bé không có tội gì cả. Nếu muốn đánh thì hãy đánh tôi và tha cho con bé! – Mẹ Un Song van xin. Hai hàng nước mắt chảy ra rất chân thật.

- Nó có cái tội rất lớn. Tội của nó là sinh ra trên Thế Giới này.

- Chính chị là người sinh ra Raindy mà. Sao chị lại nói như vậy?

Sau câu nói của “mẹ Un Song” mẹ Raindy không nói gì nữa. Bà ấy như một cái xác không hồn. Suốt đêm bà cứ ngồi im trên ghế sofa. Khi thì cười như điên dại, lúc lại khóc.

Sáng hôm sau khi Raindy ra khỏi nhà để đi học. Đột nhiên bà theo ra đến cổng rồi mỉm cười với cái nhìn lặng lẽ.

Khi đó Raindy đã nghĩ mẹ mình đã trở về. Người mẹ dịu dàng đã trở về.

Thế rồi buổi trưa khi từ trường về nhà. Một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra trước mắt Raindy. Thi thể người mẹ đau khổ đang nằm trong bồn tắm. Máu... khắp người bà ấy đều dính máu...

Raindy gồng mình để không bật ra tiếng hét. Hai tay ghì chặt lấy vô lăng.

- Chết tiệt! Sao mình lại thế này? Sao lại nhớ lại những chuyện này chứ?

- Tại sao kí ức không chịu ngủ yên đi!
 - Tại sao cứ dày vò mình như thế này?
- Ngày hôm sau

28. Chương 28

Trường Chun Ja giờ ăn trưa

Sân thượng của trường đang bị hun khói. Và người đứng đây suốt giờ ăn trưa đốt hết 10 điếu thuốc không ai khác chính là Raindy. Cô đang ngồi dựa lưng vào lan can, hai mắt lim dim. Từ ngày về đây. Ngày nào cô cũng lên sân thượng nhâm nhi điếu thuốc và nghiền ngẫm mọi chuyện. Cô đã trở thành “khách mới” của sân thượng rồi.

- Hút thuốc trừ cơm đấy à? – Mita đi đến.
- Hôm nay Ji Hoo không đi học. Anna gọi cho cậu ấy cũng không được – Raindy nói lơ đãng. Hoàn toàn không có ý định trả lời câu hỏi của Mita.

Mita cũng ngồi xuống bên cạnh Raindy.

- Tối hôm đó tớ đã nói tất cả cho Ji Hoo biết – Mita nói. Giọng nói của cô có phần rụt rè như đang thăm dò xem phản ứng của Raindy thế nào.
- Tớ cũng đoán cậu sẽ làm vậy.
- Nếu cậu là tớ, cậu cũng sẽ nói chứ?
- Không.
- ...???
- Vì tớ sẽ không có đủ can đảm để nói thật mọi chuyện như cậu.

Nghe xong câu trả lời của Raindy, lòng Mita nhẹ nhõm hẳn.

- Đừng để Anna một mình – Raindy nói.
 - Ừ, tớ xuống dưới đây! Cậu cũng xuống nhanh nhé!
- Raindy nhìn theo bóng cô bạn mình khuất sau cánh cửa.
- Cậu đã chọn cách đối mặt. Còn tớ, tớ luôn né tránh Mita ạ - Raindy nghĩ thầm.
 - Này, định hun chết lá phổi mình đấy à? – Giọng nói của Min Won vang lên và ngày càng gần Raindy hơn.
 - Liên qua gì tới cậu?
 - Cho tôi một điếu (bó tay!!!)

Min Won cũng ngồi xuống cạnh Raindy. Nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò. Min Won đang cố thăm dò xem tâm trạng của Raindy hôm nay thế nào nhưng cậu đã thất bại hoàn toàn.

- Khuôn mặt cậu thật thuần khiết và tĩnh lặng. Cậu lại trở về cái vẻ giả dối khéo che giấu của mình. Tớ thật sự chán ghét điều đó vì cậu như thế tớ không thể đoán được cậu đang nghĩ gì. Trong đôi mắt kia là một màu phẳng lặng. Không đau khổ, không dày vò – Min Won nghĩ thầm và nhìn Raindy một cách chăm chú.
- Nhìn đủ chưa? – Giọng nói ngang phè của Raindy cắt đứt mạch suy nghĩ của Min Won.
- À... - Min Won bối rối. Mặt nóng ran.
- Tớ xuống canteen nhưng không tìm thấy cậu. Cậu không ăn trưa à? – Min Won hỏi.

- Hồi sáng ăn nhiều quá nên giờ vẫn còn no – Raindy nói dối.

Sáng nay rõ ràng cô chỉ uống một tách café. Nhưng có một điều đáng chú ý ở đây. Raindy đang nói dối để Min Won YÊN TÂM.

Từ trước tới giờ cô luôn tỏ ra không có gì. Tỏ ra là mình ổn trước mặt Anna và Mita để hai người bạn thân được yên lòng. Đây là lần đầu tiên, có một người khác ngoài Anna và Mita làm cô phải nói dối để người đó không lo lắng.

Có lẽ Raindy không nhận ra sự thay đổi này. Phải rồi. Cô còn quá nhiều chuyện để suy nghĩ. Sẽ không có thời gian điểm lại những thay đổi tâm trạng thoáng qua này đâu. Nhưng những điều to lớn vừa nhìn là thấy ngay thì không đáng sợ điều thật sự đáng sợ những gì quá nhỏ bé không thể nhận ra. Nó cứ từ từ hình thành trong lòng ta... lớn dần và cắm sâu rễ vào trái tim. Để đến lúc nào đó khi ta nhận ra thì nó đã không còn là “một thứ gì đó” mà đã thành “một phần”. Khi đó thì không thể loại nó ra khỏi trái tim mình vì nó đã bám rễ quá sâu. Nếu nhổ lên thì sẽ để lại một lỗ hổng giống như nhổ một cái cây khỏi mặt đất.

- Cậu có tâm sự à? – Min Won dò xét.

- Nhìn tôi giống có tâm sự lắm sao?

- Không. Gương mặt cậu không hề có chút biểu cảm nào. Hôm qua cùng đi chơi, tớ để ý gương mặt cậu có rất nhiều tâm trạng. Nhưng hôm nay nó hoàn toàn trống rỗng.

- Thì có nghĩa là tôi không có chuyện gì – Raindy ngồi dậy định bỏ đi.

Nhưng bàn tay khỏe khoắn của Min Won đã kéo tay Raindy lại. Kéo cô sát lại mình. Rất gần!!!

- Không đâu. Tôi không cảm thấy như vậy.

- Cậu cảm thấy gì không liên quan đến tôi – Raindy cố giằng tay mình ra khỏi tay Min Won.

- Khi gương mặt cậu biểu lộ tâm trạng. Tớ có thể thấy được cậu đang vui, đang buồn hay đang trăn trở chuyện gì. Nhưng khi nó hoàn toàn phẳng lặng và trống rỗng thì tớ biết cậu đang gặp chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

- Đừng có nói giống như cậu hiểu tôi lắm – Raindy tức giận dùng hết sức để thoát khỏi tay Min Won. Cô không ngờ lần này cậu ta lại buông tay thật. Lỡ đà. Raindy té ra phía sau và. Min Won kéo cô lại nhưng cậu bị Raindy kéo ngã theo.

Và bây giờ Raindy đang nằm bên dưới. Còn Min Won đang ở ngay phía trên cô. Họ chỉ còn cách nhau vài milimet. Cô có thể ngửi thấy mùi bạc hà toát ra từ người Min Won.

- Tim mình... sao thế này? – Raindy nghĩ thầm. Cô cảm thấy như có một luồng điện chạy qua người. Tim cô nhói lên nhưng không phải là cái cảm giác tê buốt. Raindy còn chưa biết cảm giác này chính là RUNG ĐỘNG!!!

- Hai người đang làm gì vậy? – Tiếng Shin giận dữ.

Cả Raindy và Min Won đều bối rối. Hai người không dám nhìn thẳng vào nhau nữa. Vội về đứng dậy rồi quay lưng vào nhau. Người chỉnh lại cổ áo, người vuốt tóc.

Shin tức giận lao tới nắm cổ áo Min Won. Tay cuộn thành đấm, không ngần ngại đánh cho Min Won một đấm đau điếng.

- Thăng khôn. Mày làm gì Rain – Shin gầm gừ như một con mãnh thú.

- Tao làm gì liên quan gì đến mày? – Cũng không vừa. Ma Vương ăn miếng trả miếng. Lao đến đấm Shin một cái làm Shin lùi lại mấy bước.

- Rain là của tao – Shin quát lên.

- Cậu ấy đã nhận lời mày chưa hả? – Min Won gần giọng. Gương mặt danh lại.

- Dù chưa nhưng mày cũng không được tới gần Rain.

- Tao với mày đúng là có duyên. Luôn thích cùng một người. Lần trước mày đã thắng nhưng lần này tao không thua mày đâu – Min Won nở một nụ cười nửa miệng hút hồn người.

- Mày nói cái gì? Chính mày đã cướp Bo Ra từ tay tao, bây giờ còn nói kiểu đó sao?

- Tao không cướp Bo Ra của mày – Min Won quát lên.

- Ủ đúng! Là Bo Ra tự rời bỏ tao để đến với mày – Shin cười chua chát.

- Thằng ngu! Bo Ra chưa bao giờ bỏ mày để đến với tao cả. Không lâu nữa đâu, mày sẽ biết được sự thật – Min Won nghĩ thầm rồi lẳng lặng bỏ đi.

Hai con mãnh thú gầm ghè cầu xé nhau thế mà Raindy không một chút quan tâm. Dừng dừng đến đáng giận! Cô đang đứng tí tay vô lan can hút thuốc ngon lành.

Shin cũng bắt đầu lúng túng. Vì Raindy đã biết được rằng cậu thích cô.

- Tôi... - Shin ngại chín mặt.

- Cậu thích tôi sao? – Raindy hỏi một cách thẳng thừng.

- Có thể.

Raindy chỉ cười nhạt. Vứt điếu thuốc rồi bỏ đi.

- Tại sao khi nhìn thấy Min Won và Rain như vậy lòng mình lại khó chịu thế này cơ chứ?

- Mình thích Rain sao? Mình đã quên Bo Ra chưa? Đã quên chưa nhỉ?

Shin đứng thẩn thờ hỏi lòng mình. Nhưng vẫn chưa có câu trả lời.

29. Chương 29

Một tuần sau

Đã một tuần trôi qua từ cái ngày trái tim Raindy biết rung động. Cô cũng không nhớ gì về cảm giác lúc đó (trí nhớ của Raindy tương đối tốt)

Một tuần đã qua trong yên bình (đối với Raindy). Nhưng hai cô bạn nhí nhảnh của Raindy lại ít cười hơn.

Anna buồn vì Ji Hoo đã biết mất một tuần. Không đến trường, điện thoại thì không bắt máy. Điều này thì Raindy biết.

Nhưng cô không hiểu cô bạn Mita của mình buồn vì chuyện gì.

Shin đã trở nên thận trọng hơn khi tiếp xúc với Raindy, vì cậu còn chưa xác định rõ tình cảm của mình. Căn bản là Shin chưa muốn quên Bo Ra.

Min Won vẫn xoay vòng quanh Raindy như trái đất xoay quanh mặt trời. Luôn quan tâm Raindy. Nhìn vào ai cũng biết cậu ta thích Raindy, nhưng Min Won tuyệt nhiên không hề nói lời thích hay yêu với Raindy.

Phần Raindy, cô không lên sân thượng chỉ để để hút thuốc nữa. Mà trong lòng còn có một chút “mục đích khác”. Cô biết Min Won sẽ lên sân thượng tìm cô. Và không biết từ khi nào, Raindy bắt đầu có cảm giác MONG ĐỢI.

8:00PM

Mita đang ở phòng khách cắm hoa để trang trí. Còn Raindy đang ở trên phòng. Anna thì đã đi ngủ (ngủ gì mà sớm thế không biết)

Tiếng chuông cửa vang lên.

Mita nhanh nhẩu chạy ra mở cổng.

Sửng sốt...

Giật mình...

Ngạc nhiên...

Vui mừng...

Người đang đứng trước mặt Mita là Robert.

- Em vẫn còn nhớ anh đấy chứ? – Robert trêu trọc.

- Tất nhiên rồi. Em còn tưởng anh quên em rồi đấy – Mita cười tươi.

- Vì bận nhiều việc quá nên không đến gặp em được thôi. Chứ anh làm sao quên con nợ của anh được.

- Con nợ???

- Em quên rồi sao? Hôm đó em nói nếu anh đi chơi cùng em sẽ trả anh gấp 10 lần thu nhập một ngày của anh mà.

- Hôm nay anh đến để đòi nợ à? – Giọng Mita thoáng buồn.

- Đương nhiên! Phải đòi chứ.

- Thế thu nhập một ngày của anh là bao nhiêu? – Mita thất vọng ra mặt. Rõ ràng là cô đang hụt hẫng.

- Để xem nào! Đối với anh thứ quý nhất là thời gian. Anh đã làm việc cật lực 3 tháng không nghỉ ngơi chỉ để có được một ngày nghỉ hôm đó. Em nợ anh 10 lần thời gian anh đi chơi cùng em đấy. Nói cách khác, em nợ anh 10 buổi đi chơi.

Mặt Mita sáng bừng. Cô gần như sắp hét lên vì vui mừng.

- Anh ấy nói mình nợ anh ấy 10 buổi đi chơi. Anh ấy nói hôm nay anh ấy đến đòi nợ. Thế có nghĩa là tối nay mình sẽ đi chơi với anh ấy. Tuyệt quá!!! – Tâm trí Mita đang nhảy múa vui mừng. Trái tim thì khỏi bàn. Cá là Robert cũng có thể nghe thấy tiếng tim cô đập.

- Em vô thay đồ, anh đợi em chút nha! – Không đợi Robert mở lời, Mita nhanh nhẩu “phi” ngay vô nhà.

Robert nhìn theo Mita, cười vui vẻ.

- Đáng yêu quá! – Robert nói.

Nãy giờ Raindy ở trên phòng đã nhìn thấy tất cả. Chuyện là cô nàng đang đứng ngoài lan can hút thuốc và vô tình chụp được cảnh này. Tuy không nghe được câu chuyện nhưng nhìn cử chỉ của Mita và cái cách Mita luống cuống chạy vào nhà thì Raindy đã hiểu.

- Hóa ra mấy ngày qua Mita buồn vì anh chàng này. Cô bạn của tôi biết yêu rồi cơ đấy! – Raindy cười. Một nụ cười nhạt nhưng chứa đựng sự yêu thương.

Cửa phòng Raindy bị đập như muốn phá cửa.

- Rain à, tớ mặc như thế này được không? Có đẹp không? Có đơn giản quá không? – Mita hỏi ngay lập tức khi Raindy vừa mở cửa. Trước đây việc ăn mặc như thế nào Mita luôn hỏi Anna, nhưng hôm nay Anna đang ngủ nên cô phải hỏi Raindy.

Mita đang mặc trên người chiếc đầm bầu tay dài, cổ sơmi màu cà phê sữa. Đeo thắt lưng obi màu đen. Mang một đôi boss đen đế bằng. Kèm theo là chiếc túi xách cỡ lớn. Vì chiều cao của Mita khá lí tưởng (con lai mà) nên dù mặc đầm bầu và mang boss thấp nhìn cô cũng không bị “lùn”.

Raindy nhìn cô bạn mình một lượt từ trên xuống dưới rồi lại nhìn từ dưới lên trên.

- Thế nào? Cho tớ ý kiến đi! Có phải đơn giản quá không?

- Cậu không biết phụ nữ đẹp nhất khi họ đang yêu sao?

- Ai... yêu... hồi... nào? – Mita lúng túng thấy rõ.

- Nhớ mang theo áo khoác. Trời sẽ lạnh hơn đó! – Raindy nhắc nhở. Raindy có cái thói quen trả lời câu hỏi của người khác bằng một câu hỏi còn không nữa thì lơ đẹp câu hỏi của họ luôn (cái này giống mình ^^)

- Ủ, tớ biết rồi. Tớ đi đây.

Mita vừa đi vừa ngẫm nghĩ.

- Sao Rain biết mình đi ra ngoài mà dặn mang áo khoác nhỉ?

Robert đang đứng dựa vào xe. Trông anh không có vẻ gì đang đợi chờ trong mệt mỏi. Rõ ràng đang đợi chờ trong hạnh phúc. Những người đi qua đều có cùng một suy nghĩ “anh chàng kia chắc đang đợi bạn gái mình”, vì trông mặt Robert sáng rực thế kia cơ mà.

- Anh đợi lâu không?

- Anh...

- Anh sao vậy? – Mita hơi lo lắng.

- Em... xinh quá! Làm... anh bị... khớp – Các bạn thấy mặt trời mọc vào 8h tối bao giờ chưa? Nó đang mọc sờ sờ trên cổ Robert kia. Ánh đèn trong nhà hắt ra không quá sáng. Nhưng đủ sáng để Mita thấy rõ cái “mặt trời bé con” kia.

Mita bật cười khúc khích.

Thì đúng là Mita xinh thật mà. Phải nói là hoàn hảo mới đúng.

Robert mở cửa xe cho Mita. Anh chàng rất ra dáng một quý ông lịch thiệp.

- Mình đi đâu hả anh? – Mita háo hức hỏi khi Robert khởi động xe.

- Tham gia một bữa tiệc.

- Tiệc? Sao anh không nói sớm? Em ăn mặc thế này sao mà dự tiệc được? Mọi người sẽ cười anh đấy.

- Chỉ là một bữa tiệc nướng thịt ngoài trời thôi. Toàn là đám bạn hồi học cấp ba của anh. Không phải party sự kiện đâu, em đừng lo – Robert nhìn Mita cười hiền.

- Nghe tuyệt quá anh ạ! – Mita cười típ mắt (ăn cắp bản quyền của Ji Hoo)

Chiếc xe từ từ lăn bánh. Động cơ xe hoạt động rất êm trong khi hai người trong xe tim đang đập âm âm lên ấy.

Raindy đứng ngoài lan can nhìn theo bóng chiếc xe đang xa dần.

- Cậu đã nói tình yêu có thể chữa lành mọi vết thương. Vết thương của cậu, có lẽ cũng đến lúc phải lành lại rồi đấy – Raindy nghĩ thầm.

Mita là người trước giờ không có hứng thú với đám con trai. Dù đẹp trai, quần hút đến mấy thì Mita cũng không chú ý. Mita có thể khen một chàng trai nếu anh ta thật sự đẹp, nhưng sau lời khen đó đảm bảo là câu “nhưng chẳng liên quan gì đến tớ”.

Đây là lần đầu tiên Raindy thấy Mita như thế. Raindy tin người Mita chọn chắc chắn là người tuyệt vời.

Chuông điện thoại Raindy reo lên. Màn hình điện thoại hiển thị “911” (số điện thoại dành cho những trường hợp khẩn cấp, cần sự giúp đỡ của cảnh sát tại Mỹ)

- Alo – Raindy bắt máy.

30. Chương 30

- Cháu gái của ta! Cháo sao rồi? Ổn chứ? – Một giọng nói vui mừng và lơ lơ vang lên từ đầu dây bên kia (người Mỹ nói tiếng Hàn)
- Vâng, cháu vẫn còn sống ông ạ - Raindy đang nói đùa (hiếm có khó tìm). Là nói đùa chứ không phải trả lời hỗn láo đâu nhé.
- Cháu yêu à! Cháu ở đó tốt chứ? Ở trường cháu không bắt nạt ai chứ? Không ai bị cháu đánh chứ?
- Sao ông không nghĩ cháu có thể bị người ta bắt nạt, có thể bị người ta đánh nhỉ?
- Ông không giỏi tưởng tượng, cháu biết mà.
- Còn ông dạo này sao rồi ạ? Vẫn khó tính và lười ăn như ngày nào chứ ạ (sao giống mấy đứa con nít quá vậy)
- Cái con bé này. Nghe giọng cháu có vẻ vui đấy! Vậy là ta yên tâm rồi. Chuyện ta nhờ cháu thế nào rồi.
- Phải để từ từ xem sao ông ạ.
- Vậy là cháu vẫn chưa kiếm cháu rể giùm ta à? Thế còn Mita và Anna thì sao?
- Có rồi ông ạ.
- Vậy chỉ còn cháu là chưa có bạn trai thôi sao? Hm... cũng dễ hiểu thôi.
- Dễ hiểu cái gì ạ?
- Cháu xấu hơn Mita và Anna nên chưa có bạn trai cũng dễ hiểu thôi.
- Ông nói cháu mình như thế sao ạ?
- Cái thân già này đợi cháu gọi điện thoại hỏi thăm mãi mà không thấy cháu gọi nên phải gọi cho cháu đây.
- Ông làm như gọi điện thoại vất vả lắm ấy.
- Không vất vả sao cháu không gọi cho ông? Gửi cho cháu một bộ siêu xe mà cũng không thấy cháu gọi điện thoại cảm ơn nữa – Giả giọng thiếu niên.
- Cháu có gọi nhưng một cô gái trẻ nào bắt máy ấy ạ - Raindy đang đi bài với ông mình kìa.
- Vậy... khụ... khụ... vậy sao?(trúng tim đen hahaha)

.....

Chiếc xe của Robert dừng lại trước một villa cao cấp. Robert một lần nữa lại ra dáng một quý ông lịch thiệp. Anh xuống xe và mau mắn đi qua phía bên kia để mở cửa xe cho Mita.

- Đây là nhà anh – Robert giới thiệu.
- Anh để bạn bè ở nhà rồi đến đón em sao? – Mita vừa ngạc nhiên vừa mừng thắm.
- Là người khác thì chắc không có chuyện anh làm như vậy đâu – Câu nói của Robert chỉ là nửa câu. Anh muốn Mita tự hiểu những gì mà anh muốn nói.
- Là người khác thì không có chuyện đó? Có nghĩa mình rất đặc biệt nên anh ấy mới làm như vậy? – Mita hiểu ra ngay. Chẳng là đầu óc nhạy bén của cô hoạt động hết công suất nên sau 2 giây cô hiểu ngay ý Robert.

Nhà Robert rất đẹp. Mặt trước hoàn toàn bằng kính. Bên phải nhà là hồ bơi, còn phía bên trái là một khu rừng thu nhỏ. Toàn bộ lối đi đều được rải những viên sỏi màu xinh xắn.

- Mọi người làm quen đi! Đây là Mita, bạn tớ.

Những người bạn của Robert nam có, nữ có. Tất cả đều đến đứng gần Mita và chào hỏi rất thân thiện. Những cô gái trong bữa tiệc này dù mang giày cao gót nhưng không ai có thể cao hơn Mita cả, chỉ có 2 3 cô cao bằng thôi ^^

Hai ông cháu Raindy cứ đầu khẩu như thế qua điện thoại cho đến khi điện thoại Raindy hết pin (nhiều chuyện vô đối)

(giới thiệu một chút nhé: người đàn ông vui tính vừa rồi chính là ông ngoại của Raindy, chủ tịch tập đoàn đa lĩnh vực lớn nhất nhì Mỹ, JJ. Ông ngoại Raindy tên Jake, bà ngoại tên Jennifer.

Vì sao ông ngoại Raindy lại biết nói tiếng Hàn: vì ngày xưa khi mẹ Raindy phải lòng ba Raindy bà ấy đã quyết định học tiếng Hàn và bà ấy bắt ông ngoại Raindy cùng học để cùng luyện tập ^^ . Mẹ Raindy là con một => Raindy là đứa cháu gái duy nhất của)

Ông ngoại Raindy rất yêu thương cháu mình. Một phần vì có mỗi cô cháu gái không thương thì thương ai. Một phần vì những gì Raindy đã trải qua nên ông ấy luôn cố gắng bù đắp cho cháu mình.

Raindy cũng rất yêu ông ngoại. Dù có chết cô cũng phải nặn ra một nụ cười thật tươi trước mặt ông và cô luôn luôn ở trạng thái “ổn của ổn” khi ở trước mặt ông mình. Cô hiểu rằng ông rất đau lòng khi đứa con gái duy nhất tự tử chết. Vì vậy mà cô đã giả vờ không nhớ gì và luôn tươi cười trước mặt ông mình.

Hai ông cháu cực kỳ yêu thương nhau và hình như hai người họ sinh ra để bù đắp cho nhau thì phải. Ông thì thích những thứ trang nhã, sang trọng như trang sức, đồ mỹ nghệ, đồ gốm còn cháu thì lại thích xe đua. Ông yêu nghệ thuật múa (chẳng thể mà ông đã lấy một vũ công bale cũng chính là bà ngoại Raindy) trong khi cháu thì thích võ (^^)

Raindy đã phần nào yên tâm về Mita nhưng còn Anna thì vẫn làm cô lo lắng. Chuyện của Ji Hoo làm Anna không còn cười nhiều như trước.

Cô vào phòng Anna một cách nhẹ nhàng và lặng lẽ ngồi bên giường Anna. Phòng Anna luôn sáng điện cả ban ngày lẫn khi cô ngủ. Đó là thói quen của Anna từ sau cái ngày ấy.

Chiếc gối của Anna đang nằm ướt một khoảng lớn. Anna đã khóc và Raindy nhận ra điều đó. Một tuần nay Anna không mơ thấy ác mộng. Raindy đã rất vui vì điều này nhưng giờ cô hiểu Anna không mơ thấy ác mộng là vì đêm nào Anna cũng khóc đến khi kiệt sức và lịm đi, vì thế nên không mơ thấy ác mộng. Đôi mắt Anna lúc nào cũng như đang ướt nên Raindy đã không nhận ra Anna đã khóc.

Raindy thấy lòng mình tê buốt. Cô đau lòng vì cảm thấy mình bất lực. Cô không thể làm gì ngoài việc âm thầm ngồi đây nhìn Anna. Cô đâu thể đi tìm Ji Hoo. Quyết định như thế nào là quyền của Ji Hoo. Cô lấy tư cách gì để can thiệp đây? Trong lòng Raindy không ghét cũng không hận Ji Hoo. Cô còn thầm cảm ơn Ji Hoo đã chọn cách ra đi như thế này. Âm thầm, không một lời từ biệt. Vì nếu Ji Hoo nói với Anna lí do rời bỏ Anna, Anna sẽ nhớ lại tất cả. Và việc Raindy trở về Hàn Quốc coi như vô ích.

Trường Chun Ja

Giờ ăn trưa

Đến hẹn lại lên. Raindy đang đứng trên sân thượng và đương nhiên đôi môi hoàn mĩ kia đang mấp máy... hút thuốc.

- Đến rồi đây à? – Không nghe thấy tiếng bước chân nhưng Raindy lại cất tiếng hỏi.
- Sao cậu biết là tớ? – Min Won kinh ngạc. Min Won đang định hù Raindy nhưng chính Raindy lại làm cậu giật mình.
- Vì trong gió có mùi bạc hà – Raindy trả lời.
- Mùi bạc hà? – Min Won thắc mắc.
- Ủ, mùi của cậu đấy.
- Hôm nay cậu đang lo lắng chuyện gì à? – Min Won hỏi.

- Nhìn tớ giống đang lo lắng chuyện gì à? (đã thay đổi cách xưng hô từ mấy ngày trước)
- Không, nhưng những mẫu thuốc của cậu không giống như mọi khi.

Raindy thật sự ngạc nhiên. Cô nhìn Min Won một cái thật khẽ. Min Won luôn để ý những điều nhỏ nhất. Min Won luôn chú ý đến tâm trạng của cô. Đúng là hôm nay phần thuốc bị Raindy bỏ đi ngắn hơn mọi khi. Raindy có thói quen chỉ hút nửa liều thuốc là bỏ nhưng hôm nay thuốc cháy gần đến đầu lọc. Là vì Raindy đang suy nghĩ về chuyện của Anna nên không để ý, đến khi giật mình thì thuốc đã cháy gần hết.

- Rain à, Ji Hoo đến tìm Anna kia – Mita từ đâu chạy đến, giọng nói hoang mang.

31. Chương 31

Não Raindy vừa xử lí xong thông tin vừa được nghe thì cũng là lúc đôi chân cô lao vút đi. Khỏi nói cũng biết Mita và Min Won chạy theo cô ngay lập tức.

Canteen đang xào xáo và nhốn nháo gấp trăm lần mọi khi trước cảnh tượng Ji Hoo, 1 trong 4 hotboy mà đám con gái mê mẩn đang đứng lúng túng, bối rối ra mặt. Còn Anna, cô gái xinh đẹp mà đám con gái trong trường luôn ghen tị vừa mới hét vào mặt Ji Hoo của tụi nó câu: “TRÁNH XA TÔI RA!!!”

Raindy chạy đến đứng cạnh Anna, khi vừa cảm nhận được mùi hương và sự ấm áp quen thuộc mà không lẫn vào đâu được của bạn mình, Anna lập tức ôm Raindy khóc thút thít.

Raindy nhìn Ji Hoo bằng ánh mắt rực lửa giận dữ.

Raindy muốn hét lên hỏi Ji Hoo muốn gì nhưng vì Anna đang gục đầu vào vai cô nên Raindy biết nếu Raindy hét lên Anna sẽ bị giật mình.

- Cậu muốn gì? – Mita như hiểu được điều đó, cô lên tiếng hỏi. Giọng nói trầm và đầy vẻ đe dọa.
- Tớ... tớ muốn đưa cái này cho Anna – Ji Hoo lấy trong túi quần ra một cái hộp vuông bọc nhung đen, cậu mở nó ra. Bên trong là một cặp nhẫn.
- Chiếc nhẫn được thiết kế rất đơn giản nhưng đầy ý nghĩa. Mỗi chiếc nhẫn trông giống như 2 thanh kim loại bị bẻ xoắn vào nhau và uốn thành hình tròn. Giống như hai người yêu nhau, họ đem mạng sống, linh hồn và cuộc đời họ bện chặt vào nhau.
- Tớ... tớ định mua nhẫn tặng cậu. Nhưng tớ thấy mua nhẫn người ta làm sẵn không có ý nghĩa nên... tớ đã thiết kế ra cặp nhẫn này và... tự tay làm chúng.

- Đó... là lí do... cậu... biến mất... một... tuần... nay... sao? – Anna hỏi.

- Ừ, tớ định làm cho cậu bất ngờ. Nhưng tớ không nghĩ cậu lại giận tớ đến vậy – Ji Hoo buồn bã.
- Đồ ngốc! Đột nhiên cậu biến mất không nói không rằng điện thoại cũng không trả lời tớ không giận được sao – Anna vụt chạy đi nhưng còn chưa chạy được ra khỏi canteen thì đã bị bàn tay ấm áp của Ji Hoo kéo lại.

Ji Hoo kéo Anna lại và ôm ghì lấy cô trong vòng tay mình.

- Tớ xin lỗi!

Anna không nói gì chỉ khóc nhiều hơn.

- Tớ sai rồi! Tớ xin lỗi! Cậu đánh tớ cũng được, mắng tớ cũng được. Dù không tha thứ cho tớ thậm chí không cần tớ nữa cũng được nhưng xin cậu đừng khóc nữa. Nhìn cậu khóc tớ đau lòng lắm!
- Đồ ngốc! Tớ tha cho cậu lần này thôi đấy. Lần sau mà còn ngốc kiểu này thì cậu đi luôn đi!

Anna dụi đầu vào ngực Ji Hoo, nũng nịu.

Ji Hoo đang nhắm nghiền mắt tận hưởng cảm giác ấm áp, hạnh phúc nên không hề hay biết Mita và Raindy đang nhìn mình bằng đôi mắt cảm phục đến nhường nào.

Mita chợt bật khóc khi thấy bạn mình đang hạnh phúc. Thế là áo Raindy lại được dịp ướt thêm lần nữa vì Mita đang lấy vai cô làm điểm tựa mà tuôn trào cảm xúc.

Lòng Raindy bây giờ nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Thế nhưng gương mặt lại chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào.

- Mình chưa bao giờ thấy Rain khóc. Hôm Rain kể ỉnh nghe chuyện của cậu ấy, cậu ấy cũng không hề khóc – Min Won nghĩ thầm.

- Rain à, nếu cậu có thể bật khóc một lần, có lẽ vết thương trong lòng cậu sẽ đỡ đau hơn – Min Won bỏ ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm.

Ngày hôm sau

Giờ giải lao

Một nhóm 7 nữ sinh trông sắc mặt không mấy tốt lành hăm hăm bước vô phòng học số 511

Vừa bước vô lớp con nhỏ dẫn đầu nhóm đã ngông nghênh đạp đổ cái bàn đầu tiên ngay cửa ra vào.

- Tao tìm con chó cái Anna – Con nhỏ đó quát lớn.

Anna đang gục đầu trên bàn chợt giật mình khi nghe tên mình vừa bị ai đó gọi to. Mita ngay lập tức rời mắt khỏi quyển sách đang đọc. Đôi mắt Raindy ngay lập phát ra những ánh nhìn đe dọa. Raindy và Mita cùng đến đứng bên cạnh bàn Anna

- Tao đây, có chuyện gì? – Raindy gằn giọng.

- Mày không phải là Anna, mày là Raindy, con chó cùng bầy với con Anna – Con nhỏ đó nói và đám nữ sinh đi theo nó phá lên cười.

- Lin à, để con khốn này tham gia luôn đi. Dù sao đánh một đứa cũng đâu đã tay – Một nữ sinh ở phía sau nói với lên con nhỏ đầu đàn.

- Nói cũng phải. Tụi mày trợn đi! Đứa nào sẽ chịu trận trước? Sau khi ăn đòn tao sẽ cho tụi mày cái “đặc ân” được biết vì sao mình bị đánh – Lin nói và nhìn nhóm Raindy đầy ngạo mạn.

- Không cần đâu! Tao ày trợn – Raindy nở nụ cười “quỷ hút máu”. Cái dáng vẻ thiên sứ địa ngục lại một lần nữa xuất hiện.

- Tao chọn mày! Bọn tao sẽ xử mày trước, rồi đến con Mita, phần li kỳ nhất sẽ để lại cuối cùng, dành cho con Anna.

- Mày muốn bị tao đánh trước à? – Raindy lại cười. Và ngay lập tức cô lao nhanh đến chỗ 7 nữ sinh kia. Nhìn cô bây giờ giống như một con quỷ hút máu đang lao đến chỗ phát ra mùi máu thơm.

Tất nhiên 7 nữ sinh xấu số kia bị Raindy đánh không còn một manh giáp, nhưng xem ra Raindy không có ý định tha cho tụi nó. Cô vẫn ra tay một cách tàn nhẫn như muốn lấy mạng tụi nó vậy.

Một vòng tay khỏe khoắn ôm Raindy lại từ phía sau. Raindy bị khóa chặt trong vòng tay này. Cô không vùng vẫy vì cô ngửi thấy mùi bạc hà quen thuộc.

- Dừng lại đi! Cậu sẽ giết bọn chúng mất – Min Won thì thầm vào tai Raindy.

Bây giờ Raindy mới nhận ra 7 nữ sinh kia đang nằm thoi thóp trên sàn. Có đứa đã bất tỉnh.

Khi nhận ra hơi thở của Raindy đã trở lại nhịp độ bình thường, tức là Raindy đã bình tĩnh lại. Min Won mới buông cô ra.

Raindy đến bên bàn Anna, ánh mắt dò xét xem trạng thái tinh thần của Anna như thế nào.

- Tuyệt quá Rain à! Đánh rất đẹp – Anna cười toe, đưa ngón tay cái ra trước mặt.

- May quá! Cậu ấy không sao – Raindy nở nụ cười nhẹ nhõm.

- Sao cậu biết mà tới? – Raindy quay qua hỏi Min Won.
- Tớ có chuyện cần gặp thằng kia. Cũng may mà tớ đến kịp – Min Won nói rồi chỉ tay về phía cái đầu đen đang gục trên bàn. Là Shin đang ngủ đó. Thua luôn! Đánh nhau ồn ào như thế mà ngủ ngon lành không hề hay biết gì.
- Thằng kia! Dậy đi! – Min Won chọc chọc vô vai Shin.
- Không có phản ứng.
- Chết tiệt! Mày có dậy không? – Min Won lớn tiếng.
- Vẫn không có phản ứng.
- Min Won bỏ ra ngoài và ba phút sau trở lại với xô nước trên tay.
- Ào! – Xô nước bị trút xuống đầu Shin, không còn một giọt.
- Thằng khốn nào liều mạng vậy? – Shin quát lên.
- Tao đây – Min Won trừng mắt nhìn.
- Mày làm cái trò gì vậy thằng này? – Shin đứng bật dậy nắm cổ áo Min Won.
- Tao không đến để đánh nhau với mày. Có người muốn gặp mày.
- Thằng chó! Là đứa nào muốn gặp tao mà mày dùng cách này để đánh thức tao dậy?
- Hai năm nay, người mày muốn gặp nhất là ai?
- Shin buông tay khỏi cổ áo Min Won, ngồi phịch xuống ghế.
- Mày đi đi! Tao không muốn gặp người đó – Giọng Shin buồn bã.
- Được! Tao đi. Dù sao người hối hận sẽ là mày chứ đâu phải tao.

32. Chương 32

Sân thượng

Cánh cửa sắt dẫn ra sân thượng vừa mở ra. Trước mắt Shin là cái hình dáng bé nhỏ mà Shin luôn in trong tim. Mỗi khi đêm về Shin lại thấy lòng mình cồn cào trong nỗi nhớ, mỗi khi nghĩ về người đó trái tim Shin lại quặn đau.

- Cậu ấy gây đi nhiều quá! – Shin nhìn vào người con gái đang đứng trước mặt mình mà không khỏi xót xa.
- Lee Shin!!! – Cô gái ấy lao đến ôm chầm lấy Shin mừng rỡ như vừa tìm lại một báu vật đã mất.
- Cô làm cái quái gì vậy? – Shin hỏi, giọng xa lạ. Tuy nhiên cậu không hề đẩy người con gái đang ôm mình ra.
- Chúng ta làm lại từ đầu nhé! – Người con gái ấy nói.
- Chúng ta quen nhau sao? – Shin hỏi.
- Cậu... không nhận ra tớ sao? – Cô gái ấy buông Shin ra và nhìn Shin bằng đôi mắt hoang mang.
- Là tớ đây, Bo Ra đây mà. Cậu không nhận ra tớ sao?
- Tôi chưa bao giờ quen ai tên Bo Ra cả - Shin nói nhưng thật ra lòng Shin đâu có nghĩ vậy. Lúc này Shin đang phải đấu tranh rất nhiều. Trái tim đóng băng kia đang vùng vẫy đòi hơi ấm quen thuộc. Nó biểu tình bằng cách tạo ra những cơn đau liên tục đến ngộp thở.

Cả thân hình Bo Ra sụp xuống không còn chút sức lực.

Shin muốn đến ôm lấy người con gái Shin luôn nhớ nhưng Shin sợ rằng rồi Bo Ra lại vụt mất và Shin sẽ lại chới với một lần nữa.

Shin thêm khát cái hơi ấm ấy như một kẻ nghiện thèm ma túy. Và giờ đây Shin phải quyết định sao đây? Tiếp tục làm kẻ nghiện đề mê trong cơn cuồng quay hay quyết tâm “cai”?

Shin đang rất sợ hãi. Cậu sợ cái hơi ấm chút ít này sẽ khơi lại nỗi đau mà cậu cố chôn chặt.

Và cuối cùng Shin cũng có quyết định. Shin bỏ đi. Từng bước nặng nề. Cơ thể cậu như muốn sụp xuống. Đúng như Shin nghĩ, hơi ấm nhỏ nhoi từ cái ôm ban nãy đã đánh thức nỗi đau đang ngủ quên trong lòng.

Trong nỗi đau ấy còn xen lẫn sự tức giận. Shin giận tại sao ngày ấy Bo Ra chia tay rồi bây giờ đột ngột xuất hiện, để bao cố gắng của Shin trở về con số không.

Shin đã rất khổ sở. Có một thời gian cậu đã rất ngơ ngác, và Shin hiểu đó là sự trống trải.

Shin đang rất giận vì sự xuất hiện của Bo Ra làm Shin nhận ra mình chưa bao giờ hết yêu cô. Nhận ra rằng Raindy chỉ là cái cớ mà Shin bám vào để cứu vớt trái tim tội nghiệp. Nhận ra rằng Shin đã từng có cái ý muốn tội tệ dùng Raindy làm miếng vá tạm bợ cho cái lỗ hổng vô hình trong trái tim.

Shin giận vì Bo Ra không biết Shin đã khổ sở như thế nào.

Phải. Shin đã rất khổ sở. Mỗi buổi sáng mở mắt ra Shin đều tự an ủi mình rằng “hôm nay cậu ấy sẽ về” để rồi đêm đến, khi vây quanh là bốn bức tường và sự cô đơn đang từ từ từng chút bòn rút sức lực, Shin lại tự an ủi mình rằng “ngày mai cậu ấy sẽ về”.

Cánh tay nhỏ bé gầy gò của Bo Ra ôm chặt lấy Shin từ phía sau.

- Xin... xin cậu... hãy... nghe... tớ... nói! – Bo Ra thổn thức.

Shin cứ đứng im không nhúc nhích. Thậm chí thở cũng không dám thở mạnh vì Shin sợ cánh tay đang ôm mình sẽ rơi xuống.

- Tớ... tớ đã luôn nghĩ về cậu... - Bo Ra nói trong nước mắt.

- Ngày ấy... khi phải nói với cậu những lời đó... tớ đau đớn muốn chết đi.

- Nói dối! Là nói dối thôi! Lee Shin à, mày đừng tin! Mày đừng quên mày đã đau khổ như thế nào – Dù nghĩ thế nhưng Shin vẫn không đủ can đảm đẩy Bo Ra ra và bỏ đi.

- Tớ rời xa cậu... vì khi đó... tớ phát hiện ra... mình bị ung thư máu... và đã sắp chuyển sang... giai đoạn cuối...

- Không được tin! Lee Shin! Mày tỉnh táo lại đi! – Dù nghĩ thế nhưng nước mắt Shin đã bắt đầu rơi.

- Hồi đó ba mẹ tớ... quyết định... đưa tớ sang Úc chữa trị.

- Tại sao... tại sao không nói... cho tớ biết? - Shin không thể cứng rắn thêm được nữa.

- Nói với cậu... thì... có thể... khỏi... bệnh... sao?

- Nhưng tớ sẽ ở bên cậu – Shin nói.

- Chính vì tớ biết... cậu sẽ ở bên tớ... nên tớ mới phải dùng cách tàn nhẫn đó với cậu.

- Khi biết mình bị bệnh... điều khiến tớ đau khổ nhất... chính là suy nghĩ “nếu cậu biết tớ sẽ chết, cậu sẽ rất đau khổ”

- Đồ ngốc! Cậu dựa vào cái gì mà tự ý quyết định như vậy hả? Đau khổ là chuyện của tớ. Cậu dựa vào cái gì mà làm như vậy chứ? – Shin gào lên.

Vòng tay yếu ớt của Bo Ra siết chặt lấy Shin hơn.

- Vì... cậu đau... thì lòng tớ... còn đau hơn. Tớ... nói với cậu... những lời tàn nhẫn như vậy... để... lỡ như... tớ không thể khỏi bệnh... và chết đi... thì cậu sẽ không đau lòng... khi cậu nghĩ tớ... là đứa con gái không ra gì... là đứa đã bỏ cậu... để theo người khác.

- Nhưng tớ vẫn nuôi hi vọng... nếu tớ khỏi bệnh... tớ sẽ về tìm cậu... và sẽ ở bên cậu... không rời xa nữa...
- Tớ những tưởng... mình đã bỏ cuộc... vì phương pháp trị liệu còn đau đớn hơn... sự hành hạ của căn bệnh.
- Nhưng vì nghĩ đến chuyện... có thể nhìn thấy cậu... thêm lần nữa. Có thể nghe tiếng cậu... thêm lần nữa. Có thể thấy nụ cười của cậu... thêm lần nữa mà tớ đã cố gắng đến giờ phút này... để về đây gặp cậu.

Một nỗi đau lớn gấp trăm ngàn lần nỗi đau Shin đã chịu đựng ủa về trong trái tim cậu. Shin đau đớn khi biết rằng người con gái Shin yêu phải chịu đựng những điều khủng khiếp như vậy. Trong trường hợp này, người lựa chọn ra đi chính là người đau khổ.

Không chút do dự. Shin quay lại ôm Bo Ra thật chặt. Ôm cho thỏa nỗi nhớ suốt hai năm qua.

33. Chương 33

Min Won đang đứng nói chuyện với đám đàn em trong lớp thì từ đâu một cú đá như trời giáng vào bụng làm Min Won đau điếng. Tác giả của chuyện này chính là Shin. Shin lao đến đánh Min Won một cách điên cuồng. Nhưng Min Won không hề đánh trả một lần, cũng không hề tránh. Thật ra Min Won đã sớm biết rằng Shin sẽ đến tìm mình. Vậy nên Min Won đã dặn đám đàn em dù có chuyện gì cũng không được xen vô.

Min Won nằm trên sàn nhà. Mặt tím bầm. Khóe miệng rỉ máu nhưng vẫn nở một nụ cười nửa miệng đặc trưng.

- Thằng khốn! Mày đã biết mọi chuyện ngay từ đầu đúng không? – Shin nhào tới nắm cổ áo Min Won, kéo đầu Min Won lên khỏi mặt đất.
- Ủ, tao biết – Cậu trả lời của Min Won đã “giúp” cậu nhận thêm một đấm.
- Tại sao mày không nói với tao? Tại sao mày để Bo Ra một mình chịu đựng vậy hả?
- Bo Ra nói nếu mày biết chuyện, cậu ấy sẽ không chấp nhận điều trị nữa. Nếu mày là tao, mày có nói không?
- Vậy tại sao này giờ mày không đánh trả?
- Không thích thì không đánh trả chứ sao.
- Thằng điên! – Shin nói rồi bỏ đi.
- Đại ca không sao chứ? – Bây giờ đám đàn em mới vây quanh Min Won.
- Tao không sao – Min Won trả lời.

Giờ tan học

- Này, có nghe gì chưa? Hôm nay Shin và Min Won đánh nhau vì một cô gái tên Bo Ra gì đó đấy.
- Cái gì? Hai hotboy đánh nhau vì một đứa con gái sao? Không thể tin được!
- Mà nói là đánh nhau cũng không đúng. Chỉ có Shin đánh thôi, còn Min Won thì không đánh cũng không tránh.
- Cái gì? Ma Vương đứng yên cho người khác đánh á? Cậu có nói xạo không vậy?

Đó là toàn bộ câu chuyện Rainy nghe được từ hai nữ sinh đi phía trước, trên đường đi học về.

Hôm nay Rainy về một mình vì Anna và Ji Hoo vừa ra khỏi cổng trường đã nắm tay nhau đi đâu mất tích, còn Mita thì cũng có bạch mã hoàng tử đến đón (là ai thì ai cũng biết là ai rồi đó).

Raindy chợt nghe lòng mình trùng xuống khi nghe đến việc Min Won đánh nhau vì một cô gái. Cô không biết tại sao lòng mình lại như vậy. Cũng không biết cảm giác đó là gì. Raindy đã chịu đựng quá nhiều nỗi đau đến mức cô không cảm giác được một nỗi đau nào khác. Giống như một người đi ngoài trời lạnh quá lâu đến mức không còn cảm nhận thấy cái lạnh nữa.

8:30 PM

Eden clup

Shin đang tổ chức party mừng ngày Bo Ra trở về. Soo Bin, Hee Mi và cả Min Won cũng có mặt. Và tất nhiên không thể thiếu nhân vật chính của bữa tiệc, Bo Ra. (Ji Hoo đi với Anna rồi chứ nếu không thì cũng sẽ có mặt cho đủ 4 hotboy trường Chun Ja)

Mọi người đều đang rất vui vẻ duy chỉ có Hee Mi là không vui vẻ gì. Ai cũng biết Hee Mi thích Shin (chỉ có Shin là không biết), bây giờ Bo Ra trở về thì Hee Mi hoàn toàn không còn cơ hội nữa rồi. Nếu không phải Bo Ra trở về mà là Shin đến với Raindy, chắc chắn Hee Mi sẽ không cam lòng và sẽ làm mọi cách để chia rẽ hai người. Nhưng nếu là Bo Ra thì Hee Mi sẽ không làm như vậy. Vì cô biết rõ Shin đã đau khổ như thế nào khi không có Bo Ra nên dù bực tức nhưng Hee Mi vẫn thật lòng chúc phúc hai người đó.

Một hình ảnh đập vào mắt Min Won. Một cô gái mặc trên người bộ đồ đen toàn tập vừa bước vào bar (Raindy chứ ai)

Raindy ngồi một mình ở bàn cách bàn Min Won khá xa. Nhưng dù xa hơn nữa thì Min Won vẫn nhận ra cô, nhận ra cái dáng người nhỏ bé đau lòng ấy.

Hơi men lại một lần nữa đưa bàn chân bé nhỏ của Raindy đến ngôi nhà đã bỏ hoang, đó chính là ngôi nhà Raindy từng sống. Là nơi mẹ Raindy tự tử.

Trước cổng có một người đàn ông khoảng 50 tuổi đang đứng. Vừa nhận ra ông ta, Raindy vội vã quay đầu bỏ đi làm Min Won xem nữa là bị phát hiện (bây giờ đang lén lút đi theo mà).

Người đàn ông ấy đã nhìn thấy Raindy.

- Raindy! Là con phải không? – Người đàn ông gọi lớn.

Raindy vẫn cố bước đi nhưng người đàn ông kia đã kịp chạy đến giữ tay cô lại.

- Đúng là con rồi. Khi biết con về Hàn Quốc ba thường xuyên đến đây chờ con vì ba nghĩ con sẽ quay lại đây.

- Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ông ra khỏi người tôi – Raindy hất mạnh bàn tay đang nắm lấy tay cô.

- Ba xin lỗi! Ba đã sai. Xin con cho ba một cơ hội chuộc lỗi – Người đàn ông ấy quỳ xuống trước mặt Raindy.

- Không đời nào! – Raindy nói. Cô giờ đây trông y như thầy ma hồi sinh vậy. Mặt nhợt nhạt. Môi khô khốc. Đôi mắt vô hồn.

- Người mà tôi muốn giết, trên đời này duy nhất chỉ có ông – Raindy nghiêng răng.

- Con hận ba đến vậy sao? – Bật khóc!!!

- Tôi rất hận! Tôi hận mình mang trong người dòng máu của ông. Tôi hận mình không thể lấy hết máu trong người ra trả cho ông. Nếu như tôi có thể không cùng huyết thống với ông. Có lẽ tôi sẽ có thể giết ông.

- Ba xin lỗi. Người ba độc ác này phải làm gì để con tha thứ đây?

- Được! Nếu muốn tôi tha thứ thì ông hãy chết đi! Biến khỏi cái Thế Giới này đi!

Sau khi nghe Raindy buông ra câu nói tàn nhẫn đó. Ông ta không nói tiếng nào, lặng lẽ đứng dậy và bỏ đi.

Raindy vẫn đứng im không nhúc nhích. Đôi vai gầy đang run lên.

Min Won đứng cách đó không xa đã nghe thấy và nhìn thấy toàn bộ sự việc.

Từ khóe mắt Min Won chảy ra dòng nước mắt nóng hổi.

Người con gái mà Min Won thích đang chịu đựng nỗi đau từng ngày. Cái dáng người gầy gò đến đau lòng ấy đã làm như thế nào để tiếp tục đến ngày hôm nay.

Min Won nhìn Raindy đầy xót xa.

Min Won đi theo Raindy để biết chắc rằng cô về nhà an toàn.

Một tuần sau.

Từ ngày Bo Ra trở về Shin trở nên vui vẻ và hoạt bát hơn rất nhiều.

Anna với Ji Hoo thì cứ dính lấy nhau như hình với bóng. Ji Hoo còn xin chuyển lớp để được học cùng một lớp với Anna.

Mita và anh chàng Robert kia rất hợp nhau. Mỗi khi đi với Robert, Mita thấy lòng mình thật nhẹ nhõm. Mặc dù hai người chẳng biết gì về nhau ngoài cái tên và số điện thoại.

Shin, Soo Bin, Hee Mi, Ji Hoo, Anna và Mita đang ngồi ăn cùng nhau trong canteen trường học. Có vẻ mọi người đang xích lại gần nhau hơn. Bầu không khí giữa họ không còn xa lạ như những ngày đầu quen biết.

Raindy thì vẫn lên thăm sân thượng đều đều.

- Định tiếp tục bỏ bữa trưa đến khi nào? – Min Won đến mang theo mùi hương bạc hà thoảng trong gió.

Raindy im lặng không trả lời.

- Này, bao lâu rồi cậu không khóc? – Min Won hỏi.

- Sao lại hỏi như vậy?

- Thì cậu cứ trả lời tớ đi!

- Mười ba năm – Raindy trả lời mà không cần phải cố nhớ lại xem là bao lâu.

- Mười ba năm? – Min Won sững sốt trước câu trả lời của Raindy.

- Ủ, mẹ tớ, bà ấy nói sẽ cắt cổ tớ nếu như tớ khóc. Và từ đó, tớ không khóc nữa – Raindy cười chua chát.

- Tớ thắc mắc không biết tuyến lệ của cậu còn không hay biến mất vì lâu ngày không dùng đến rồi nhỉ? – Min Won nói nửa đùa nửa thật.

- Không khóc có gì là không tốt?

- Nếu cậu có thể khóc và la hét như người bình thường, cậu sẽ đỡ mệt mỏi hơn đấy.

- Tớ không thích! Cậu thích thì khóc tớ coi đi!

- Bây giờ thì tớ không khóc được.

- Thế khi nào mới khóc được?

Im lặng. Min Won không trả lời câu hỏi của Raindy.

- Khi phải xa cậu, tớ sẽ khóc – Min Won nghĩ thầm.

Điện thoại Raindy đổ chuông.

- Alô

-

34. Chương 34

Raindy đứng sững. Gương mặt không chút biểu cảm. Min Won đã nhận ra có điều gì đó không ổn nhưng chỉ im lặng quan sát chứ không hỏi.

Raindy cứ đứng im như hóa đá phải đến hơn năm phút.

Rồi đột nhiên Raindy chạy vụt đi mà không nói tiếng nào.

Bệnh viện

Trước cửa phòng cấp cứu. Soo Bin đang đứng ôm mẹ mình. Chiếc đèn trên cửa đã tắt, tức là ca cấp cứu đã kết thúc.

Raindy chạy đến chỗ hai người. Nét mặt giằng xé.

Ba người chỉ nhìn nhau trong im lặng.

Min Won cũng chạy theo Raindy đến đây nhưng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả.

Raindy bước từng bước nặng nề đến chỗ cánh cửa phòng cấp cứu.

Cánh tay đang đưa ra mở cửa đột nhiên bị Raindy thu lại. Cô cứ như vậy đến ba lần. Sự bồn chồn do dự hiện rõ trên gương mặt Raindy.

Cuối cùng, lấy hết can đảm. Raindy mở cửa và bước vào. “Mẹ Un Song”, Soo Bin và Min Won cũng đi theo.

Trên chiếc giường bây giờ là một người đàn ông sắc mặt nhợt nhạt. Môi thâm và khô nứt.

Raindy thần thờ bước đến bên giường ông. Cô đứng im, đầu cúi gằm. Và rồi từ đôi mắt kia, những giọt nước mắt suốt mười ba năm qua tưởng đã hóa thành băng tuyết vĩnh cửu nay đã tan chảy. Raindy KHÓC.

Những giọt nước mắt có lẽ vì bị giam giữ quá lâu nên khi được giải phóng, chúng chen nhau tràn ra.

- Ba – Raindy nói một cách khó nhọc. Đã mười ba năm, cô không nói đến từ “ba”

- Ba... đừng chết! Con... sai... rồi!

- Sao ba lại... đại... đột như vậy? Tại... sao lại... tự... tử chứ? Đó... đó... chỉ là... câu nói... trong lúc... giận dữ... của con thôi... sao ba lại... làm theo chứ???

Raindy quỳ xuống. Gục đầu lên bụng ba mình.

Bị một vật cứng dè lên bụng. Người đàn ông đang nằm trên giường ho lên vài tiếng yếu ớt rồi tiếp tục mê man.

- Cái gì? Ông vẫn còn sống sao? – Raindy sững sờ. Vừa mừng rỡ vừa xấu hổ.

- Chết tiệt! Ông già đáng ghét! Sao ông không chết luôn đi – Raindy chuẩn nhảy lên giường và cho ba mình một trăn thì Soo Bin đã kịp ôm cô lại.

Chuyện ba Raindy tự tử là có thật. Ông ấy đã uống thuốc ngủ tự tử vì nghĩ rằng Raindy sẽ tha thứ cho ông nếu như ông chết đi. Nhưng chuyện ông chết thì do “mẹ Un Song” và Soo Bin gạt Raindy vì bà tin Raindy vẫn yêu thương ba mình. Cũng nhờ vậy mà Raindy mới nhận ra tình cảm thật của mình đối với người bấy lâu nay cô cứ tưởng rằng bản thân mình rất hận.

35. Chương 35

Mita vội vã đi từ trên lầu xuống. Mặt hớn hờ. Đoán coi! Vì sao cô bạn này lại vui như vậy?

Đáp án là Robert. Anh đang đứng trước nhà đợi cô.

- Sao hôm nay anh lại đến vào giờ này – Mita nói.
- Anh chợt muốn đòi nợ em nên anh tới – Robert cười lém lỉnh.
- Em ăn sáng chưa?
- Em chưa ăn. Anh thì sao?
- Anh cũng vậy. Chúng ta đi ăn sáng nhé. Anh biết một nhà hàng rất ngon chỉ bán vào ngày chủ nhật.
- Chà! – Mita thích thú.

Tiếng gõ cửa phòng Raindy.

Anna tươi cười bước vào. Anna là vậy. Gõ cửa lấy lệ thôi. Cô luôn đi vào ngay sau khi gõ cửa mà không cần đợi câu trả lời.

Anna đang rất tươi tắn trong bộ váy von nhiều lớp màu xanh nhạt. Áo lửng trắng và giày búp bê trắng. Nhìn cô bây giờ y như búp bê barbie.

Raindy đang ngồi bên bàn máy tính. Hình như cô đang đọc tin tức.

Từ phía sau, Anna choàng tay ôm cổ Raindy.

- Rain à, tớ và Ji Hoo sẽ đi khu vui chơi, cậu đi cùng nhé!
- Hai cậu đi chơi, tớ đi theo làm gì. Đi với bạn trai còn bắt tớ đi theo nữa à? – Raindy nói giọng thật hiền.
- Nhưng hôm nay là chủ nhật mà. Cậu nên ra ngoài chơi đi. Cậu chẳng giống thiếu nữ 18 chút nào. Cứ y như bà cụ vậy.
- Còn cậu chẳng giống bạn trẻ chút nào. Giống con tớ thì đúng hơn – Raindy chọc ghẹo.
- Tớ luôn cần cậu ở bên như một người mẹ, một người chị và một người bạn mà – Anna áp má vào má Raindy.
- Thế sau này lấy chồng thì như thế nào?
- Tớ sẽ dẫn cậu theo – Anna nói chắc nịch.
- Thế tớ không cần lấy chồng à?
- Ủ ha. Vậy chúng ta sẽ sống chung. Tớ, cậu và Mita sẽ mãi sống chung như thế này. Sau này ba chúng ta lấy chồng cũng vậy. Sáu người sẽ sống chung và con cái chúng ta cũng sẽ là bạn thân của nhau.
- Raindy bắt đầu thấy lo ngại về cái kế hoạch của Anna. Có vẻ không giống như đang đùa chút nào.
- Thôi được rồi! Chuyện đó để sau này tính tiếp. Còn bây giờ, cậu đi khu vui chơi đi và nhớ ăn giùm tớ một cây kẹo bông nhé! – Raindy nói và xoa đầu.
- Cậu không đi thật à? – Anna chau mày.
- Ủ, tớ có hẹn rồi – Raindy nói xạo.
- Ra là vậy. Tạm thời tớ sẽ không hỏi gì nhưng đi chơi về phải khai báo rõ nghe chưa – Anna nheo mắt nhìn Raindy.
- Được rồi tớ sẽ kể cho cậu nghe sau.

Anna hôn lên má Raindy rồi đi ra ngoài.

Đầu óc Raindy bắt đầu hoạt động hết công suất bịa ra một câu chuyện gì đó để tối kể cho Anna. Nhưng Raindy không biết phải nói mình đi chơi cùng ai. Đang đau đầu thì điện thoại Raindy reo lên. Trên màn hình hiển thị chữ “Thằng khốn” (có lẽ Raindy quên không sửa tên)

- Alo
- Hôm nay đi chơi với tớ nhé! – Min Won hào hứng.

- Đi đâu?
- Đi rồi biết. Xuống dưới đi! Tổ đang ở trước cổng nè.

Nhà hàng Dream

Mita đang ngồi một mình. Vừa gọi món xong thì Robert cũng biến đi đằng nào mất tiêu. Để Mita ngồi đợi một mình.

Cuối cùng Robert cũng quay lại.

- Xin lỗi vì để em đợi lâu.
- Có gì đâu, chờ đợi là cả một nghệ thuật đấy.

Robert quay lại không bao lâu thì thức ăn cũng được đưa ra. Hai phần beefsteak trông rất hấp dẫn được bày ra.

Robert nhìn Mita ăn, đôi mắt thăm dò.

- Thế nào? Hợp khẩu vị của em chứ? – Robert hỏi.
- Hoàn hảo! – Mita nói kèm một nụ cười khuyến mãi thêm một cái nháy mắt đẹp ngất ngây.
- Thiên sứ mỉm cười với tôi và tôi không còn thiết chi cõi trần – Robert bị nụ cười ấy chinh phục hoàn toàn (bị chinh phục ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi ấy chứ). Anh đang bay bổng trong suy nghĩ của mình.
- Đồ ăn rất ngon, lại rất đông khách. Tại sao lại chỉ mở cửa mỗi chủ nhật thôi nhỉ? – Mita hỏi.
- Vì chủ nhân của nhà hàng này cũng chính là đầu bếp của nhà hàng. Anh ta rất đam mê nấu ăn nên đã mở ra nhà hàng này. Ban đầu nhà hàng mở cửa tất cả những ngày trong tuần. Nhưng sau đó, chủ nhân của nhà hàng phải kế thừa công ty của bà nội anh ta. Dù thế anh ta vẫn muốn thực hiện ước mơ của mình nên không đóng cửa nhà hàng. Thay vào đó, nhà hàng chỉ mở cửa vào chủ nhật thôi vì chỉ có chủ nhật anh ta mới không phải đến công ti.
- Thật là đáng nể!
- Em thấy thế sao?
- Phải, một người cháu hiếu thảo đã hy sinh giấc mơ để kế thừa sự nghiệp của bà mình nhưng vì niềm đam mê nên đã nghĩ ra cách vớt vát đôi đường. Bà của người đó chắc rất tự hào về cháu mình.
- Em thật tuyệt vời – Robert nhìn Mita, ánh mắt long lanh ấm áp.
- Em khen người ta mà sao anh hào hứng quá vậy? – Mita chau mày.
- Thì người em khen chính là anh mà.

Mita mở mắt to hết cỡ. Đôi mắt xám tro ánh lên sự kinh ngạc.

- Vậy khi này anh...
- Ủ, lúc này anh đi chế biến thức ăn.
- Vậy món em đang ăn là do anh làm sao? Anh tuyệt thật đấy!
- Nhưng hôm em gặp anh lần đầu, hôm đó là chủ nhật mà. Sao anh không ở nhà hàng mà lại ở đó – Mita chau mày, nghiêng đầu ngẫm nghĩ.
- Hôm đó... là ngày công bố di chúc của bà anh. Bà ấy mất ba ngày trước đó. Vì bà anh mất nên anh buộc phải tiếp quản công ti. Ba mẹ anh mất trong tai nạn máy bay khi anh còn rất nhỏ. Bà nội đã nuôi anh và bà ấy rất yêu thương anh.
- Em xin lỗi – Mita e dè.

36. Chương 36

- Xin lỗi gì chứ? Ngốc quá! Hôm đó anh thật sự đang rất đau đầu vì không biết phải làm thế nào với nhà hàng. Nhưng rồi em xuất hiện, có lẽ nhờ hôm đó đi chơi thoải mái với em mà anh có thể nghĩ ra cách trốn vện đôi đường này.

- Mà này, sao em lại nhớ ngày chúng ta gặp nhau là vào ngày chủ nhật vậy? – Robert nheo mắt nhìn Mita.

- Vì hôm đó em về nhà nên em nhớ đó là chủ nhật.

- Về nhà? Nhà em không phải ở gần trường học của em sao? Chỗ đó rõ ràng đâu phải.

- Em sống cùng hai người bạn. Còn nhà em chính là căn nhà hôm đó anh đậu xe phía trước.

- Ba mẹ em cũng ở Hàn Quốc à? Tại sao em không sống cùng gia đình mà lại ra ngoài ở riêng vậy?

- Gia đình gì chứ? Đó chỉ là một cái sân khấu thôi. Mà có lẽ em là một diễn viên tệ. Em không thể diễn tốt vai một đứa trẻ có gia đình hạnh phúc nên em chọn cách rời bỏ sân khấu.

- Em sống ở Mỹ bao lâu?

- Mười năm. Em qua Mỹ từ năm 8 tuổi. Hai người bạn cùng nhà của em cũng vậy. Chúng em đã cùng nhau lớn lên. Cùng sang Mỹ. Ở bên đó bọn em cũng sống cùng nhau và rồi bọn em lại cùng về đây. Hai cậu ấy mới là gia đình của em – Mita nói về hai người bạn mình bằng giọng nói thật ảm áp.

- Anh chỉ mới gặp cô bạn Anna của em. Còn một người nữa là ai?

- Cậu ấy tên Raindy. Cậu ấy rất tốt nhưng lại là một người khéo che đậy.

- Ý em tức là giả dối sao?

- Cũng có thể hiểu như vậy. Cậu ấy là một kẻ lừa gạt đáng thương anh ạ. Cậu ấy luôn tỏ ra không có gì cả trước mặt em và Anna để hai đứa em yên tâm - Mita chun mũi.

- Có vẻ em rất yêu thương bạn mình.

- đương nhiên rồi!

- Vậy nếu em phải chọn giữa anh và hai người bạn của em sẽ chọn ai?

- Em... em sẽ chọn hai người bạn mình – Mita nói. Đầu cúi gằm. Hai mắt nhướn lên dò xét thái độ của Robert.

Mita cứ nghĩ Robert sẽ giận, sẽ không nói chuyện với cô nữa nhưng không ngờ Robert lại bật cười thích thú.

- Em rất chân thật! – Robert nói, nhìn Mita tròng trĩnh.

Khu vui chơi.

- Cậu muốn chơi trò nào tiếp theo? – Jo Hoo hỏi Anna.

- Hm... nhà ma.

- Cái gì? Nhà ma sao? – Ji Hoo ngạc nhiên.

- Ừ - Anna đáp chắc nịch rồi kéo Ji Hoo đi vào nhà ma.

Vừa vào Ji Hoo đã nắm chặt tay Anna. Nhưng không phải là cái nắm tay như muốn giữ người yêu mãi bên cạnh mà là Ji Hoo... sợ ma.

- Aaaaa – Ji Hoo hét lên khi thấy một con ma xanh lè đang treo cổ lủng lẳng trước mặt mình.

Anna cười khúc khích.

- Trời ơi! Má ơi cứu con – Lại là tiếng hét của Ji Hoo.

Ji Hoo thì đang sợ xanh mặt trong khi Anna đang cười rất vui. Căn bản là Anna không sợ ma, chỉ là muốn thử xem Ji Hoo có sợ ma không thôi.

15 phút sau.

Ji Hoo và Anna đang ngồi trên ghế đá trong khu giải trí.

- Tớ... tớ xin lỗi – Ji Hoo ấp úng. Anh chàng bây giờ đang buồn ra mặt vì vừa rồi bị mất hình tượng.
- Sao cậu lại xin lỗi? – Anna ngạc nhiên.
- Tớ... không... bảo vệ... được cậu – Ji Hoo cúi đầu. Rướn mắt nhìn Anna qua hai hàng mi.
- Đồ ngốc! Mấy con ma đó chỉ là giả thôi. Bảo vệ gì chứ – Anna cười.
- Là giả mà tớ còn sợ như vậy – Ji Hoo vẫn rầu rĩ.
- Ngốc ơi. Từ giờ chắc tớ phải gọi cậu là ngốc thôi. Hôm ở sông Hàn chẳng phải cậu đã dùng thân mình che trở cho tớ sao? Đó là tình yêu sẵn sàng hi sinh vì đối phương, còn hơn cả sự bảo vệ (nói y như Mita). Còn đi nhà ma thì có nguy hiểm gì đâu mà phải bảo vệ chứ?
- Nhưng... tớ...
- Hơn nữa cậu đã làm cho tớ rất nhiều điều. Còn bảo vệ tớ nữa. Ít nhất hôm nay cũng cho tớ cảm giác được bảo vệ cậu chứ – Anna cụng đầu vô trán Ji Hoo.

Ji Hoo cười toe. Đúng là đáng vẽ rầu rĩ chẳng hợp với Ji Hoo chút nào.

- Sao lại đưa tớ đến đây? – Raindy hỏi.
- Trước mặt Raindy là những người đang lao đi vèo vèo trên đôi giày có gắn bánh xe. Sân trượt patin.
- Thì đưa cậu đến để trượt patin chứ sao nữa – Min Won cười.
- Nhưng tớ đâu có biết trượt.
- Tớ sẽ dạy cậu.
- Tớ không trượt đâu – Raindy quay đầu bỏ đi.
- Này, cậu định bỏ trốn à? Không có chuyện đó đâu – Min Won lôi Raindy vào trong.
- Raindy không muốn tham gia trò chơi này vì cô biết những pha vồ ếch sẽ không ít và như thế cô sẽ mất hình tượng.
- Đúng như Raindy dự đoán. Vừa mang đôi giày patin vô và đứng lên, cô đã bị trượt té. Nhưng Min Won rất nhanh chóng đã đỡ được Raindy.
- Haha buổi tập patin của Raindy sẽ thú vị lắm đây! Mới khởi đầu mà đã thú vị rồi. Min Won đang ôm Raindy kia.
- Để tớ dẫn cậu đi – Min Won bối rối buông Raindy ra rồi cầm tay cô.
- Tớ mà té thì cậu chết chắc – Raindy nheo mắt.
- Yên tâm! Hãy tin tớ.

Và Min Won dẫn Raindy đi rất chậm rãi để Raindy không bị té. Raindy học rất nhanh. Chưa đầy một tiếng sau Raindy đã có thể tự đi. Dù không thể đi nhanh nhưng ít ra cũng tự giữ được thăng bằng ỳnh.

Quay lại nhà hàng Dream nào.

- Em có muốn đi tham quan nhà bếp của anh không? – Robert hỏi khi Mita đã ăn xong.
- Tuyệt!

Bên trong nhà bếp đang rất khẩn trương. Vì bên ngoài đang rất đông khách.

- Mọi người bận rộn thế này mà em lại “bắt cóc” anh – Mita nói.
 - Đừng có nghĩ vậy! – Robert xoa đầu Mita.
 - Em rất hiểu kì không biết đáng về anh mặc tạp dề, đội mũ đầu bếp sẽ thế nào nhỉ? – Mita nhìn Robert ánh mắt long lanh.
- Robert cười hiền rồi đi vô một căn phòng nhỏ. Chưa đầy 5 phút. Anh đi ra với chiếc tạp dề trắng mặc trên người và chiếc mũ đầu bếp trắng đội trên đầu.
- Trông anh tuyệt quá! – Mita reo lên.
 - Không phải nịnh đầm anh đấy chứ? – Robert chun mũi.
 - Ai thèm nịnh đầm anh chứ. Không tin anh hỏi mọi người xem! – Mita nháy mắt.
 - Đối với anh được nấu những món ăn ngon ọi người là niềm vui rất lớn. Nhưng nếu được nấu cho người mình yêu thương ăn thì đó chính là niềm hạnh phúc.
 - Thế anh đã thực hiện được niềm hạnh phúc đó chưa?
 - Hôm nay anh đã làm được. Cám ơn em đã giúp anh.
 - Em mới là người cần cám ơn. Món ăn anh nấu có mùi vị hạnh phúc. Và mùi vị của sự ấm áp.
 - Đúng rồi đó. Đó chính là gia vị anh nêm vào khi làm thức ăn cho em đó.
 - Ngoài Anna và Rain ra, anh là người duy nhất mang cho em sự ấm áp.
 - Em có mâu thuẫn gì với gia đình à?
 - Không. Không phải chỉ là mâu thuẫn mà thật sự thấy bọn họ thật tửm lợm. Em đã nhìn thấy cảnh ba mình với tình nhân của ông ta trong phòng làm việc ông ta. Rồi em lại thấy mẹ em đưa tình nhân về nhà – Mita cười chua chát.
 - Có lẽ trái tim em đã rất đau đớn và lạnh lẽo. Hãy để anh làm người “giữ lửa” của em nhé! – Robert nắm tay Mita. Nhìn Mita thất âu yếm.
- Mita mỉm cười. Cô ôm chầm lấy Robert. Không còn âm thanh ồn ào bận rộn trong nhà bếp mà chỉ còn tiếng tim hai người đập rộn ràng hạnh phúc. Hơi ẩm cả hai đang cảm nhận không phải hơi ẩm từ những ngọn lửa đang bùng phục cháy trong bếp mà là hơi ẩm từ con tim họ.
- Điện thoại của Mita đột nhiên đổ chuông trong lúc đang lãng mạn. Đúng là cụt hứng.
- Alô.
 -

37. Chương 37

Mita cúp máy. Sắc mặt tái xanh.

Raindy đã thoát khỏi đôi giày nặng nề và đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi. Còn Min Won vẫn đang rất thích thú bay lượn ngoài kia. Gương mặt Min Won lúc này sáng bừng vẻ đam mê. Min Won lướt đi rất nhẹ nhàng và điêu luyện. Không! Trông Min Won lúc này giống đang bay hơn. Như có một đôi cánh vô hình đang nâng Min Won lên.

Raindy ngồi nhìn Min Won bằng đôi mắt rất hiền.

Điện thoại Raindy đổ chuông.

- Alô.

-

Cúp máy.

Mặt Raindy trở nên vô cùng đáng sợ. Đôi mắt của quỷ hút máu xuất hiện. Hai quai hàm nghiền chặt.

Ji Hoo đang đi đi lại lại rất lo lắng trước cửa nhà Raindy.

Xe Robert vừa dừng lại ngay đó, Mita lao ra khỏi xe ngay lập tức.

- Chuyện Anna biến mất là như thế nào? – Mita hỏi Ji Hoo, giọng nói lo lắng.

- Bọn tớ đi khu vui chơi, rồi Anna nói muốn ăn kẹo bông. Tớ chạy đi mua nhưng khi quay lại thì không thấy Anna đâu. Ban đầu tớ nghĩ Anna đi toilet nhưng đợi một lúc lâu mà không thấy cậu ấy trở về. Tớ gọi điện thoại thì không liên lạc được.

- Cậu đã tìm kĩ trong khu vui chơi chưa?

- Tớ đã tìm rồi. Cũng đã nhờ quản lí ở đó thông báo tìm người trên loa phát thanh nhiều lần nhưng không tìm thấy – Ji Hoo nói. Sắc mặt lo lắng vô cùng.

Một chiếc xe khác cũng dừng lại ngay chỗ mọi người đang đứng lo lắng.

Từ trong xe Min Won đi ra.

- Rain có về nhà không? – Min Won hỏi.

- Rain? – Mita bất ngờ.

- Tớ và Rain đi chơi nhưng đột nhiên cậu ấy biến mất. Điện thoại cũng không liên lạc được.

- Rain cũng biến mất sao? – Mita và Ji Hoo đồng thanh.

- Cũng biến mất? – Min Won không hiểu gì.

- Anna cũng biến mất khi đang đi chơi với tớ. Điện thoại cũng không liên lạc được – Ji Hoo rầu rĩ.

- Chuyện quái gì đang diễn ra thế này – Min Won giận dữ.

- Chúng ta chia nhau đi tìm đi! – Mita nói.

- Đúng đó. Chúng ta thử đi tìm xem. Nếu đây thật sự là vụ bắt cóc thì không thể báo cảnh sát – Robert nói.

- Anna biến mất ở khu vui chơi. Còn cậu và Rain đi đâu? – Mita hỏi Min Won.

- Bọn tớ đến sân partin Hey. Gần khu vui chơi XX.

- Hôm nay tớ và Anna đến khu vui chơi XX đó.

- Vậy chúng ta thử tìm quanh khu đó xem! – Robert nói.

- Tớ đi cùng Ro còn hai cậu đi cùng nhau nhé! Nhớ dữ liên lạc! – Mita nói.

Mọi người bắt đầu đi tìm. Tất cả đều đang rất lo lắng.

Tại một căn nhà kho bị bỏ hoang gần nơi Anna mất tích đột nhiên xuất hiện một nhóm thanh niên nhìn rất giống côn đồ. Nhà kho này bình thường rất ít người lui tới.

Anna đang bị trói trong đó. Người đang đứng trước mặt cô chính là nhân vật bí ẩn trong nhà hàng Ganggang suillai lần trước. Và cũng chính là kẻ móc mắt tên du côn trong con hẻm tối.

Người đó từ từ tháo chiếc khăn quàng đang che mặt và tháo luôn chiếc kính râm ra.

Bên má phải của người này có một vết sẹo rất lớn. Là sẹo do bỏng.

Anna vừa nhìn thấy người đó thì mồ hôi lạnh túa ra ướt đẫm. Đôi mắt hoảng loạn.

- Con nhớ tao chứ?

- Je...s...si...c...a (Jessica) – Anna nói một cách khó khăn.

- Tao nghe nói mày đã quên hết tất cả và con khốn Raindy đã đưa mày về Hàn Quốc – Jessica cười ngạo nghễ.

- Tại... tại sao... cậu... lại... bắt... tôi?

- Tại sao à? Vì tao muốn mày và con khốn Raindy phải trả giá.

- Tôi... và Rain có... làm gì... cậu đâu.

- Mày hãy nhớ lại đi! Chuyện của năm ngoái. Mày bị bắt cóc và...

Jessica chưa kịp nói hết câu thì Anna đã hét lên đầy kinh hãi.

- Nhớ lại rồi à?

- Cậu... cậu... muốn gì?

- Tao muốn mày phải nhớ cái kí ức đó và không được phép quên đi! Mày phải nhớ cái vết nhơ đó suốt đời – Jessica cười hả hê.

- Tôi... tôi đã... nhớ lại... tất cả rồi.

- Như vậy chưa đủ. Còn con chó cái Raindy nữa.

- Rain có... làm... gì... cậu đâu.

- Không làm gì? Nó không làm gì sao? – Jessica lao tới tát Anna mấy bạt tai liền rồi đập vào bụng Anna một cách dã man.

- Không làm gì sao? Mày nhìn đi! – Jessica chỉ vào vết sẹo bỏng của mình.

- Con chó cái đó đã đến nhà tìm tao đòi cuốn băng ghi lại cảnh tượng của mày hôm đó. Và khi tao bảo cuốn băng đang ở trong nhà tao, nó có giỏi thì kiếm đi. Mày biết nó đã làm gì không? Nó đã đốt luôn cả căn nhà tao đấy. Trong lúc thoát ra ngoài tao bị cánh cửa đổ vào người nên bị bỏng nặng. Trong khi tao bị như thế này thì con chó cái đó lại đưa mày về Hàn Quốc sống vui vẻ.

- Rain đã tức giận đến thế sao? Vì mình sao? Cậu ấy trở về mảnh đất đau lòng này cũng là vì mình sao? – Anna nghĩ thầm.

- Mày muốn trả thù thì trả thù nên tao này! Để cho Rain yên – Anna gầm gọng.

Jessica thẳng tay tát Anna thêm mấy cái nữa.

Bên ngoài đang yên tĩnh bỗng nhiên ồn ào hẳn.

- Con bạn mày đến rồi đấy – Jessica cười, giọng cười độc ác.

Ở bên ngoài Raindy đang đánh đập côn đồ gác cửa. Đó cũng chính là cái bọn hôm ở sông Hàn đã bị Ji Hoo đánh.

Không mất quá nhiều thời gian để làm bọn chúng không nhấc xác lên nổi.

- Rầm!!! – Raindy đập tung cánh cửa nhà kho. Đôi mắt rực lửa giận dữ. Hai tay nắm chặt. Gương mặt hoàn mỹ đang đánh lại.

Raindy vừa bước vô đã thấy Jessica đang nắm đầu Anna, tay cầm lăm lăm con dao kề vào cổ Anna.

- Jessica – Raindy trừng mắt nhìn. Nhưng đôi mắt ngay lập tức chuyển sang Anna, ánh nhìn lo lắng.

- Anna cậu...

- Ủ, tớ nhớ lại hết rồi Rain à. Dù hôm nay có chuyện gì xảy ra với tớ, tớ cũng vẫn hạnh phúc vì trong đời tớ có cậu.

- Sẽ không xảy ra chuyện gì với cậu đâu. Tớ hứa đấy – Raindy nhìn Anna thật dịu dàng.

Nhưng ánh mắt ấy lập tức chuyển sang giận dữ khi Raindy nhìn Jessica.

- Mày nghĩ sẽ không có chuyện gì xảy ra sao? – Jessica nói, giọng đe dọa.

- Con khốn! Tao sẽ giết mày! – Raindy gầm gọng.

- Vậy thì thử xem!

Jessica vừa nói xong thì từ ngoài cửa 5 thằng côn đồ đi vào, mỗi thằng đều đang cầm một chiếc gậy đánh bóng chày. 5 thằng này không thuộc nhóm côn đồ ban nãy bị Raindy đánh.

- Mày thử đánh trả xem! – Jessica nói rồi giật ngược tóc Anna ra phía sau.

- Chết tiết – Raindy nhìn gương mặt đau đớn của Anna thì không còn giữ nổi bình tĩnh nữa.

- Được rồi! Tao ở đây. Tụi mày làm gì thì làm đi – Raindy.

Ngay lập tức 5 thằng côn đồ kia lao tới, dùng gậy bóng chày đánh Raindy không thương tiếc.

- Không! Rain! Đánh trả đi! Đừng lo cho tớ! – Anna gào lên và cô gắng vùng vẫy.

- Mày muốn chết à? – Jessica lại tát Anna.

- Để Anna yên – Dù đang bị đánh đập dúi Raindy vẫn quát lên khi thấy Jessica đánh Anna.

- Con chó! Chết tới nơi rồi còn tỏ vẻ anh hùng à? – Jessica cợt nhả.

- Bọn mày! Đánh mạnh hơn nữa cho tao!

- Con khốn! Tao sẽ không để yên ày đâu – Anna nghiêng răng. Công chúa hiền lành đã trở nên giận dữ khi thấy bạn mình bị đánh.

- Không để yên thì mày làm được gì?

- Mày muốn biết thì thả tao ra đi! Tao sẽ ày biết.

- Mày nghĩ tao ngu à? Không có chuyện đó đâu.

- Mày sẽ phải trả giá thôi – Anna cười nhạt.

- Xem ra mày cũng thiếu đòn đấy – Jessica nắm cổ áo Anna rồi đẩy Anna ngã ra đất.

- Bọn mày! Đánh cả con khốn này cho tao!

Ji Hoo và Min Won đang đi tìm gần đó. Vô tình bắt gặp một đám trẻ đang nói chuyện.

- Này, chúng ta đến nhà kho X chơi trốn tìm đi – Một đứa trẻ trong nhóm đó nói.

- Không được đâu. Cậu không biết ở đó có ma à?

- Có ma sao? – Một đứa trẻ còn lại đồng thanh.

- Ủ, gần đây ở đó phát ra nhiều âm thanh lạ. Vừa nãy đi ngang tớ còn thấy mấy anh to con vác một chị gái tóc đỏ vô. Chắc mang vô cho con ma ăn thịt đấy.

Min Won và Ji Hoo đều giật mình khi nghe cụm từ “chị gái tóc đỏ”

- Ma làm gì ăn thịt người. Nó chỉ bắt hồn thôi – Một đứa trẻ khác nói.

- Em trai à. Nhà kho đó ở đâu vậy? – Ji Hoo chớp ngay đứa trẻ vừa kể chuyện.

- Anh hỏi làm gì? – Thằng bé ngây ngô nhìn Ji Hoo.

- Thằng nhãi này, hỏi thì nói đi! – Min Won nổi nóng. Min Won đang lo lắng lắm.

- Cậu làm cái gì vậy? – Ji Hoo quát Min Won.

- Bọn anh là người bắt ma. Em chỉ nhà kho đó cho anh đi. Anh bắt con ma đó cho bọn em đến đó chơi trốn tìm – Ji Hoo nói nhẹ nhàng.
- Vâng! Anh đi theo em!

38. Chương 38

Min Won và Ji Hoo bị đám du côn trước cửa nhà kho chặn lại. Bọn chúng chính là đám ban nãy bị Raindy đánh. Bọn này xem ra hôm nay có số ăn đòn thì phải. Bọn chúng bị Ji Hoo và Min Won đánh cho nằm ngấp ngoải.

- Mấy anh ấy đánh ma giỏi chưa kìa – Đám trẻ đang núp sau bụi cây gần đó trầm trồ khen.
- Đó hình như là người chứ không phải ma đâu – Một cô bé trong bọn nói.
- Là ma mà. Còn có ma chột mắt nữa kìa – Thằng bé chỉ đường ban nãy nói rồi chỉ vào một thằng du côn có một bên mắt băng gạc (đó chính là cái thằng bị móc mắt đấy)

Đám du côn bị dẹp trong chớp mắt. Min Won và Ji Hoo vội vàng chạy vào bên trong nhà kho.

Không nói một lời nào. Cả hai cùng lao vào đánh 5 thằng du côn đang đánh Raindy.

Năm thằng du côn bị đánh bằng chính cây gậy đánh bóng chày của chúng. Chúng nằm la liệt dưới đất.

Raindy bây giờ nằm im không nhúc nhích. Người bê bết máu. Bên dưới Raindy là Anna. Ban nãy khi Jessica kêu đám côn đồ đánh Anna, Raindy đã lao đến ôm Anna và dùng thân mình che cho Anna.

- Rain! – Min Won hét lên và lao tới đỡ Raindy lên. Nhờ vậy Anna mới chui ra khỏi lòng Raindy được. Raindy đã ôm Anna rất chặt vì sợ Anna trúng đòn.
- Anna, cậu không sao chứ? – Ji Hoo hoảng hốt chạy đến đỡ Anna dậy.
- Tổ... tổ không sao... nhưng... Rain... hình như... bị thương... rất... nặng – Anna òa khóc.

Nhân lúc Ji Hoo và Min Won không để ý, Jessica đã lén ra ngoài.

- Ma nữ kìa. Tổ đã nói là ở đây có ma mà – Thằng bé chỉ đường nói. Bọn trẻ nghĩ Jessica là ma vì chúng thấy vết sẹo trên mặt cô.
- Hai anh bắt ma đâu rồi – Một thằng bé khác nói.
- Chắc bị ma nữ bắt mất hồn rồi – Một thằng bé nữa lên tiếng.
- Hai anh ấy đẹp trai vậy mà bị ma nữ bắt hồn. Tổ phải trả thù cho hai anh ấy – Con bé trong bọn nói.
- Phải. Chúng ta bắt con ma nữ đó lại đi – Một bé gái khác ủng hộ.
- Cả bọn nhóc hai tay hai cục đá, đứa thì cầm cành cây khô lao ra ném ra và đánh Jessica.
- Cái gì? Mấy đứa nhãi con này ở đâu ra vậy?
- Này bọn mày điên à? Sao đánh tao?

“Ma nữ” Jessica ngay sau đó đã bị cảnh sát gõ cửa. Vì hàng xóm thấy ồn ào nên đã báo cảnh sát. Nhưng người bắt được “ma nữ” lại không phải hai chàng hotboy Min Won và Ji Hoo mà là đám trẻ ngây ngô đáng yêu kia. Có lẽ Jessica có nằm mơ cũng không ngờ mình bị bắt như thế này. Cô ả định sẽ đánh Raindy sau đó cho bọn tay chân làm cái trò trước kia đã làm với Anna nhưng kế hoạch đã thất bại.

Bệnh viện.

Mita, Anna, Min Won, Robert, Soo Bin, “mẹ Un Song” và ba Raindy đang lóng ngóng trước cửa phòng cấp cứu. Nét mặt ai cũng ưu tư lo lắng.

- Anna, cậu cũng đi kiểm tra lại xem có bị thương ở đâu không – Mita nắm tay Anna.

- Tổ không sao. Máu dính trên người tổ toàn là máu của Rain. Tất cả là tại tổ - Anna nói, đôi mắt thất thần.

Từ lúc đưa Raindy tới bệnh viện, Anna cứ như người chết biết đi. Đôi mắt vô hồn.

- Cậu nói cái gì vậy? – Mita dỗ dành Anna.

- Là tại tổ. Rain vì tổ mà trở về mảnh đất đau thương này. Giờ Rain lại vì tổ mà bị thương như thế này.

- Cậu đừng như vậy! Đừng có tự dần vặt mình nữa. Rain mà biết sẽ buồn lắm đấy.

Đền phòng cấp cứu tắt. Đoàn bác sĩ và y tá từ trong đi ra.

- Con gái tôi thế nào rồi bác sĩ? – Ba Raindy hỏi một cách khẩn trương.

- Đầu bị chấn thương nặng và bị gãy hai xương sườn. Hiện giờ cô bé đã qua cơn nguy kịch nhưng đang trong tình trạng hôn mê sâu – Vị bác sĩ có gương mặt phúc hậu nói.

- Khi nào thì con gái tôi tỉnh lại?

- Điều này chúng tôi không thể đảm bảo. Cô bé có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào nhưng cũng có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Sau câu nói của bác sĩ tất cả đều đứng chết chôn. Gương mặt mọi người đều bàng hoàng.

“Mẹ Un Song” và Mita bật khóc. Soo Bin cũng rướm rướm nước mắt. Soo Bin vốn rất thương Raindy. Raindy cũng rất thương anh trai mình.

- Trời ơi, con gái tôi! - Ba Raindy quỳ sụp xuống đất.

Raindy được chuyển qua phòng cao cấp. Khi nhìn thấy chiếc băng ca đẩy Raindy từ trong phòng cấp cứu đi ra, lòng Min Won đau đớn vô cùng.

Anna lững thững đi vô phòng Raindy. Anna không khóc. Đôi mắt trầm tím long lanh không chút biểu cảm.

Ji Hoo cố gắng nhìn thật sâu vào mắt Anna để xem Anna đang nghĩ gì nhưng hoàn toàn thất bại. Đôi mắt Anna trong suốt như nước. Cứ nghĩ có thể nhìn thấy tất cả nhưng càng nhìn càng không thấy gì.

Anna ngồi xuống bên giường Raindy. Nắm lấy bàn tay đầy những vết bầm tím của Raindy.

- Rain à, cậu đau lắm phải không? Cậu ngủ đi một chút cho đỡ mệt nhé! Nhưng đừng ngủ lâu quá. Nếu không tổ sẽ buồn lắm đấy – Anna thì thầm.

Mita cũng đến ngồi phía bên kia giường, nắm bàn tay còn lại của Raindy.

- Rain, tổ hứa sẽ chăm sóc Anna thật tốt. Cậu mau tỉnh dậy nhé!

Mọi người tranh nhau ở lại chăm sóc Raindy. Vì bác sĩ nói Raindy còn rất yếu, cần được yên tĩnh nên chỉ cần một người ở lại chăm sóc. Bác sĩ gợi ý nên thuê một y tá riêng nhưng mọi người không muốn. Ai cũng muốn ở lại chăm sóc Raindy và người thắng cuộc là “mẹ Un Song”

Mọi người ra về trong lo lắng. Mita thì mãi không nín khóc trong khi Anna lại bình tĩnh một cách khác thường.

Nhà Raindy.

Anna, Ji Hoo, Robert, Mita và Min Won đang ngồi trên ghế sofa. Mọi người đều im lặng không nói nửa lời.

- Cũng muộn rồi. Để tôi làm món gì đó ọi người ăn nhé – Robert nói.

- Phải đó! Chúng ta cứ như vậy Rain sẽ lo lắng lắm – Mita nói.

- Rain sẽ lo lắng sao? Vậy chúng ta mau đi ăn cái gì đó đi – Anna nói, đôi mắt hoang mang.

- Anna! Cậu đừng như vậy! Muốn khóc thì hãy khóc đi! Đừng cô chịu đựng – Ji Hoo ôm lấy Anna.

- Tại sao tớ phải khóc? Rain chưa chết mà. Cậu ấy sẽ tỉnh lại thôi – Anna nói rồi đẩy Ji Hoo ra. Không hiểu sao từ lúc Ji Hoo tìm được Anna tới bây giờ, Anna tỏ ra rất xa lạ với Ji Hoo.

- Phải đó. Rain sẽ không bỏ chúng ta đâu – Mita nói.

Robert nấu vài món ăn đơn giản từ những thực phẩm có sẵn trong tủ lạnh ọi người. Sau bữa cơm nặng nề, ai về nhà nấy.

Mita dọn dẹp nhà bếp xong thì đi lên phòng. Đi ngang qua phòng Raindy, thấy sáng điện nên Mita đẩy cửa bước vô. Anna đang nằm cuộn tròn trên giường Raindy. Mita đến ngồi bên giường.

- Anna này... cậu đã...

39. Chương 39

- Ủ... tớ nhớ lại hết rồi.

- Cậu ổn chứ?

- Tớ không sao. Rain và cậu đã vì tớ làm bao nhiêu chuyện, tớ sẽ thật mạnh mẽ vì hai cậu.

- Nhưng tớ thấy thái độ của cậu đối với Ji Hoo hơi lạ.

Anna chỉ im lặng không nói gì. Đêm hôm đó Anna và Mita cùng ngủ bên phòng Raindy.

Bệnh viện

Mới 5h sáng Min Won đã đến. Đường như cả đêm qua Min Won không ngủ.

“Mẹ Un Song” ra về vì Min Won nói sẽ chăm sóc Raindy và kêu bà về nhà nghỉ ngơi.

Min Won nhìn Raindy thật hiền, từ lúc bước vào đến giờ Min Won cứ mãi nắm tay Raindy không buông.

- Cậu mau dậy nhé! Vì tớ có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu. Cậu mà không nghe cậu sẽ hối hận đấy. Và tớ cũng sẽ hối tiếc cả đời vì không thể nói với cậu điều đó.

- Tớ đã nghĩ không nhất thiết yêu thì phải nói yêu nên tớ đã không ngổ lời. Tớ muốn cậu tự cảm nhận tình yêu tớ dành cho cậu nhưng hình như tớ đã sai. Nếu không có một lời yêu chân thành thì tình yêu là vô nghĩa. Tớ thật sự rất yêu cậu.

Mita và Anna vẫn đi học bình thường. Nhưng thái độ của Anna đối với Ji Hoo thì hoàn toàn khác.

Trong giờ ăn trưa, Anna hẹn Ji Hoo lên sân thượng.

- Anna à, cậu hẹn tớ lên đây có gì không? – Ji Hoo vui vẻ chạy đến chỗ Anna đang đứng.

- Cái này... tớ nghĩ tớ nên trả cho cậu – Anna đưa chiếc nhẫn mà Ji Hoo đã tặng cô về phía Ji Hoo.

- Tại... tại... sao... chứ? – Ji Hoo thều thào.

- Cậu hãy tìm một cô gái khác tốt hơn tớ đi! Tớ không xứng với cậu đâu – Anna nói.

- Cái gì mà xứng hay không xứng. Ngoài Anna ra tớ không cần ai hết – Ji Hoo tức giận.

- Tớ...

- Cậu đã nhớ lại rồi à? – Ji Hoo hỏi, ánh mắt thăm dò.

- Làm cách nào mà cậu... – Anna ngạc nhiên.

- Tớ đã biết lâu rồi – Ji Hoo nói.

- Nhưng tại sao cậu vẫn ở bên tớ?
- Sao lại hỏi một câu ngốc nghếch như thế? Vì tớ yêu cậu chứ sao.
- Cậu không coi thường tớ à?
- Sao tớ lại coi thường cậu? Tớ đã rất đau lòng khi biết cậu gặp phải chuyện như vậy. Cứ nghĩ đến là tớ tức phát điên lên được. Tớ giận mình sao không biết cậu sớm hơn để có thể bảo vệ cậu.
- Ji Hoo à! – Anna ôm Ji Hoo, dụi đầu vào ngực Ji Hoo nũng nịu.
- Sao? Có phải là cảm thấy tớ tuyệt lắm đúng không? Có phải cảm thấy hạnh phúc khi có một người bạn trai đáng yêu thế này đúng không?
- Ủ, tớ rất hạnh phúc vì có cậu ở bên. Bây giờ tớ đã nhớ lại tất cả nhưng sẽ không sao cả. Tớ sẽ đối diện với kí ức đó. Vì đã có cậu bên tớ rồi, tớ không sợ gì nữa.

Sáu tháng sau

Raindy vẫn hôn mê. Mọi người thường xuyên đến thăm cô còn Min Won thì ngày nào cũng tới. Ba Raindy đã thuê y tá đặc biệt để chăm sóc Raindy, vì ông nghĩ người có nghiệp vụ chuyên môn sẽ chăm sóc Raindy tốt hơn.

Và hôm nay cũng vậy. Min Won đang cầm trên tay bó hoa hồng màu cam nhạt. Vì không biết Raindy thích hoa gì nên Min Won đành chọn hoa mà mình thích nhất. Ngày nào sau giờ tan học Min Won cũng đến đây và mang theo một bó hoa hồng như thế này.

Min Won bước vào phòng nhưng chiếc giường hoàn toàn trống trơn.

- Chuyển sang phòng khác rồi sao? – Min Won lẩm bẩm, mắt ngây ngô.

Min Won đang trên đường đến phòng bác sỹ trưởng khoa để hỏi xem Raindy đã được chuyển đến phòng nào thì vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai y tá.

- Làm gì mà cậu buồn vậy? – Y tá 1 hỏi.
- Tớ thấy thương cho cô gái trẻ vừa mất sáng nay quá! Cô ấy còn rất trẻ mà lại ra đi sớm vậy – Y tá 2 đáp.
- Tớ có biết cô ấy không nhỉ?
- Là cô gái bị trấn thương ở đầu và hôn mê sâu lâu lắm rồi đó.
- Có phải là cô gái có cậu bạn trai mà mấy y tá khác kêu là chung tình phải không?
- Ủ, ngày nào bạn trai cô ấy cũng tới thăm nhưng không hiểu sao hôm nay chưa tới.
- Nếu biết tin chắc người ấy sẽ đau lòng lắm đây.

Bó hoa Min Won đang cầm trên tay rơi xuống đất. Min Won chạy vụt đi nhưng Min Won cũng không biết phải chạy đi đâu nữa. Cậu cứ chạy, chạy đến mấy vòng công viên bệnh viện.

Min Won muốn trở lại căn phòng mà Raindy đã nằm. Căn phòng đó vẫn còn mùi hương của Raindy.

Min Won đang cúi đầu bước đi thất thểu. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Bước vô phòng, Min Won cũng không buồn ngẩng đầu lên.

- Hôm nay cậu đến muộn – Một giọng nói quen thuộc vang lên, dù rất nhỏ và khá yếu ớt.
- Min Won giật mình, cậu ngẩng đầu lên nhìn và thấy Raindy đang ngồi trên xe lăn nhìn ra ngoài cửa sổ.
- Ban nãy vì quá hoảng hốt nên Min Won đã bỏ chạy mà không nghe cho hết câu chuyện của hai y tá.
- Thôi cậu đừng buồn nữa. Hôm nay cũng có một kì tích xảy ra đấy.
- Là gì vậy?
- Một cô gái trẻ cũng bị trấn thương đầu rất nặng và hôn mê sâu nửa năm nay đã tỉnh dậy đấy.

- Hình như tớ biết bệnh nhân này. Cô ấy được chuẩn đoán sẽ không bao giờ tỉnh lại, vì sợ người nhà cô ấy thương tâm nên trưởng khoa của chúng ta đã nói dối rằng có thể cô ấy sẽ tỉnh lại.

- Ủ, sáng nay cô ấy tỉnh lại rồi đấy.

- Tớ nghe các y tá khác bàn tán rất nhiều về bạn trai của cô ấy.

- Ủ, cậu ta cực kỳ đẹp trai mà lại rất chung tình nữa. Ngày nào cũng đến và mang theo hoa. Nghe y tá đặc biệt của bệnh nhân đó nói cô ấy thấy có lần cậu ta ngồi khóc thút thít bên giường bạn gái rất lâu.

- Có lẽ cô gái ấy tỉnh lại được là nhờ ý chí mạnh mẽ muốn ở bên người mình yêu thương.

- Phải đấy. Tớ mà có người bạn trai như vậy tớ có chết cũng còn sống lại chứ đừng nói hôn mê.

- Rain? – Min Won ngạc nhiên, vội lau nước mắt đi.

- Ủ, tớ đây. Không nhận ra tớ nữa à?

- Cậu còn sống sao?

- Cậu mong tớ chết lắm à?

- Không, không phải đâu. Cậu tỉnh dậy hồi nào vậy? Cậu vừa đi đâu?

- Tớ tỉnh lại hồi sáng, vừa đi kiểm tra tổng quát lại.

Min Won bước đến quỳ bên xe lăn. Hai bàn tay ôm lấy gương mặt gầy gò của Raindy.

- Cuối cùng cậu cũng tỉnh lại. Tớ đã rất mong đợi ngày này. Tớ đã rất muốn nói với cậu rằng tớ rất yêu cậu.

- Tớ biết rồi.

- Cậu cũng cảm nhận được tình cảm của tớ sao? – Min Won vui mừng.

- Một chút. Hơn nữa ngày nào cậu cũng đến đây nói với tớ câu đó mà.

- Cậu có thể nghe thấy tiếng tớ nói sao?

- Ủ, tớ có thể nghe thấy mọi người nói gì.

Min Won đỏ mặt. Cậu đang ngại vì những lời thổ lộ cực sến mà ngày nào cậu cũng nói với Raindy trong khi cô đang hôn mê.

- Vậy nên tớ đã rất cố gắng để tỉnh lại. Vì tớ muốn nói với cậu rằng... tớ cũng rất yêu cậu.

Min Won dường như không tin vào tai mình. Min Won đang hạnh phúc cực kì. Không chần chừ gì nữa. Min Won đặt lên môi Raindy một nụ hôn nồng cháy.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-co-gang-chay-tron-vi-do-la-dinh-menh>